

കോവിഡ് 19

ക്രമകൾ

കോവിഡ് 19 പ്രതിരോധത്തിന്റെ ഭാഗമായുള്ള ലോക്സ്യൂൾ പദ്ധതിലെത്തിൽ വീടുകൾക്കുള്ളിൽ അവധിക്കാലം ചെലവഴിച്ച കൂട്ടികളുടെ സർഗ്ഗാത്മക രചനകൾ

അരക്ഷാവ്യക്ഷം
കുട്ടികളുടെ അവധിക്കാല സർഗ്ഗസ്വംഖ്യികൾക്കാർട്ടം

കോവിഡ് 19 ക്രിക്കറ്റ്

ഭാഗം 3

കേരളസർക്കാർ
പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ്

പ്രസിദ്ധീകരണം
സംസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ ഗവേഷണ പരിശീലന സമിതി (SCERT), കേരളം

മേയ് 2020

Published by : State Council of Educational Research and Training (SCERT)

Poojappura, Thiruvananthapuram 695012, Kerala

Website : www.scertkerala.gov.in, e-mail : scert@kerala.gov.in

Phone : 0471 - 2341883, Fax : 0471 - 2341869

Technical Support : Kerala Infrastructure and Technology for Education (KITE)
Poojappura, Thiruvananthapuram 695012, Kerala

Cover: N. T. Rajeev, GHSS, Thariode, Wayanad

Layout: Dileep R. S, Mahadevan C. and Sudheer A.

Printed at SCERT Press

CC - By - SA - 3.0 license

Department of Education, Government of Kerala

വിണ്ണായി വിജയൻ കുമാരൻ

സെക്രട്ടറിയർ
തിരുവനന്തപുരം-695 001

ମୋ.401/ପ୍ରତିବ୍ୟାକ/ନୀଲ.ଏଫ୍ୟୁ.ଓ/2020.

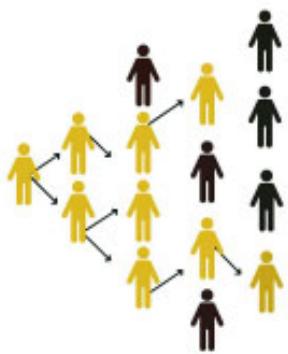
രൂപ 07, 2020.

സംഗ്രഹം

'காங்கிரஸ்' பெறக்குரத முடியும் நாவூல் சுஹனால் (பாரிஸிலிருஷால்காண்டில்) கொண்ட ஏதான் காங்கிரஸ்வர்தி வொகையின் பகலுடன் பாடுதலில் அவர்களை விடுதியில் காங்கிரஸ்க்கையை அதைக்குத் தனிப்படுத்துவதற்கு பார்த்து கடிதியோசை சிரிவாக்கி கடிதிகள் விடுவில்லை என்றால்லை பெறக்கூடின் ஒரு மக்களுடையதுதான். பலவர் புதிரையிக்குத் தாங்குவதிக்கிறார்கள் அவர்கள் என்னில்லையார்கள் மனவாணி இருப்ப நோயாளியான். மனுக்குத் திருவால எடுத்த எனிலும் எனுபவாயு பாசைத்திகவிடும் கடிது செலுத்தவான் எனுக்குத் திருவிழும் புரோ முனோந்த் பொக்களிலிருக்குமான். நான் பூர்த் தொகையிலிருந்தும் நாட்டுத் தொண்டை எழுதுவதைப் பகுவத்தொன்று என்று பூர்க்கர் எடுத்து பூர்த்தி பிரேரித்து விடுவிடுத் தொப்பால்கள். நம்முடை கடிதிகள் வைக்கவிக்க விருது என்கிட கமக்குத் தொடர்க்குத் தொகையில் பாக்குகிறீர்கள் எப்போதாவும் பெற்று. அவர்கள் (பாரிஸிலிருஷால் யோசியூனிவீசு கலைஞர்) முன். ஸி.இ.ஆர்டி புதுத்தக்குவதனில் பாரிஸிலிருஷால்காண்ட். புதுதை திலிப்பு பூர்க்கர் எடுத்துத் தொப்பால்கள் ஒரு எழுபத்துக்காலத்தையும் கடுவான் முனியுதை காட்டியும் நடை நம்முடை கடித்தாம்கூடு கடிதி எடுக்கவில்லையான் நாடு கண்ணிட.

ഇപ്പോൾ നാം നേരുന്ന മുഴ വികവുകൾ നാമ്പര്യം ദാനംതൊന്ത്രഭൗമാദ്ധ്യം വ്യാപിപ്പിക്കുന്ന കാലാംഗൾ മുൻപില്ലള്ളൽ. അതിനാവശ്യമായ മുന്നാവുക്കാഡിപ്പർ ദാണം. ആകുമ്പെരുന്നു പറിച്ചുതുടങ്ങാവ അക്കന്നിരുന്നു പറിഞ്ഞും നാം റിഫ്ലോറിൽ നാമ്പര്യം. റിജെസ്ട്രിൽ ചില്ലർ എഴുന്നിരതുപോലെ ഒക്കകൾ കൊർണ്ണൽ മുന്നാവു നാമ്പരുപകൾ ആധാരങ്ങൾക്കാണ് കരുകൾ ഉക്കാൻ മനസ്സാം. പിജിഷ്യാലോസ്കൾ.

Alfonso Alfonso

Break the Chain

കൈവിശാതിരിക്കാം...
കൈ കഴുക്കു-

၁၀၂၀

അമൃഖം

മധ്യവേന്നലവഡിക്കാലം കുട്ടികൾക്ക് കളിച്ചു തിമിർക്കാനുള്ളതാണ്. പക്ഷെ, ലോക്കഡിക്കാൾ കാരണം കുട്ടിലിട്ട് കിളികളേപ്പോലെയായിരിക്കയാണെല്ലാ നമ്മുടെ കുട്ടികൾ. വിരസതയിൽ നിന്ന് അവരെ രക്ഷിക്കാനും സർഗ്ഗാത്മക പ്രവർത്തനങ്ങൾ വഴി മാനസികോഘ്യാസവും ചിന്താപരമായ വളർച്ചയും അവരിലുണ്ടാക്കാനും പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ വകുപ്പ് നടപ്പാക്കിയ ‘അക്ഷരവ്യക്ഷം’ പദ്ധതി എറെ ജനറലു പിടിച്ചുപറ്റുകയുണ്ടായി. കോവിഡുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചിന്തകളും ഭാവനകളും കോർത്തിണക്കി കുട്ടികൾ കമയും കവിതയും ലേവനവുമൊക്കയാക്കി എഴുതി. പതിനായിരക്കണക്കിന് കുട്ടികളാണിതിൽ പകാളികളായത്. സ്കൂൾ വികിരയ ഈ രചനകൾ സമൃദ്ധമാക്കി. ഇതിൽ നിന്നും വിദ്യർഖ സമിതി തെരഞ്ഞെടുത്ത് എസ്.സി.ഇ.ആർ.ടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച രചനകൾ പുസ്തകമായി ഇരങ്ങുകയും പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ പ്രശംസ പിടിച്ചുപറ്റുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെ മുന്നും നാലും ഭാഗമാണിപ്പോൾ പുസ്തകരുപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ സത്തിന്റെ മികവിനുള്ള സാക്ഷ്യപത്രം കുടിയാണി രചനകൾ. ലോക്കഡിക്കാൾ കാലത്തിന്റെ എല്ലാ പത്രമിതികളെല്ലാം മറിക്കടന്ന് ഇങ്ങനെയെന്നെല്ലാരു സംരംഭം വൻ വിജയകരമാക്കിയ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ വകുപ്പിലെ എല്ലാ ജീവനക്കാരെയും അഭിനന്ധിക്കുന്നു.

എഴുത്തുകാരായ കൊച്ചു കുട്ടുകാർക്കും അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

പ്രൊഫ.സി. റവീന്ദ്രനാഥ്

ജീവന്റെ പാഠം, കെ. ഐ.എ.എസ്

പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ

കെ.അൻവർസാദത്ത്
ചീഫ് എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഓഫീസർ, കെട്ട്

എ. ഡാജറാൻ പ്രൈ.എ.എസ് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ സെക്ക്രട്ടറി

ഡോ.ജെ.പ്രസാദ്

ഡോ.എ.പി.കുട്ടിക്കുമ്പൻ

അങ്ങനെ ഒരു ലോക്കംഡികാലത്ത്...

കൂടുകാരേ, ഈ കൊറോൺകാലത്ത് എൻ്റെ വീട്ടിലെത്തിയ രണ്ട് കുഞ്ഞത്തിമികളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളോട് പറയാനായി ഞാൻ എത്ര നാളായി കാത്തിരിക്കുന്നു എന്നറിയാമോ? ലോക്കംഡികൾ അവധി മുതൽ എൻ്റെ വീട്ടുപരിസരരത്നാക്കൾ ഞാൻ കേൾക്കാറുണ്ടായിരുന്ന വല്ലാതെതാരു കരച്ചിൽ. അതനേപ്പിച്ചായിരുന്നു പിനെ എൻ്റെ ദിവസങ്ങൾ. അങ്ങനെ ഒരുനാൾ ഞാൻ എൻ്റെ ബൈവനാക്കുലർ വച്ച് നോക്കി നടന്നപ്പോൾ അതാ, നെല്ലിമരത്തിൽ രണ്ട് പക്ഷികൾ. ഞാൻ അമ്മയെ വിളിച്ചു. അമ്മയാ പറഞ്ഞത് അത് വേഴാവുലാണെന്ന്. ഞങ്ങൾക്ക് ഒത്തിരി സന്തോഷമായി. എന്നും വരാറുണ്ട് എൻ്റെ വീട്ടിൽ, ആ ചുവന്ന നെല്ലിക്ക കഴിക്കാൻ. അതും കൊക്കിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഇതിപ്പ് കാണാതെന്ത് ഭംഗിയാണെന്നോ!... നീം കൊക്കും നീം വാലും ആകക്കുടി ഒരു ഭംഗി. ഞാന്തുങ്ങങ്ങളും നോക്കി നടക്കും. (പുറത്തെങ്ങും പോകില്ല കേട്ടോ, വീടിന് ചുറ്റുമുള്ള പറമ്പിൽ മാത്രം. എന്ത് ചെയ്യാം, ലോക്കംഡികൾ അല്ലോ). ചെവിയിൽ മുഴങ്ങുന്ന ശഘ്മാണവയ്ക്ക്. അവ ഇണക്കിഞ്ചിള്ളായിരിക്കും. പറന്നുല്പസിച്ച നടക്കുന്ന അവയെ കാണുമ്പോൾ എന്നിക്കുസൂയ തോനും. ഈ കൊറോൺയും ലോക്കംഡികളും അവയെ ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളില്ലോ. പിനെ ഏറ്റവും സന്തോഷമുള്ള മറ്റാരു കാര്യം കൂടിയുണ്ട്. ഈ വേഴാവൽ എന്നിക്കൊരു നെല്ലിക്ക അടർത്തിയിട്ടു തന്നു. കള്ളമല്ലോ... പക്ഷേ, പറഞ്ഞിട്ടു ആരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. കൂടുകാരേ, നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമല്ലോ അല്ലോ. നെല്ലിക്കയുടെ കാലം കഴിയുമ്പോൾ വേഴാവൽ എന്ന വിട്ടുപോകുമോ എന്ന വിഷമത്തിലാണ് ഞാൻ.

ആര്യൻ തേജസ്വി പി.എച്ച്.

3 എ

ഗവ. എൽ.പി.എസ്. ചാങ്ങ
നെടുമങ്ങാട് ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

ശകരേട്ടനും താനും

മനമാരുതൻ അയാളുടെ കവിളിൽ ചുംബിച്ച ശ്രഷ്ടം മെല്ലെമെല്ല കടന്നുപോയി. അത് അയാളെ ചെറുമയക്കത്തിലേക്ക് തള്ളിവിട്ടു. ‘ടിക്കർ... ടിക്കർ’ എന്ന കണക്കുടെ വിളിക്കേട്ടാണ് അയാൾ ഉന്നർന്നത്. കണക്കുർ തിരിച്ചു നൽകിയ ബാക്കി പെപസയിലും കൂടുകാരെയും ആലോചിച്ച് കിടന്ന താൻ അങ്ങനെ നിന്നച്ചിരിക്കാതെ അയാളുടെ പോക്കറ്റിൽ എത്തി.

ബസിൽനിന്ന് ഇരങ്ങി അയാൾ വിട്ടിലേക്ക് നടന്നു. ‘ശകരേട്ടൻ എവിടാ പോയത്?’ വഴിവക്കിലെ ചായകടക്കാരൻ വിളിച്ചുകൂവി. അങ്ങനെ താൻ മനസ്സിലാക്കി എന്ന വഹിച്ചുകൊണ്ട് പോകുന്ന മനുഷ്യർക്ക് പേര് ശകരൻ എന്നാണെന്ന്. പോക്കറ്റിൽ ഇരുന്ന താൻ എരെൻ്റെ കൂടുകാരെയും കണ്ണത്തി. വിട്ടിൽ എത്തിയ ശകരേട്ടൻ എരെൻ്റെ ഭാഗ്യം കൊണ്ട് സോപ്പിരെൻ്റെ അടുത്ത് പോലും പോയില്ല. ചെന്നപാടെ ശകരേട്ടൻ പോക്കറ്റിൽനിന്ന് പെപസ എടുത്ത് ഭാര്യ അമ്മിണിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. അങ്ങനെ താൻ അമ്മിണിയമ്മയുടെ അടുത്തും എത്തി. മകളില്ലാത്ത അവർക്ക് കൂട്ടായി താനും എരെൻ്റെ കൂടുകാരും. അപ്പോഴേക്കും നാട്ടിലൊക്കെ തങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയാൻ തുടങ്ങി.

എക്കദേശം രണ്ടാഴ്ചയ്ക്ക് ശ്രഷ്ടം ശകരേട്ടനും ഭാര്യക്കും പനിയും ചുമയും വന്നു. അങ്ങനെ തങ്ങൾ ശാന്തമായ ശകരേട്ടരെൻ്റെ വിട്ടിൽനിന്നും അണ്ണനാശിനിയുടെയും മരുന്നുകളുടെയും ഗസ്യമുള്ള പട്ടകുറ്റൻ ആശുപ്രതിയിലേക്ക്. ഇതുവരെ പരിചയം ഇല്ലാത്ത വേഷഭൂഷാദികൾ അണിഞ്ഞ് പലരും ശകരേടെന കാണാൻ എത്തി. ദിവസങ്ങൾ കടക്കുന്തോറും എരെൻ്റെ കൂടുകാർ എന്ന വിട്ട പിരിയാൻ തുടങ്ങി.

എന്നിട്ടും എരെൻ്റെ ആത്മവബന്ധം കാരണം താൻ ശകരേടുനോടൊപ്പം കൂടിച്ചു ദിവസം കൂടി നിന്നു. എരെൻ്റെ മരണം താൻ മുന്നിൽ കാണാൻ തുടങ്ങി. സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രം അറിയാവുന്ന ശകരേടുനിൽനിന്ന് വേർപ്പിരിയാൻ സമയമായി. പോകുകയാണ് ശകരേടാ... താൻ എന്നേന്നുമായി. എരെൻ്റെ കണ്ണുകൾ ഇരുന്നിയാൻ തുടങ്ങി... ‘ഇംഗ്രാം... ജീവിക്കാൻ ഉള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ട് ചോദിക്കുവാ, കൊല്ലാതിരിക്കാൻ പറ്റുമോ... അം! സാരമില്ല, താൻ മരിച്ചാലും ശകരേടുന്ന രക്ഷപ്പെടുമല്ലോ.

അഭിരാമി എം.

7 ഡി, ഗവ. എച്ച്.എസ്.എസ്. അമ്പാലുംമുട്ട്
കൊല്ലം ഉപജില്ല, കൊല്ലം

അറിവിന്റെ വഴിയിൽ

“അമേ അമേ, വാ, വനിഡിക്. ഞാൻ പരിഞ്ഞില്ലോ, ഇന്ന് തൈങ്ങളുടെ സ്കൂളിൽ ഹെൽത്തിൽനിന്ന് ആജ്ഞ വരുമെന്ന്.”

“എനിട്ട് വന്നോ മോളേ?”

“വന്നു, എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ പരിഞ്ഞത് തന്നെന്നോ. അമേ, പക്ഷേ, പനികാരണം കൂട്ടികൾ കുറവായിരുന്നു. അമ്മയ്ക്ക് കേൾക്കണ്ണോ?” നിത്യ ചോദിച്ചു. “വേണു മോളേ, കേൾക്കണം.”

“നല്ല രസമായിരുന്നു അമേ, ഞാൻ എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ച കേട്ടു. ആദ്യം പരിഞ്ഞത് കൈകൾ കാണിക്കാൻ.”

അപ്പോൾ അനുജരീ കുസ്യതിച്ചോദ്യം: “അവിടെ വണി വല്ലതും വന്നോ, കൈ കാണിക്കാൻ?” “നിത്യ പരയുന്ന കാര്യങ്ങൾ മോനും കേൾക്കണം” - അമ പരിഞ്ഞു. അമ പരയുന്നതു കേട്ട നിത്യയുടെ അനുജനും അവിടെ ഇരുന്നു.

“ആദ്യം പരിഞ്ഞത് എല്ലാവരും ആംഗ്രേസിൽ ഒരിക്കൽ കൈകാലുകളിലെ നവം വെട്ടണമെന്ന്. പിന്നെ നിത്യവും രണ്ട് നേരം പല്ല് തേക്കണം, കുളിക്കണം, ഭക്ഷണത്തിന് മുൻപും പിൻപും കൈയും വായും കഴുകണം. തീർന്നില്ല, ഇനിയും ധാരാളമുണ്ട് കാര്യങ്ങൾ. കഴുകി വയിലത്തുണ്ടായ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കണം, തുണികൾ ഇസ്തിരിയിടണം, അയൽ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കണം, കീറിയ വസ്ത്രങ്ങൾ തയ്ച്ചു ഉപയോഗിക്കണം...” “തീർന്നോ ചേച്ചീ?” “ഇല്ല, ഇനിയും ധാരാളം കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ട്, തിളപ്പിച്ചാറിയ വെള്ളം ധാരാളം കൂടിക്കണം, പഴകിയ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കഴിക്കരുത്, ഭക്ഷണം കഴിവതും വീടിലുണ്ടാക്കി കഴിക്കണം, ഭക്ഷണം അടച്ച് സൃഷ്ടിക്കണം, ആവശ്യത്തിന് മാത്രം കഴിക്കണം, ചവച്ചരച്ച് കഴിക്കണം, പ്ലാസ്റ്റിക്കിന്റെ ഉപയോഗം കുറയ്ക്കണം, രോധിൽ തുപ്പുകയോ മുട്ടെമാഴിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്, ആംഗ്രേസിൽ ഒരിക്കൽ ദൈഹിക ആചാരിക്കണം...” “എന്താ ചേച്ചീ ഇന്തു ദൈഹികയോ?” “എം മോനെ, ആംഗ്രേസിൽ ഒരിക്കൽ വീടിന്

ചുറ്റുമുള്ള പിരട്ട്, ടയർ, മുട്ടത്തോട്, ചെടിച്ചട്ടി, പൂണ്ണിക്കവറുകൾ, വലിയ തേക്കിലും... ഇതിലോക്കേ കെട്ടിനിൽക്കുന്ന വെള്ളം കളഞ്ഞ വ്യതിയാക്കണം, ഫൊഡിജിൻ്റെ പിനിലെ ദ്രോയിലുള്ള വെള്ളം എടുത്തുകളുണ്ടാം...” “അങ്ങനെയുള്ള വ്യതിയാക്കലിലുണ്ടെന്ന് നമ്മൾ ദൈഹ്യം ആചരിക്കുന്നത്” - അമു ഇടയ്ക്ക് കയറിപ്പുരാതനതു.

“അമേ, പിനെ പറഞ്ഞത് ബേക്കരിസാധനങ്ങൾ കഴിക്കരുതെന്ന്.” അനുവിന് വീണ്ടും സംശയം: “എന്താ കഴിച്ചാൽ?” “മോനേ, ചേച്ചി പറയാം, അതിലെല്ലാം ചേർത്തിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ നമ്മുടെ ആരോഗ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. മാത്രമല്ല, പശകിയതുമാകും. വീടും പതിസരവും വ്യതിയാക്കുന്ന കാര്യവും പറഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും ചോറുണ്ണാറായി. ഇനി വരുമ്പോൾ കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ പറയാമെന്ന് പറഞ്ഞു.” “കൊള്ളിം മോളേ, നല്ല കാര്യങ്ങൾ. ഇത് കേട്ട മറക്കേണ്ടവയല്ല. നിത്യജീവിതത്തിൽ നമ്മൾ പാലിക്കേണ്ടതാണ് കേടും.”

“ശരി അമേ, വാ ചേച്ചി, നമുക്ക് പോയി ടി.വി. കാണാം.” അനു പറഞ്ഞു. “അയ്യോ അമേ, ഒരു കാര്യം മറന്നു.” “എന്താ?” “ടി.വി. അധികം കാണരുത്, ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന സമയത്ത് ഒട്ടും പാടില്ല, ദുരെ ഇരുന്ന് കാണണം, മൊബൈൽ ഉപയോഗം കുറയ്ക്കണം.” “എന്നാ വാ ചേച്ചി...” അനുവിന് കഷ്മകെട്ടു. “അമേ, ഓർക്കുമ്പോൾ ഇനിയും പറഞ്ഞു തരാം.” “ശരി മോളേ, നീ മിടുക്കിയാണല്ലോ.” “അപ്പോ ഞാനോ അമേ?” അനു ചോദിച്ചു. “മോനും മിടുക്കനാണേ...”

തീർമ്മ ജെ. എസ്.

2 ബി

ഗവ. എൽ.പി.എസ്. വെട്ടിയറ
കിളിമാനുർ ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

രൂ മുത്തഴിക്കമ

കല്യാണിമുത്തഴി പതിവുപോലെ തൊടിയിലേക്കിരിങ്കി. മുവത്തെ ചുളിവുകളെ തഴുകി ഒരുത്തനുത്ത കാറ്റ് അകന്നുപോയി. പുവാലിപ്പുശുവും ചക്കിപ്പുച്ചയും കിക്കിക്കോഴിയും എന്നതെയും പോലെ തൊടിയിൽ സന്തോഷത്തോടെ കളിച്ചു. “എടി പുവാലിയേ, താനെന്തിട്ടോ. വിട്ടാരും കുട്ടോളും അവരവരുടെ പോക്കിനു പോയി. ജോലിയും പർത്തവും, പർത്തവും ജോലിയും.” കുട്ടോളെ കണ്ണുനിരൈ കണ്ണിട്ട് കാലങ്ങളായി. മുത്തഴിയുടെ കണ്ണുകൾ നിരഞ്ഞു. ചക്കിപ്പുച്ചയും കിക്കിക്കോഴിയും പുവാലിപ്പുശുവും എന്നോ മനസ്സിലായപോലെ പരസ്പരം നോക്കി. പുക്കളോടും കിളികളോടും കളകളിം ഷുകുന്ന തോടിനോടും കാര്യങ്ങൾ തിരക്കി. മുത്തഴി തടങ്കുപിടിച്ച് തിരികെ വീടിലെത്തി. ഹോംഫണ്ട്സിൻ്റെ ദേഹ്യതേതാടുള്ള നോട്ടം മുത്തഴിക്ക് തീരെ പിടിച്ചില്ല. ഓളേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാ കാര്യം? എൻ്റെ മകൾക്ക് സമയമില്ലാലോ? എന്നോട് കാര്യം പറയാനും ഒന്നു ചിരിക്കാനും സമയമില്ലാതായോ ദൈവമേ? മുത്തഴി മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. ഉദയസുരൂവൻ്റെ സൗഖര്യവും പുക്കളുടെ ഗധവും വയലിൻ്റെ പച്ചപ്പും ഒന്നും കണ്ണിൽ കാണാതെ, മൊബൈലിലെ ചിത്രങ്ങളുടെയും പാർക്കിലെ യന്ത്രങ്ങളിയു പകരണങ്ങളുടെയും വീസ്യപരയുന്ന കുട്ടികളും... പ്രകൃതിയെ കാണുന്നില്ലോ? മുത്തഴി ഒന്നുകൂടി പ്രകൃതിയെ കണ്ണുരുട്ടിനോക്കി. “നിന്നു ഒരീസാന്തക്ക് പോലും നിനെ കാണാതെ നിന്റെ മകളോട് നീരസം തോന്തീടില്ലോടീ? അതോ നീയും എന്നപ്പോലെ മനസ്സിൽ കൊണ്ടുനടക്കുകയാണോ?” ചിന്തിച്ചങ്ങനെ നിന്നപ്പോഴാണ് കുട്ടികൾ നേരത്തെ സ്കൂളിൽ നിനെന്തിയത്. പരീക്ഷയില്ലതേ... സ്കൂളടച്ചുന്ന്... എന്നോ രോഗമാണതേ... മുത്തഴി ചിന്തിച്ചു. രോഗം വന്നാൽ ഡോക്ടറു കാണണം. കുട്ടികൾ അപ്പോഴാണ് മുത്തഴിയുടെ ഓട്ടയുള്ള കാതും വാ കോടിയുള്ള ചിരിയും കാണുന്നത്. ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി.... 1, 2, 3, 4, ... കുട്ടികളുടെ പിരുകെ മകളും വീടിൽത്തനെ. ഹോംഫണ്ട്സിനെ വീടിൽനിന്ന് പറഞ്ഞുവിട്ടാണ് എൻ്റെ സന്തോഷമായി തോന്തിയത്. ടാബ്യും ടി.വിയും കണ്ണ് കുട്ടികൾ മടുത്തു. കൊറോൺ എന്ന മഹാമാരിയുടെ തീവ്രത കുട്ടികൾക്ക് മനസ്സിലായിട്ടില്ല. പക്ഷേ, അവർ മുത്തഴിയോടൊപ്പം ചേർന്ന് കമകൾ കേടു. തൊടിയിലേക്കിരിങ്കി, പുക്കളെ കണ്ടു, പുവാലിയോടും കിക്കിയോടും ചക്കിയോടും എല്ലാം കുട്ടായി. മുത്തഴി ഒളിഞ്ഞ് പ്രകൃതിയോട് ഒരു സ്വകാര്യം ചോദിച്ചു; എന്നപ്പോലെ നിന്നക്കും നീരസം ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ കളളി. നീ കളി പരിപ്പിച്ചു അല്ലോ?... നടക്കേടു നടക്കേടു...

അദ്ദേഹത വി.എസ്.

2 സി

ഗവ. എൽ.പി.എസ്. ആനാട്
നെടുമണ്ണാട് ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

അരു

അമ്മ രാവിലെ പതിവുപോലെ ഉറക്കമുണ്ടനു. എന്നും ഉമ്മതന്ന് ഉണർത്താറുള്ള അമ ഇന്ന് മാത്രം എന്തെ വനില്ല? ഉച്ചതിലുള്ള ശബ്ദം ആരുടേതാണ് എന്നവർക്ക് മനസ്സിലായില്ല. എങ്കിലും അക്കണ്ടിപ്പിച്ചുള്ള കരച്ചിൽ അവളുടെ കാതിൽ വന്നല്ലോ. അപ്പോഴാണ് അവർ ഓർത്തത്, അമ വീടിൽ ഇല്ലല്ലോ? മുന്നുവയസ്സുകാരിയായ അമ്മാളു എന അമ്മ നാട്ടുകാർക്കൊക്കെ ഏറെ പ്രിയക്കരിയാണ്. അവളുടെ അമ നംഖാണ്. അച്ചനാകട്ട, പൊതുമരാമത്ത് വകുപ്പിലും. അവളുടെ ജനനത്തോടെ ജോലി മതിയാക്കിയ അമ വീണ്ടും പോയിത്തുടങ്ങിയിട്ട് ആഴ്ചകളേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഇത്തവണ സ്ഥിരംജോലിയെന്നാക്കേ അച്ചുമ അയലാത്ത വല്യുമ്യോട് വിനിളുക്കുന്നതവർക്കെടുത്താണ്. നിലവിളി ശബ്ദം കുത്തു വരുന്നതു കേടു അമ്മു ആ ഭാഗത്തേക്ക് ചെന്നു. പത്രോ പത്രോളോ പേരുണ്ട് വീടിൽ. അച്ചൻ തലതാഴ്ത്തി അമ്മമയുടെ മുറിയിൽ കസേരയിൽ ഇരിപ്പുണ്ട്. കണ്ണിൽനിന്ന് കണ്ണിൽ വീഴുന്നുണ്ട്. അമമയാണ് നിലവിളിക്കുന്നത്. അച്ചുമയും കരയുന്നു. നംഖ് “ജോലിക്കിട പനി വന്നതാ. നല്ല കൊച്ചായിരുന്നു. അതേ....പകരണ ‘കൊരോൺ’യാണ്, കൊഡുവരില്ല, ആരോ കാണിക്കേം ഇല്ല.” അയലാത്ത അപ്പുപ്പനാ. “ആർക്കാ അപ്പുപ്പാ വയ്ക്കേതെ?” അവർ ചോദിച്ചു. ഒരു കരച്ചിലോടെ അച്ചൻ അവളെ ചേർത്തുപിടിച്ചു. ‘അമയിനി വർല്ലു മോഞ്ഞേ...’ എന്തോ അപകടം മനത്ത അമ്മ ഉച്ചതിൽ നിലവിളിച്ചു. “എന്താ, എന്തിനാ കരയുന്നേ, എൻ്റെ മോഞ്ഞ സപ്പനം കണ്ണോ?” കണ്ണുമിഴിച്ചു അമ്മ കണ്ണത് തന്നെ വാരിപ്പുണ്ടുന്ന അമയെ ആണ്. കരച്ചിൽ നിർത്തിയ അമ്മ അമയെ മുറുക്കെപ്പിച്ചു. ഒരിക്കലും അകലാൻ അനുവദിക്കില്ല എന വാഗിയോടെ.....

ആരുഷ് വി.ആർ.

1 ഡി

ഗവ. എൽ.പി.എസ്. ആനാട്ട്
നെടുമങ്ങാട് ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

പ്രകാശതയുടെ പ്രാക്ക്യണ്ട്

അഖാദം ക്ലാസുകാരി ടീനോർ പഠനത്തിനൊപ്പം കലാകാരിക്കാ മത്സരങ്ങളിലും ഒന്നാമതാണ്. നഴ്സായ ബൈനയുടെയും പോലീസുകാരനായ ബിനോയിയുടെയും ഒറ്റ മകൾ.

അന്ന് എന്നതേയും പോലെ അവർ സ്കൂളിൽ പോയി. എന്നാൽ സ്കൂളിൽ വച്ചാണ് അവർ അറിയുന്നത്, ഈന്ന് സ്കൂൾ അടയ്ക്കുകയാണെന്ന്. അവർ അപവരന്നു. ക്ലാസ് ടീച്ചറോട് കൂട്ടിക്കൾ കാര്യം തിരക്കി. അപ്പോഴാണ് കൊറോൺ എന്ന വൈറസ് വ്യാപിക്കുകയാണെന്നും അതു തടയാനാണ് സ്കൂളുകൾ എല്ലാം നേരത്തെ അടയ്ക്കുന്നതെന്നും അറിയുന്നത്. ടീനോർക്ക് സകടമായി. സ്കൂളിൽ പോകാൻ അത്രയ്ക്ക് ഇഷ്ടമായിരുന്നു അവർക്ക്. അന്ന് എല്ലാ കൂട്ടികളും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ധാത്രപരിഞ്ഞ് വീടുകളിലേക്ക് പോയി. ടീന് സ്കൂൾവിട്ടു വരുമ്പോൾ വീടിൽ ആരും ഉണ്ടാകാറില്ല. അമ്മ വരുന്നതുവരെ അയൽപ്പക്കത്തെ വീടിലാണ് നിൽക്കുക. പക്ഷേ, അന്ന് വീടിൽ ചെന്നപ്പോൾ ആളുണ്ടായിരുന്നു; ദുരെ താമസിക്കുന്ന ടീനോളുടെ അമ്മുമ്മ. അവർ ഓടിച്ചുന്ന അമ്മുമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു, എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു: “അമ്മുമ്മ, എൻ്റെ സ്കൂൾ അടച്ചു. ഈനി സ്കൂളിൽ പോണ്ട്.” അമ്മുമ്മ പറഞ്ഞു: “അതാ മോഞ്ഞേ, അമ്മുമ്മ വന്നത്. മോൾ ഇവിടെ ഒറ്റയ്ക്ക് അല്ലെങ്കിലും” അവർ അപവരന്നു. “ഒറ്റയ്ക്കോ, അച്ചനുമമ്മയും... അവരെവിഡ്?” “അവർ വരും മോഞ്ഞേ, പക്ഷേ ചിലപ്പോൾ മാത്രം. കാരണം, അത്രയ്ക്ക് വലിയ ചുമതലകൾ അല്ലെങ്കിലും അവർക്കുള്ളത്. കേരളത്തെ വിശ്വങ്ങാനായി ഒരു വൈറസ് വന്നുനിൽക്കുകയാണ് മോഞ്ഞേ. അതിനെ തുരത്തി ഓടിക്കാൻ അവരെപോലുള്ള കുറേ പേര് വിചാരിച്ചാലാലേ പറ്റു.” അമ്മുമ്മ അവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവർക്കു മനസ്സിലായി.

‘അതെ എൻ്റെ അച്ചനുമമ്മയും വലിയവരാണ്’ എന്നും പറഞ്ഞു അവർ മുറിയിലേക്ക് പോയി. പിനെ ആ വീടിൽ അമ്മുമ്മയും ടീനോളും കൂടെ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ അവർക്ക് വലിയ സകടമായിരുന്നു. അച്ചനുമമ്മയും ഇടയ്ക്ക് ഹോൺ വിളിക്കും. സുവവിവരങ്ങൾ തിരക്കി

അപ്പോൾതന്നെ വയ്ക്കും. ടീനമോൾക്ക് വല്ലാത്ത ഏകാന്തര തോന്തി. കളിക്കാനോ ചിരിക്കാനോ ഒന്നും തോന്നുന്നില്ല. അതിനിടയിൽ വൈറസ് വ്യാവിക്കുന്നു, ഒരുപാട് പേര് മരിക്കുന്നു, ആരും പുറത്തിരഞ്ഞരുത് എന്നാക്കേയുള്ള വാർത്തകൾ അവളുണ്ടു്. അവൾക്ക് വീണ്ടും പേടിയായി. “അപ്പോ എൻ്റെ അച്ചനും അമ്മയും...! അവർ പുറത്തല്ലോ. അവർക്ക് അസുഖം വരില്ലോ? അവരെന്നൊ എന്ന കാണാൻ വരാത്തത്?” അവൾ അമ്മുമ്മയോട് കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു. “വരും മോളേ, മോൾക്ക് ഒന്നും വരാതിരിക്കാനാ അവർ വീടിൽ വരാത്തത്. മോൾ പേടിക്കേണ്ടെ. അവർ ഉടനെ വരും.” അമ്മുമ്മ അവളെ ആശസിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ നീണ്ടുപോയി. എപ്പോഴും സക്കമായിരുന്നു ടീനമോൾക്ക്. അച്ചനെയും അമ്മയെയും നോക്കിനോക്കി അവൾ ഇരുന്നു. ഇന്ന് വരും, നാളെ വരും എന്ന് കരുതി. അപ്പോൾ അവൾ ആലോചിച്ചു, ‘എന്നപ്പോലെ എത്ര കൂട്ടിക്കൾ...!’

നിവേദ്യ ആർ. നായർ

2 ബി

ഗവ. എൽ.പി.എസ്. ആനാക്കേരി മാർഗ്ഗം, തിരുവനന്തപുരം

കൊരോൺകാലത്ത് അച്ചൻ അനുഭവം

ഞാൻ പറയുന്നത് ആരോഗ്യപ്രവർത്തകരക്കുറിച്ചാണ്. എൻ്റെ അച്ചൻ തിരുവന്നപുരം മെഡിക്കൽ കോളേജിലെ അറസ്റ്ററാണ്. എന്താണീ കൊരോൺ എന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. ഒരുദിവസം അച്ചൻ വൈകിയേ എത്തുകയുള്ളു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മ ആകെ വിഷമിച്ചു. എന്താണ് കാരണമെന്ന് അനേരപ്പിച്ചപ്പോഴാണ് കൊരോൺയെക്കുറിച്ച് കൂടുതലായി അമ്മ പറഞ്ഞുതന്നത്. എനിക്കും വലിയ സങ്കമായി. കുറച്ചുദിവസം കൊരോൺവാർഡിലായിരുന്നു അച്ചൻ ജോലി. അതുകഴിഞ്ഞ് വീടിലെത്തി 14 ദിവസം ക്രാറ്റെയിനിലായിരുന്നു. ദിവസവും ആഹാരം കഴിക്കാനും പ്രാഥമികകർമ്മങ്ങൾക്കും മാത്രമേ അച്ചൻ മുറിയിൽനിന്ന് പുറത്തിരിഞ്ഞു.

14 ദിവസത്തിനു ശേഷം അച്ചൻ ജോലിക്കുപോകാൻ തുടങ്ങി. എൻ്റെ വീടിൽ അടുത്ത മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഞാൻ അച്ചനെ ഒരുപാടു മിസ്റ്റ് ചെയ്തു. ഇതുതന്നെന്നാണ് എല്ലാ ആരോഗ്യപ്രവർത്തകരുടെ വിടിലും എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്തായാലും അച്ചൻ്റെ കരുതൽ കാരണം ഞങ്ങൾ കൊരോൺയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. ഈ അസ്വാം ലോകത്ത് നിന്നും പുർണ്ണമായും മാറുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ ഈ കരുതൽ തുടരും. ഈപ്പോഴെത്തെ ഈ വിഷമം നാളെത്തെ സന്തോഷത്തിനു വേണ്ടിയാണെന്ന് അച്ചൻ ഞങ്ങൾക്ക് പറഞ്ഞു തന്നു.

അരുന്ധതി വി.ജി.

4 ഡി

ജി.എൽ.പി.എസ്. ആനാട്
കെടുമങ്ങാട് ഉപജില്ല, തിരുവന്നപുരം

അതിജീവനം

ശോ.. എന്തൊരു കഷ്ടമാ... ഇത്! ഇങ്ങനെ ഒരു വിധി വരുമെന്ന് ഒരിക്കൽ പോലും കരുതിയതല്ല എന്ന അമ്മയുടെ സക്കടപറച്ചിൽ കേട്ടാണ് കുഞ്ഞി ഉണ്ടന്നത്. ഉച്ചയുറക്കം പകുതിയിൽ മുറിച്ച് അവളെഴുന്നേറ്റ് തലതിരിച്ച് അടുക്കളെയിലേക്ക് നന്ന് നോക്കി, അമ്മ വല്യുമ്മയോട് പരാതി പറയുകയാണ്. വല്യുമ്മയും ആകെ വിഷമതിൽത്തനെ. ഇതു തന്നെയാണ് എല്ലാരുടെയും അവസ്ഥ. അച്ചൻ ഏണിയുമായി പോകുന്നത് ജനലിലുടെ കണ്ണപ്പോർത്തനെ മനസ്സിലായി ഇന്ന് ചക്ര കൂട്ടാൻ ആയിരിക്കുമെന്ന്. കാരണം, ആ പരമ്പരിൽ വിളഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് അത് മാത്രമാണ്. മാവിലെ വിളഞ്ഞ മാങ്ങയെല്ലാം അച്ചാറിട്ടു, ചാമക ഉപ്പിലിട്ടു, ആ വീടിൽ വിളഞ്ഞതെല്ലാം ഉപ്പിലിട്ടതും അച്ചാറുമായി. എന്തിനെന്ന് ചോദിച്ചാൽ, പത്തം വന്നാൽ എന്ത് ചെയ്യും? രാജുത്തിലെ സാമ്പത്തികനില ഇടിയുകയാണ് എന്നെല്ലാം പരിഞ്ഞ് അച്ചൻ വല്യുച്ചുനുമായി അന്താരാഷ്ട്രവിഷയത്തിൽ ചർച്ചയിൽ എർപ്പെടും. ഇതെല്ലാം ഓർത്ത് ഞാൻ എന്തിന് തലപുണ്ണാക്കുന്നു എന്ന രീതിയിൽ കുഞ്ഞി നടന്ന് വരാന്തയിലെ പടിക്കെട്ടിൽ വന്നിരുന്നു. അവർ ആലോചനയിൽ ആണു.

പണ്ഡത്തെ അവധിക്കാലം എന്ത് രസമായിരുന്നു. ഒളിച്ചുകളി, മണ്ണപും ചുട്ടുകളി, എന്ത് രസമായിരുന്നു! ഇനോ? അച്ചൻ പറയുന്നത് കേട്ടു, കോവിഡ് 19 എന്ന രോഗത്തെക്കുറിച്ച്. പത്രം തുറന്നാൽ അതു മാത്രം. പുയ്യ.... എന്തായിവിടെ ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുന്നത്? എന്ന അപ്പുറത്തെ മുസാകയുടെ ഭാര്യ ജരീനത്താത്തയുടെ ചോദ്യം കേട്ടാണ് ചിന്തകളിൽ നിന്ന് ഉണ്ടന്നത്. “എയ് വെറുതെ....” അമ്മ എവിടെ എന്ന ജരീന താാതയുടെ ചോദ്യത്തിന് അകത്തുണ്ട് എന്ന മറുപടിയിൽ ഞാൻ ഒതുക്കി. ഇപ്പോൾ അവർ വളരെ സന്ദേശത്തിലാണ്. നേരത്തെ അവരുടെ കുഞ്ഞിന് പനിബാധിച്ചിരുന്നു. എല്ലാവരും ആകെ പേടിച്ച്, അവിടെയും കെട്ടത് കോവിഡ് ആയിരിക്കും എന്നെല്ലാമായിരുന്നു. കുഴപ്പമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിനെന്നും ഞാൻ ആലോചനയിലേക്ക് വഴുതിവീണു. പ്രളയം വന്നപ്പോൾ എന്തായിരുന്നു, വീടിരെ പകുതിയോളം വെള്ളം കയറി. മുത്തല്ലിയുടെ വാശിയായിരുന്നു വീടിൽ നിന്ന് പോകേണ്ടെന്ന്. ക്യാമ്പിൽ താമസിക്കുമ്പോഴും എൻ്റെ വീടിനെ

ഓർത്ത് ഒരുപാട് വേദനിച്ചു. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം തരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുകയും കുണ്ടി എന്ന വിളിയിൽ ഞാൻ അങ്ങോട്ട് ഓടി. അച്ചന്നായിരുന്നു. അച്ചൻ പറഞ്ഞു, ‘വാ മോഞ്ഞേ, നമുക്ക് കാടല്ലാം വെട്ടി തെളിക്കാം.’ വിടിന് പിന്നിലെ പൊതക്കായിരുന്നു അത്. വേണ്ടച്ചു, പിനെ ചെയ്യാം എന്ന പരിച്ചിലിൽ അമ്മ ഇടയ്ക്ക് കയറി. “മോഞ്ഞേ, രോഗങ്ങളും നമുക്ക് ചുറ്റും. ചുറ്റുപാടുകളിൽനിന്നും രോഗങ്ങൾ പടരാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. നീ ഓർക്കുനില്ലോ, പ്രളയം കഴിഞ്ഞ് വീടിലേക്ക് തിരിച്ചേതിയപ്പോൾ ചെയ്തത്.” ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. പ്രളയം കഴിഞ്ഞ് വീടിൽ തിരിച്ചേതിയപ്പോൾ വീടാകെ ചെളിയിൽ കുതിർന്നിരുന്നു. ആദ്യം തള്ളർന്നെങ്കിലും പിന്നീട് എല്ലാവരുംകൂടി വീട് കഴുകി വൃത്തിയാക്കി. അങ്ങനെ എരെ വീട് വീണ്ടും സുന്ദരമായി. “അമേ, എന്തിനാണ് ഈ പരിസരമെല്ലാം ശുചിയാക്കുന്നത്?” അമ്മ പറഞ്ഞു, “മോഞ്ഞേ, നാം പരിസരം ശുചിയാക്കിയാലേ രോഗത്തെ തടയാൻ സാധിക്കും. ഒരു വൃത്തിയായ അന്തരീക്ഷം മാത്രമേ ആരോഗ്യമുള്ള പഹരനെ സൃഷ്ടിക്കും. പരിസരം മാത്രമല്ല, നാം വ്യക്തിശുചിതവും ഉറപ്പുവരുത്തണം. കൈകൾ കഴുകുകയും പഴങ്ങൾ, പച്ചക്കറികൾ എന്നിവയെല്ലാം നല്ലപോലെ കഴുകി ഭക്ഷ്യയോഗ്യമാക്കുകയും വേണം. ഈ കോവിഡ് കാലത്ത് കൈകൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് കഴുകുകയും മറ്റാരാളിൽനിന്നു രോഗം പകരാതിരിക്കാൻ മാസ്ക് ധരിക്കുകയും ചെയ്യണം.” ഈ സമയം ഒരു ആംബുലൻസ് അതുവഴി കടന്നുപോയി. അമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഞാൻ ചോദിച്ചു, “എന്നാണമേ ഇതിനൊരു അവസാനം?” “കേരളമല്ലോ മോഞ്ഞേ... പ്രളയത്തെ അതിജീവിച്ചു നമ്മൾ കോവിഡിനെയും അതിജീവിക്കും, ഉറപ്പ്.”

നേഹ ജുഡ്സൻ

9 എ

ഗവ. ഗേർഗ്ഗ്. എച്ച്.എസ്.എസ്. തൃപ്പുണിത്തുറ തൃപ്പുണിത്തുറ ഉപജില്ല, എറണാകുളം

തിരിച്ചുവിന്റെ നിമിഷങ്ങൾ

ഈ താൻ വളരെ സന്തോഷത്തിലാൻ. ജീവിതം തിരിച്ചുകിട്ടിയ സന്തോഷം. എന്താണെന്നല്ലോ? അതിനു മുമ്പ് താൻ ആരാണെന്നറിയണ്ടോ? താൻ പക്ഷിയാണ്, ഒരു പാവം മെമന. പിനെ സന്തോഷം എന്താണെന്ന് പറയാം. ഒരുദിവസം വൈകിട്ട് താൻ കുട്ടിൽ തനിച്ചായിരുന്നു. അന്ന് താൻ ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയാണ്. അച്ചനും അമ്മയും തീറ്റേടി പോയി. അവർ വരുന്നതും നോക്കി താൻ ഇരുന്നു. തെങ്ങിൽ പൊത്തിലാണ് തങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്നത്. താൻ പതിയെ കുട്ടിൽ നിന്നു തല നീട്ടി. ഹായ! എന്തു മനോഹരമായ കാഴ്ചകളുണ്ട്? പുറത്ത് ആകാശം, വട്ടത്തിൽ പറക്കുന്ന പരുന്തചുൻ, കിളികൾ... എനിക്ക് കൊതിയായി. ആകാംക്ഷക്കാണ്ട് കുറച്ചുകൂടി താൻ മുന്നോട്ട് നീങ്ങാം. പെട്ടെന്ന് എൻ്റെ കാലുതെറ്റി താഴെ വീണു. താൻ പേടിച്ചു കരഞ്ഞു. ആ സമയം കുറച്ചു കാക്കകൾ എനെ കൊത്താൻ വന്നു. പറക്കാൻ പറ്റാത്ത താൻ ചാടിച്ചാടി ഒരു വീടിന്റെ പടിയിൽ ഇരുന്ന് അമ്മയെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു. എൻ്റെ കരച്ചിൽ കേട്ട ഒരു കുട്ടി ഓടിവന്ന് എനെ എടുത്തു. താൻ വീണ്ടും കരഞ്ഞു. അവൻ എനെ അകത്ത് കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഒരുപാടുപേര് ഉണ്ടായിരുന്നു. ആരേയും എനിക്ക് അൻഡില്ല. എൻ്റെ പേടി കൂടി. ആ കുട്ടി വളരെ സന്തോഷത്തിൽ എനിക്ക് കഴിക്കാൻ പാലും പഴവും തന്നു. എനിക്ക് വിശ്വസ്യ തോന്തില്ല. അവൻ എനെ കുട്ടിലെച്ചു. എനിക്ക് ചിന്നു എന്ന് പേരും നൽകി. അങ്ങനെ താൻ ആ ചുറ്റുപാടിൽ വളരാൻ തുടങ്ങി. എപ്പോഴും അമ്മയെയും അച്ചനെയും വിളിച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അമ്മ ദുരന്നിന്നും എനെ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അമ്മയ്ക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാൻ പറ്റുമായിരുന്നില്ല.

കുറേ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് എപ്പോഴും ജോലിക്കുപോയിരുന്ന അവർ പെട്ടെന്ന് വീടിൽ തന്നെ ഇരിപ്പായി. എന്താണെന്നറിയില്ല. അവർ എനെ ഓരോ പേരും പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. എനിക്ക് ഒന്നും പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. താൻ കുട്ടിൽ ചിരിക്കിച്ചു. പിന്നീടാണ് താൻ അറിഞ്ഞത് എന്തോ ഒരു രോഗംമുലമാണ് ആരും പുറത്തിരിങ്ങാത്തതെന്ന്. എല്ലാവരും വീടിൽത്തന്നെ പരസ്പരം കളിത്തമാശകൾ പറഞ്ഞും സംസാരിച്ചും സമയം കഴിച്ചുകൂടുന്നു. അതിനിടയിൽ ആ കുട്ടി എനെ നോക്കി നിന്നു. “അമേ, നമ്മളും ഇപ്പോൾ ഇതുപോലെയാണെല്ലോ... എവിടെയും പോകാൻ പറ്റാതെ, ആരെയും കാണാതെ, കളിക്കാൻ കഴിയാതെ അവസ്ഥ.” അവൻ പതിയെ കൂടു തുറന്നു. എനിട്ട് എന്നോട് പറഞ്ഞു, “ചിന്നു, നീ പോയ്ക്കോ... വേഗം അമ്മയുടെയും അച്ചന്നേറ്റയും അടുത്തേക്ക്.” അവൻ്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. എനിക്കും വിഷമം തോന്തി. എക്കിലും സന്തോഷത്തോടെ താൻ പറന്നുയർന്നു. താൻ ആ കുട്ടിയെ പതിയെ തിരിത്തു നോക്കി. അവൻ്റെയുള്ളിലെ നമ്മെ ഓർത്തുക്കാണ്ട് സന്തോഷത്തോടെ പറന്നു, എൻ്റെ ആ വലിയ ലോകത്തേക്ക്.

സാലിഹ കെ.എ.

4 ഡി, വി.ജേ.ബി.എൻ. പുന്നപ്ര, ആലപ്പുഴ ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

പുഴയുടെ കമ

ഞാൻ ജനിച്ചതും വളർന്നതും പുഴവക്കിലാണ്. ഒരു അവധിവസം ഞാൻ പുഴയുടെ അടുത്തത്തെതി. അതുവരെ ദുഃഖിതയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന പുഴ എന്ന കണ്ണപ്പോൾ മനസ്സില്ലാമനസ്സാട്ട ചിരിച്ചു. ഞാൻ പുഴയോടു ചോദിച്ചു: “എന്നാ നീ ദുഃഖിതയായി ഇരിക്കുന്നത്?” പുഴ പറഞ്ഞു, “പണ്ണത്തെ കാര്യം ആലോചിച്ച് ദുഃഖം വന്നതാ...” ഞാൻ ചോദിച്ചു, “പണ്ണത്തെ എന്തു കാര്യം?” പുഴ പറയാൻ തുടങ്ങി...

“പണ്ട് എന്ന കാണാൻ എന്തു രസമായിരുന്നെനോ? അന്ന് എന്ന കാണാൻ ധാരാളം പേര് ഇവിടെ വന്നു നിൽക്കുമായിരുന്നു. പറന്നു വരുന്ന കിളികൾ കിനാരം പറയാനായി എൻ്റെ അടുത്തേക്ക് വരുമായിരുന്നു. ഇവിടെ ഒരു മാവുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽനിന്നു വീഴുന്ന മാന്യശ്വരൻ എൻ്റെ വെള്ളത്തെ രസമുള്ളതാക്കി. എന്നാൽ ഈന്നു ഞാൻ കാണുന്നത് മനൽ വാരാൻ വരുന്നവരെ മാത്രം. കിനാരം പറയാൻ വരുന്നത് നീ മാത്രവും. നിങ്ങൾ മനുഷ്യർ ഉപയോഗിക്കുന്ന മദ്യത്തിന്റെ രസമാണ് ഇന്നെന്നിക്ക്. നിങ്ങൾ മനുഷ്യർ ഇതിനെതിരെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്ക് ഈന്നു കാണുന്ന പല നദികളെയും രക്ഷിക്കാം.”

ഞാൻ പുഴയിൽനിന്ന് വെള്ളമെടുത്ത് മുഖം കഴുകാനൊരുങ്ഗി. അപ്പോൾ അമ്മയുടെ വിളി വന്നു: “നിന്നോട് എത്ര പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, ഈ അഴുക്കു വെള്ളമെടുത്ത് മുഖം കഴുകരുതെന്ന്.” ഞാൻ വീടിലേക്കോടി. പുഴ വീണ്ടും ദുഃഖിതയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു...

അക്ഷയ് എ.

6 ബി

ഗവ. പി.വി.എച്ച്.എസ്, പെരുംകുളം
കുളക്കട ഉപജില്ല, കൊല്ലം

THE THREE KIDS

Nakul, Kanti and Abhi are the students of Senior Public School. They have a solution for any problem. One day when Nakul was returning from school he saw a cow chewing a plastic bag. He also saw plastic bags thrown out from buildings. After reaching home he searched in Google about plastic bags. One day he talked to his friends and told them about plastics being dumped all over the world thereby polluting the nature and endangering plant and animal life. He also told them about how it affects the ocean. Do you know how much plastic we use in our daily life, he asked his friends. We use them and then throw it away. Why can't we make a project on it?. Together, they made a report on it and presented it in the class. They discussed with other students and told them about their plans to make paperbags in school. The teacher took a video and posted it on the social media which gathered more attention. In a few days they opened a stall next to the canteen that sold paperbags at cheap rate. This incident inspired the school's principal to introduce one more subject to the syllabus called 'Internet Class'. Many students showcased their creativity in making colourful carry bags using clothes. After that, Senior Public School's surroundings became plastic free-zone and they became an inspiration to other students. Nakul, Kanti and Abhi converted their interest into an environment friendly initiative and money making project. Media interviewed them

appreciating their efforts. They inspired the society to become plastic free. We must always remember that we should start from something small to create something big. Only then will our dreams come true...

യനോഷ് വി. നായർ

8 സ്കി

ഗവ. ബോർഡ് എച്ച്. എസ്. തൃപ്പുണിത്തുറ
തൃപ്പുണിത്തുറ ഉപജില്ല, എറണാകുളം

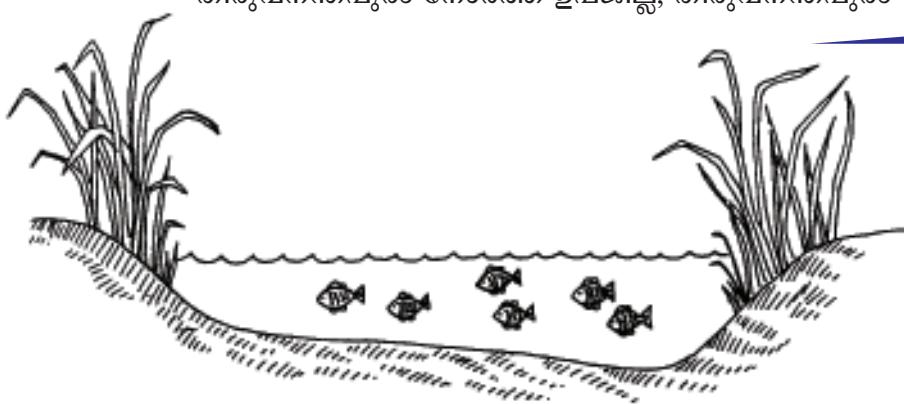
പനിനീർപ്പുകൾ

ആവൽക്കുളത്തിലെ വെള്ളം വറ്റി. കുഞ്ഞുമീനുകളെ കൊത്തി തതിനാൻ ചക്കിപ്പരുത്തും നീലപ്പും വന്നു. കുഞ്ഞുമീനുകളെ എങ്ങനെ രക്ഷിക്കും? കിച്ചു തലപ്പുക്കന്നാലോചിച്ചു. വെള്ളടക്കാളിലെ മുഴുവൻ വെള്ളവും കുളത്തിൽ നിന്നും. ഒരു വലിയ വല കൊണ്ടു വന്ന് കുളം മുഴുവൻ മുടിവച്ചു. ആവൽക്കുളത്തിലെ കുഞ്ഞു മീനുകളെ രക്ഷിച്ച കമ രണ്ടാംക്ലാസിലെ അവരെ എല്ലാ കുടുകാരോടും പറഞ്ഞു. അവരെല്ലാവരും വളരെ സന്തോഷിച്ചു. കുളത്തിലെ രണ്ടുമുന്നു മീനുകളെ പിടിച്ചു കിച്ചു കുപ്പിയിലിട്ടു വളർത്തി. ദിവസേന വെള്ളം മാറ്റി അവരെ സംരക്ഷിച്ചു. മീനിന്റെ പഴയ വെള്ളം അവൻ അവരെ പനിനീർച്ചടിയിലാണ് ഒഴിച്ചത്. കുറേ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ചെടി നിന്നെയെ പനിനീർപ്പുകൾ. ഹായ്! എൻ്റെ പനിനീർച്ചടി പുത്തു. കിച്ചു തുള്ളിച്ചാടി.

സൃജ്ജ്

2 എ

ജി.യു.പി. സ്കൂൾ ഇന്റെയ്ക്കൽ
തിരുവനന്തപുരം നോർത്ത് ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

ആനകളുടെ നാടുകാണൽ

കാട്ടിനുള്ളിൽ മനുഷ്യരെ പേടിച്ച് കഴിയുകയായിരുന്നു വന്യമൃഗങ്ങൾ. കല്ലാനുതുറന്നാൽ മൂന്നാഞ്ചു വേട്യാടാൻ തോക്കുകളുമായി നായാടുകാർ എത്തും. അവരെ പേടിച്ച് കല്ലം കാതും തുറന്നു ജാഗ്രതയോടെ കഴിയുകയാണ് ഉടുവൻകാടിലെ മൂന്നാഞ്ച്.

ഈനലെ പതിവിലും നേരത്തെ ഉണർന്ന് കൊന്ദൻ ചുറിലും കല്ലാടിച്ചു. മനുഷ്യരുടെ കാലൊച്ചകൾ എങ്ങുമെങ്ങും കേൾക്കാനില്ല വനപാലകരെയും കാണാനില്ല. കൊന്ദൻ പിടിയാനയോട് ചോദിച്ചു: “എടീ, നീ ശ്രദ്ധിച്ചോ? ഈയിടെയായി മനുഷ്യനെ ഒന്നും ഇങ്ങാട്ട് കാണാനില്ല. വാരിക്കുഴികളും ഇല്ലനും തോനുനും.” പിടിയാന പറഞ്ഞു: “അതെ, നാടിലെ മനുഷ്യർക്ക് എന്തോ പറ്റിട്ടുണ്ട്. തലയ്ക്ക് മേലെ പറന്നുയരുന്ന വിമാനങ്ങളും കാണാനില്ല.” “അച്ചും അച്ചും.... നമുക്ക് നാട്ടിലേക്ക് ഒന്നു പോയാലോ?” കുട്ടിയാനകൾ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു. “നാളെത്തനെ പോകാം.” പിടിയാന അയൽപ്പക്കത്തെ കൃട്ടുകാരോടെല്ലാം പറഞ്ഞു.

പിറ്റേന് രാവിലെ കൊന്ദനാനയും മകളും പിടിയാനയും കൃട്ടുകാരോടൊപ്പം നാടു കാണാനിങ്ങി. കൊന്ദൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു: “ഈ മനുഷ്യരെ അങ്ങനെ അങ്ങ് വിശ്വസിക്കരുത്. ശ്രദ്ധ വേണം.” “ശരിയാ.....” പിടിയാന മകളേണ്ട പറഞ്ഞു. “അച്ചും പിന്നാലെ വരിവരിയായി പോകണം. ഞാൻ പിന്നിൽ വരാം.”

“ഹായ് ഹായ്! എന്ത് രസം. അതെ, അതെ... നാട് കാണാൻ എന്തു രസമാണ്... കണ്ണിലേ.. കാകകളും പ്രാവുകളും താറാവുകളും കുരങ്ങൻമാരും ഒക്കെ കൃട്ടമായി രോധിലും സ്വത്രന്മായി നടക്കുന്നത്.” കൊന്ദൻ പറഞ്ഞു. “പണ്ണാനും ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല. ആനകൾ വരുന്നുണ്ടന് അറിഞ്ഞാൽ കൃടികളും മുതിർന്നവരും കൃട്ടമായി ഓടിയെത്തും. എങ്ങനെന്നും നമ്മ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി കൊന്ദനടുക്കുന്നത് എന്നൊന്നും പറയാൻ പറ്റില്ല.” ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചു നടക്കുന്നതിനിടയിൽ കൊന്ദൻ എതിരെവന കുരങ്ങിനോട് ചോദിച്ചു: “ഈ മനുഷ്യരോക്കെ എവിടെപ്പോയി?” “അറിഞ്ഞില്ലോ?” കുരങ്ങൻ പറഞ്ഞു, “അവരോക്കെ

ഇപ്പോൾ ലോക്യൗണിലാണ്. ഒ... മരക്കാവിൽ തലകീഴായി തുഞ്ചിക്കിടക്കുന്ന വസ്തുലുകളെ കണ്ടില്ലോ? വസ്തുലുകളിലെ വൈറിന് പിടിപെട്ട മരിച്ചുപോകും എന്ന് പേടിച്ച് മനുഷ്യരെല്ലാം വാതിലടച്ച് വീടിനുള്ളിൽത്തനെ ഇരിക്കുകയാണ്. അയ്യോ... ഈ പാവം വസ്തുലുകളും.”

“അതെ അതെ.” ഇതുകേട്ട് പിടിയാന പറഞ്ഞു, “നമുക്ക് കാട്ടിലേക്ക് തനെ പോകാം. അവിടെ ആരെയും പേടിക്കാതെ സമാധാനമായി കഴിയാം. കാട്ടിനുള്ളിൽ പഴങ്ങളും ശുദ്ധവായുവും തെളിഞ്ഞ വെള്ളവും കിട്ടും. കുറേ നാളുതെക്ക് ഈ മനുഷ്യർ ഒന്നും വന്നു കാടിനെ നശിപ്പിക്കില്ല.” കൊന്ദമു കൂട്ടിച്ചേരിത്തു. “നമ്മളും ഈ ഭൂമിയുടെ അവകാശികൾത്തനെയാണ്. മനുഷ്യരുടെ അഹങ്കാരത്തിനുള്ള ശിക്ഷയാണ് ഈത്. കുറച്ചുനാൾ അങ്ങനെ ലോക്യൗണിൽ കിടക്കേണ്ട്. നമുക്ക് കാട്ടിലേക്ക് തനെ മടങ്ങാം മക്കളേ.” കൊന്ദമു വാക്കുകൾ കേട്ട് പിടിയാനയും കൂട്ടികളും കാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി.

മുഹമ്മദ് ആസിഫ്
6 ഡി

ഗവ. യു.പി.എസ്. കണ്ണിയാപുരം
കണ്ണിയാപുരം ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

പ്ലാസിക് കുപി

ഈ കമയിൽ ഞാൻ കുറക്കാരന്നല്ല, നിങ്ങൾതന്നെയാണ് എന്ന നിർമ്മിച്ചത്. അഡിയാമകിലും പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിക്കുകയല്ലോ നിങ്ങൾ. നിങ്ങളെന്ന നിർമ്മിച്ചതിൽ ഞാൻ ഒന്നും പറയുന്നില്ല, നിങ്ങൾക്ക് വേണമെങ്കിൽ എന്ന പുനരുപയോഗിക്കാം. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ വലിച്ചറിയുകയല്ലോ എന്ന. പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിക്കാതിരിക്കു... പ്ലാസ്റ്റിക്‌കുപിയായ എൻ്റെ തുടക്കം മുതൽ എൻ്റെ അവസാനം വരെയുള്ള കമയാണിൽ. ഏതോ ഒരു ഫാക്ടറിൽ പല പ്രക്രിയയ്ക്ക് ശേഷം ഞാൻ ഒരു പ്ലാസ്റ്റിക് കുപി ആയി മാറി. എൻ്റെ ഉള്ളിൽ വെള്ളം നിറച്ചു. അതിനുശേഷം ഞാൻ ഒരു ലോറിയിൽ കുലുങ്ഗിക്കുലുങ്ഗിയാത്രയായി. എന്നപ്പോലെ തന്നെ ഒരുപാട് സുഹൃത്തുകൾ എൻ്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഞാൻ ഒരു കടയുടെ മുന്നിലെത്തി. അവിടെനിന്ന് എന്ന ആ കടയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രീയജിന് അകത്തേക്ക് കയറ്റി ഇരുത്തി. നല്ല തണ്ടുപ്പായിരുന്നു. പതിയെ പതിയെ എൻ്റെ ഉള്ളിലെ വെള്ളം തണ്ടുകാൻ തുടങ്ങി. രണ്ടുഭിവസമകിലും ഞാൻ അതിനകത്തിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ആ കടയിൽ വന്നത്. അയാൾ കച്ചവടക്കാരനോട് ചോദിച്ചു: “തണ്ടുത്ത വെള്ളം ഉണ്ടോ?” അയാൾ പ്രീയജ്ഞ തുറന്ന് എന്ന എടുത്ത കൈയിൽ കൊടുത്തു. പ്രീയജിന് അകത്തുനിന്ന് പുറത്തുവന്നപ്പോൾ എനിക്ക് ആശാസമായി. ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ കുറച്ചു വെള്ളം കുടിച്ചതിനു ശേഷം ബാക്കി വാഹനത്തിൽ വച്ചു. അയാൾ എവിടെയോ പോകുന്ന വഴിയാണ്. അയാൾ നേരെ വാഹനത്തിൽ കയറി യാത്രയായി. ചെന്നത്തിയത് കടലിലാണ്. അവിടെനിന്ന് അയാൾ എന്നയും എടുത്തുകൊണ്ട് കടലിലേക്ക് നടന്നു. ഭാഹിക്കുന്നോൾ വെള്ളം കുടിച്ചു. എൻ്റെ ഉള്ളിലുള്ള വെള്ളം മുഴുവൻ തീർന്നു. അയാൾ കടൽവെള്ളം എടുത്തു കുപ്പിക്കുക്കത് നിറച്ചു. എനിട്ട് അത് വച്ച് മണ്ണ് നനച്ചു. അതിൽ ഓരോ രൂപം ഉണ്ടാക്കാൻ അയാൾ ശ്രമിച്ചു. പോകാറായപ്പോൾ എന്ന എടുത്തു കടലിലെറിഞ്ഞു. ഞാനങ്ങനെ കടലിൽ ഒഴുകി ഒഴുകി നടന്നു. കുറേ ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി, മാസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. അവിടെ എന്നപ്പോലെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരുപാടു പ്ലാസ്റ്റിക്‌കുപികളും മറ്റ് സാധനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ

ഒഴുകി ഒഴുകി വേരാരു കടലിൽ
എത്തി. അവിടെയുള്ള തിരമാലകൾ
എനെ കരയ്‌ക്കെത്തിച്ചു. അങ്ങെനെ
എൻ്റെ പകുതി മണ്ണിന്തിയിലായി.
അവിടെ കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കുറച്ചു
കൂട്ടികൾ എനെ മണ്ണിന്തിയിൽ നിന്ന്
എടുത്ത് എറിഞ്ഞു കളിക്കാൻ തുടങ്ങി.
അതു കൂട്ടികളിൽ ഒരാൾ പോകുന്നോൾ
എന്നെന്നും കുടെ കുട്ടി. അതു കുട്ടി
വാഹനത്തിൽ വച്ച് എനെ എറിഞ്ഞു
കളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവൻ്റെ അമ്മയ്ക്ക്
ദേശ്യം വന്നു. അതു സ്ത്രീ എനെ
എടുത്തു പുറത്തുകളിന്തു. ഞാൻ പിനെ അവിടെ കിടപ്പായി.
വണ്ണികൾ എൻ്റെ ദേഹത്തുകൂടി കയറിയിരുന്നു. ഒരുദിവസം
അതിരാവിലെ രോധ് ശുചികർക്കാൻ വന്ന സ്ത്രീ എന്നെന്നും
തൃത്തുവാരി കൊണ്ട് പോയി. എന്നിട്ട് ഒരിടത്ത് കൊണ്ട് കുട്ടിയിട്ട്
മണ്ണണ്ണ ഒഴിച്ച് എനെ തീയിട്ടു. ഞാൻ കത്തിത്തീർന്നു. എന്നിൽനിന്ന്
ധാരാളം വിഷവാതകങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അതോടെ ഞാൻ അവസാനിച്ചു....
സുഹൃത്തുക്കളേ, പ്ലാസ്റ്റിക് വലിച്ചെറിയാതിരിക്കു... പ്രകൃതിയെ
നശിപ്പിക്കാതിരിക്കു... പ്ലാസ്റ്റിക് കത്തിക്കാതിരിക്കുക. വായു
മലിനമാകാതിരിക്കുക. വരുംതലമുറകളെ ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കാൻ
അനുവദിക്കു... സുഹൃത്തുക്കളേ, പ്ലാസ്റ്റിക് ഉപയോഗം കുറയ്ക്കു....
സസ്യങ്ങൾ നട്ടുപിടിപ്പിക്കു... പ്രകൃതിയെ ഹരിതാഭമാക്കു...

വൈശ്സനവി ജി. പി.

7 ഏ

ഗവ. യു.പി.എസ്. പുജപ്പുര
തിരുവനന്തപുരം സഭത്ത് ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

ക്ഷണിക്കാതെ എത്തിയ അതിമി

നേരം വെളുത്തുവരുന്നതെയുള്ളൂ. കിളികളുടെ കളകളാരവം കേട്ട് അമ്മുവിന് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇവറ്റുകളെന്താ ദോഷയാത്രയ്ക്ക് പോവുകയാണോ? അടുക്കളെയിലേക്ക് ചെന്നു. അമ്മ ധ്യതിയിലാണോ? കുഞ്ഞാറെയവിടെ? അവളെണ്ണിറ്റില്ലയോ? “മോളേ, കുഞ്ഞിനെ ശല്യപ്പെടുത്തണം. അവർക്ക് നല്ല പനിയുണ്ട്. ആശുപ്രതിയിൽ പോകണം. മോളൊരുങ്ങാണോ...” പാവം, അവളെക്കണ്ണപ്പോൾ സകടം വന്നു. താൻ പച്ചടന്ന് തയ്യാറായി... അച്ചനും അമധ്യം താനും അനിയത്തിയും ആശുപ്രതിയിലെത്തി. മാസ് കും സാനിരേറ്റസറും തന്നു. അതാരാ ഒരു വെള്ളക്കുപ്പായകാരൻ? ആണാണോ, അതോ പെണ്ണോ? പണ്ണാക്കെ ആശുപ്രതിയിൽ എന്തൊരു തിരക്കായിരുന്നു. ആ വെള്ളക്കുപ്പായകാരൻ നോക്കുന്നതു കണ്ണാൽ പ്രേതമാണെനേ തോന്നു... താൻ അമധ്യം സാരിത്തുനില്ലാളിച്ചു. ആരോ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചുപ്പോ, ഡോക്കറേ.. ന്. റൂമിനകുത്ത് എന്ന നിർത്തിയിൽ അമ്മ കുഞ്ഞാറയുമായി അകത്തുകയറി. അതാ, ആ വെള്ളക്കുപ്പായം അടുത്തേക്ക് വരുന്നു. താനകത്തേക്ക് പേടിച്ച് കയറി അമധ്യക്കുമഴ്ചനുമാപ്പം നിന്നു. തിരികെയിരിങ്ങിയപ്പോ അമ്മുനൊരു സംശയം. “എതിനാച്ചു മാസ് കും സാനിരേറ്റസറും? അതെയ്ക്ക് നിർബന്ധമാണോ... ആ വെളുത്ത കുപ്പായത്തിനുള്ളിൽത്തനെ നിക്കേണ്ണ എല്ലാരും?” “മോളേ... ലോകം തന്നെ ഒരു മഹാമാരിയുടെ പിടിയിലപ്പോ. കോവിഡ് 19, ആദ്യമവൻ ചെന്നയിലെത്തി. അവിടെനിന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിലുമെത്തി. ഈ രോഗത്തിന് മരുന്നോ വാക്സിനോ ഇല്ല. ഈ രോഗത്തെ തകർക്കണമെങ്കിൽ നമ്മൾ ആളുകൾ കൂടുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിവാകണം. അച്ചുൻ പ്രത്യേകിൽ വായിച്ചുതന്നതിനേക്കാളും ഭീകരമാണ് അവസ്ഥ... മനസ്സിലായോ മോൾക്ക്.. അതുകൊണ്ട് അത്യാവശ്യകാര്യങ്ങൾക്ക് പോകുന്നു മാസ് നിർബന്ധമായും ധരിക്കണം.” “ഹോ! ഈപ്പോ മോൾക്ക് മനസ്സിലായച്ചു.. അതുകൊണ്ടാലേ അമധ്യം സ്കൂളിലും അച്ചുന്ന ഓഫീസുമെക്കെ അടച്ചുപൂട്ടിയത്... അച്ചു...”, അമ്മുന്ന സംശയം തീരുന്ന മട്ടിലും. “അശുപ്രതി നിരീയ വെള്ളക്കുപ്പായകാരുണ്ടായിരുന്നപ്പോ. അതെല്ലാം രോഗികളാണോ?” “അവരെക്കെ ഡോക്കർമ്മാരാണ്, മോള് പേടിച്ചുപോയോ?” “അച്ചു, താൻ ആദ്യം ഭൂതമാണെന്നു കരുതിയത്...” അമധ്യക്കും കുഞ്ഞാറയ്ക്കും എന്നിക്കും സാനിരേറ്റസർ തന്നുകൊണ്ട് അച്ചുൻ കുല്യങ്ങിച്ചിരിച്ചപ്പോ... പനി കൊണ്ട് വിളരിയ വാവയുടെ മുവത്തും ഒരു ചിരി പടർന്നു... “ഒരുമധ്യം എങ്കിൽ ഉലക്കമേലും കിടക്കാമെന്നപ്പോ.. നമ്മുകൊരുമിച്ച് നിന്നാൽ ഈ കൊരോൺയും പൊരുതി ജയിക്കാം...” അമ്മ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

തീർത്തെ എസ്.

5 എ, ഗവ. യു.പി.എസ്. പൂജയുടെ
തിരുവനന്തപുരം സഹത്ത് ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

തിരിച്ചറിവ്

അമ്മയായ ഭൂമിക്ക് ഒരുപാട് മകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ പരസ്പരം സഹിച്ചും സഹകരിച്ചും സഹായിച്ചുമാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. ആ സന്തോഷത്തിന് അധികം ആയുസ്സില്ലായിരുന്നു. ആ അമ്മയുടെ മട്ടിൽ ടീലേക്ക് ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചുവീണു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അവൻ എല്ലാവരെയും പോലെയായിരുന്നു. പിന്നെപ്പിനെ അവൻ സഭാവത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ വന്നുതുടങ്ങി. അവൻ തന്റെ സഹോദരങ്ങളായ പക്ഷികളെയും മുഗങ്ങളെയും അവൻ സ്വാർമ്മതാൽപ്പര്യങ്ങൾക്കായി കൊന്നാടുക്കി. ജീവജാലങ്ങളുടെ ആവാസസ്ഥലത്തെക്ക് പ്രവേശിച്ചു. അവയെ ഭൂമിയിൽ നിന്നുതനെ ഉൻമുലനും ചെയ്യാനായി ശ്രമിച്ചു. കാടുകൾ നശിപ്പിച്ചും കുന്നുകൾ നികത്തിയും പുഴകളിൽനിന്ന് മണ്ണുമാന്തിയും അവൻ ഭൂമി കൈയേറി. അങ്ങനെ അവൻ ചെയ്തികൾ ഭൂമിയിലെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടെയും നിലനിൽപ്പിനുതനെ ഭീഷണി ആയി. പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മനുഷ്യൻ്റെ പ്രവൃത്തിക്ക് അറുതിവരുത്താൻ അമ്മയായ ഭൂമിതനെ തുനിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രളയവും മഹാമാരികളും അവൻ ചെയ്ത തെറ്റിന്റെ പാർശ്വഫലമായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ ഈ കൊണ്ടാനും അവൻ അവസാനിപ്പിച്ചില്ല. വെള്ളം നീരാവിയായിപ്പോകുന്ന പോലുള്ള വരൾച്ചകളും ആയിരങ്ങളുടെ ജീവനെടുത്ത പ്രളയവും വന്നു പോയി. മനുഷ്യനെന്ന അവസാനസ്യശ്രീയുടെ അഹാകാരത്തിനും ആർത്തിക്കും കുറവുണ്ടായില്ല. അവർ തമ്മിൽ കൊന്നാടുക്കിയും വളരാൻ നോക്കി. എന്നാൽ അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല, താൻ ചെയ്ത തെറ്റുകൾക്ക് മറുപടിയായി കൊരോൺ എന്ന മഹാമാരി അവൻ ജീവന് ഭീഷണി ആകും എന്ന്.

ലോകത്താകമാനം ദുരന്തങ്ങൾ വിതച്ച് സംഹാരതാണ്ഡവം ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ വ്യാധിയുടെ ഉത്തരവം അനേകശിച്ചുചെന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ്റെ വിരൽച്ചുണ്ടിയത് തന്റെ സഹജീവികളുടെ ചോരയ്ക്ക് വിലപേശുന്ന വുഹാൻ മാർക്കറ്റിലേക്കായിരുന്നു. അത് മാനവരാശിക്ക് തന്നെ ഒരു തിരിച്ചറിവായിരുന്നു. ഇനി, ഇനി എക്കിലും മനുഷ്യൻ്റെ ക്രൂരതയും ചൂഷണവും പ്രകൃതിക്കും മുഗങ്ങൾക്കും നേരെ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ. അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ എന്ന ജീവിയും മന്മരയും.

വാദത്തിലെ ശിഖ്യ

7 ബി. ഗവ. യു. പി. സ്കൂൾ, തവക്കുവെക്ക്
ചേർത്തല ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

ഞാൻ നോവൽക്കാരോൺ

ഹലോ കൂടുകാരേ! ഞാൻ കൊരോൺവെറിസ്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ പുതിയ പേര് സീക്രിച്ചു. നോവൽക്കാരോൺ. എന്നുവച്ചാൽ പുതിയത്. 1960-ൽ ആൺ എന്ന നിങ്ങൾ ആദ്യമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. പതിനേഴു പുറത്ത് മുള്ളുകൾ തറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലുള്ള ആകൃതിയുള്ളതുകൊണ്ടാണ് എനിക്ക് സുന്ദരമായ പേര് കിട്ടിയത്. സത്യതിൽ ഞാൻ ഒരു സുനോട്ടിക് വൈറിസ് ആണ് കേടു. എന്നുപറിഞ്ഞാൽ ജനുകളെല്ലാം മനുഷ്യരിലേക്കു പകരാൻ കഴിയുന്നത് എന്നർമ്മം. രണ്ടായിരത്തിരഞ്ഞിൽ ചെചനയിൽ തുടക്കമിട്ട സാർന്ന് രോഗം. അതിലുണ്ടയാണ് ഞാൻ മനുഷ്യരെ കൊന്നു തുടങ്ങിയത്. 2012-ൽ സഹി അരോബ്യയിൽ ഉണ്ടായ മെർസ് എൻ്റെ രണ്ടാമത്തെ ആക്രമണമാണ്. ഇത്തവണ ഞാൻ ചെചനയിലെ വൃഹാനിൽ ആക്രമിക്കാനെത്തിയപ്പോൾ എൻ്റെ ജനിതകരുപവും ഓനു മാറി. അവിടത്തെ മത്സ്യമാർക്കറ്റിൽനിന്നായിരുന്നു 2019-ഞേരു അവസാനത്തിൽ ഞാൻ ആക്രമിച്ചു തുടങ്ങിയത്. നിങ്ങളുടെ കൊച്ചുകേരളത്തിലും ആദ്യമായി ഞാൻ എത്തി. അതും ഒരു തൃശ്ശൂർകാരൻ വഴി. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ എനിക്കെതിരെ യെടുത്ത ശക്തമായ മുൻകരുതൽ കാരണം പ്രതീക്ഷിച്ചുതയും പേരെ ആക്രമിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ലോകത്തിലെ വൻസാമ്പത്തികശക്തിയായ അമേരിക്കയെ പോലും എൻ്റെ കൂടുകാർ തകർത്തുതിപ്പണമാക്കി. നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ഞാൻ തോറുപോയി. നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യപ്രവർത്തകരുടെയും പോലീസ് സേനയുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഒരുമിച്ചുനിൽക്കുന്ന നിങ്ങളെല്ലാവരും ചേർന്ന് എന്ന തോൽപ്പിച്ചുകളിൽ. കുറച്ചു ബോധം ഇല്ലാതവരൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് കാരണം നിങ്ങളെ ഒന്ന് പേടിപ്പിക്കാൻ പറ്റി. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ എനിക്കാണ് പേടി...

പനി, ജലദോഷം, ചുമ, തൊണ്ടവേദന, ശാസ്തകസ്സം എന്നീ ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ അത് ഇന്ന് ഞാൻ കാരണമാണ്.... ഹാ.. ഹാ.. ഹാ.. എനിട്ടും യാതൊരു മെമ്പ്പും ഇല്ലെങ്കിൽ നൃമോണിയയിലേക്ക് കടക്കും... പിന്നെ മരണം. അപ്പോൾ ശരി... ഞാൻ കൈകൾ സോഫ്റ്റിക്കു കഴുകാതവരൽ ആരക്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന് നോക്കേട്.

സ്നേഹപൂർവ്വം,

കൊരോൺ

സ്രേയ സുരേഷ്

5 എ, ഗവ. യു.പി. സ്കൂൾ, കടക്കരപ്പള്ളി
തുറവുർ ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

പേരെറ്റം

തേണ്ട് തീർന്ന് നടക്കാൻ കഴിയാതായ വള്ളിച്ചുപ്പുമിട്ട് അഭിമാഷ് മഴപെയ്തു തീർന്ന മുറ്റതേക്കിറിങ്ങി. ദിവസങ്ങളോളം നീണ്ടുനിന്ന ഭൂമിയുടെ രോദനംകേട്ട വാനം ഭാഹജലം നൽകിയതായിരുന്നു അത്. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ മുർമ്മുനകൾ തട്ടി തട്ടുങ്ങിയ ഭാര്യ സുലു എസിൽ അറിയാതെ വീണ്ടുപോയ മഴത്തുള്ളിക്കളെ ഒപ്പിയെടുക്കുകയാണ്. ഒരുപാട് നാളുതെത ആഗ്രഹങ്ങൾക്കാടുവിലാണ് മണ്ണിന്റെ മനമനുഭവിക്കാൻ അഭിമാഷിന് സാധിച്ചത്. കുടുംബാരവും സാഹചര്യങ്ങളുടെ തീപ്പാരികളും ഏൽപ്പിച്ച മുറിവുകൾ ഹൃദയത്തെ നിലപ്പിച്ചതിനാൽ ഇനിയൊരു മണ്ണിന്റെ മനമനുഭവിക്കാൻ ബാക്കിയുണ്ടാവില്ലെന്നായിരുന്നു കരുതിയിരുന്നത്. അദ്ദേഹം തന്റെ വീടുമുറ്റത്ത് വിരഞ്ഞലിച്ചുനിൽക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളെ ഒന്ന് നോക്കി. എല്ലാം റിടയർമെറ്റിനു ശേഷം നടവ്. പെട്ടെന്നാണ് കൈയ്യിലൊരു കോരിതതി പ്ലൂഡേപ്പ്ലൂട്ടത്. തന്റെ കൈയ്യിൽ ഉറ്റിയ ഒരുതുള്ളി വെള്ളുതെത, ചുളിവുകൾ സ്ഥാനംപിടിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്ന കൈകൾക്കാണ് പതിയെ തുടച്ചുമാറിയതിനു ശേഷം മെല്ലെ അയാൾ മുകളിലേക്ക് നോക്കി. അതെ, അയാൾ ശരിക്കും ആ മരത്തെ അവഗണിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് തന്റെ സാന്നിധ്യമിൽക്കൂതാവാം. അഭിമാഷ് പേരമരത്തിന്റെ ഏറ്റവും മുകളിലായി തെരുത്തുവരുന്ന തിരിയിലേക്ക് നോക്കി. അത് വീടിന്റെ രണ്ടാം നിലയുടെ മേൽക്കുറ കടന്നിരുന്നു. പത്ത് പതിനെവ്വ വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് അത് തന്റെ മുട്ടിന്റെയതെ നിന്നതാണ്, എത്ര പെട്ടെന്നാണ് അത് മുകളിലേക്ക് കൈ നീട്ടിത്തുടങ്ങിയത്.

ചുക്കവാളങ്ങളെ മറികടക്കാനായി അണ്ണക്കാഹത്തിന്റെ അതഭുതങ്ങളും തേടിപ്പോവുന്ന മനുഷ്യന് കേവലം യഹിവനത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന പേരമരത്തിന്റെ മന്ത്രാസ്ത്രംപോലും അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ലെല്ലാ എന്നാർത്ഥപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് നവയുഗങ്ങളോടുള്ള പുഷ്ടം അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മേലാകെ കുറിലുപിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന ആ പുളിയൻ പേരമരത്തെ ഒന്ന് പതിയെ തലോടി അഭിമാഷ്. അപ്പോഴാണ് മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ വീണ്ടുകിടക്കുന്ന ചീണ്ടളിഞ്ഞ പേരകകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടത്. സംരക്ഷിക്കാൻ ആരും ഇല്ലാത്ത ഒരു അനാമകുടിയുടെ ഒടിയതും മണ്ണ് പിടിച്ചതുമായ മുവംപോലെ വികൃതമായിത്തീർന്നിരുന്നു അത്. അതിലൊരു പേരക അദ്ദേഹം പതിയെ എടുത്തു. അതിൽ പുഴുവിന്റെ ജൗത്തിൽ ഒരനേവാസി കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനെ സുക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കാണ് അദ്ദേഹം വർഷങ്ങൾക്കു പിരക്കാട്ട് പോയി.

“അച്ചു... പേരക കൊണ്ടുവന്നോ?” കൊഞ്ചെല്ല തീരാത്ത സംസാരവുമായി അനുമോദി ഓടിവന്നു. “അയ്യോ..... മോനെ, ഇന്നു മറന്നു പോയല്ലോ.” “അച്ചുന് എപ്പോഴും അച്ചുന്റെ സ്കൂളിലെ കുട്ടിക്കളെ മാത്രമേ ഓർമ്മയുള്ളൂ, എനെ അച്ചൻ

മിക്കപ്പോഴും മറന്നുപോവുകയാണ്. ഞാൻ ഇന്നലെ അച്ചനോട് പറഞ്ഞതല്ലോ, ഞാൻ പിണങ്ങി ഭോഗം.” “അയ്യോ മോനെ, പിണങ്ങല്ലോ, അച്ചൻ നാളെ വാങ്ങിത്തരാം. ഇന്നു മറന്നുപോയതല്ലോ.” അഭിയേട്ടാ, നാളെ അനുകൂട്ടൻ്റെ പിറന്നാളാണ് കേട്ടോ.” അതുവരെ എല്ലാറിനും മുകസാക്ഷിയായിരുന്ന സുല്പു ആ പ്രപബ്രഹമത്യം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അഭിമാഷ് എന്തൊക്കെയോ തീരുമാനിച്ചുറപ്പിച്ചത് പോലെ മുറിയിലേക്ക് പോയി. “അച്ചു.... പേരക്കു കൊണ്ടുവന്നോ, എവിടെ പേരക്കു?” പിറേദിവസം സ്കൂളിൽനിന്ന് വീടിലേക്ക് വന്ന പാടയുള്ള അനുമോദന്റെ ചോദ്യം അത് ആയിരുന്നു. “മോൻ ഇന്നലെ എന്നോട് പിണങ്ങിയത് കൊണ്ട് ഞാൻ പേരക്കു മറന്നിട്ടില്ല. പിനെ മോന് അച്ചുവൻ്റെ ബർത്ത്യേ സമ്മാനം വേണേ? കേക്ക് മുറിക്കുന്നതിന് പകരം അച്ചുവൻ്റെ കൊണ്ടുവന്ന ഇള പേരത്തെത്തെ നട്ടുപിടിപ്പിക്കാം കേട്ടോ.” “എൻ്റെ പുന്നാര അച്ചുവൻ! നല്ല സമ്മാനം.” അനുവിശ്വസ്തു മുഖം സന്തോഷം കൊണ്ട് തുടുത്തത് കണ്ണ അഭിമാഷ് സുല്പുവിനെയും കൂടി തൊടിയിൽ ഒരിടത്ത് പേരമരം നട്ടു. മരം നട്ട് സന്തോഷത്തിൽ ചാരുപടിയിൽ വന്നിരുന്ന അഭിമാഷിനെ സുല്പു ഒന്ന് നോക്കി. ആ നോട്ടത്തിൽനിന്ന് അർധമം ആവാഹിച്ചേന്നോളം അഭിമാഷ് പറഞ്ഞു: “പേരകയ്ക്കൊക്കു ഇപ്പോൾ എന്താ വില, പേരമരം നട്ടാൽ ഇഷ്ടംപോലെ പേരക്കു തിന്നാലോ.” “ഉം” - സുല്പു ഒന്ന് അമർത്തി മുള്ളി. പേരമരതോടൊപ്പം അനുവും വളർന്നുവല്ലതായി. ബഡ്ഡ് ചെയ്ത തെ ആയതിനാൽ അതൊരുപാടു തവണ കായ്ച്ചു. ആദ്യമൊക്കു കായ്ച്ചുപ്പോൾ പേരക്കു കണ്ണികാണാൻ പോലും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പിന്നീട് അതിനെ ആർക്കും വേണ്ടാതായി.

അനുമോനെ ബോർഡിങ്ങിൽ ചേർത്തു. അനുമോൻ അനുവായി, അനുരാജായി, ഒടുവിൽ നാട്ടുകാർക്ക് അവൻ അനുരാജ് മേനോനായി. കാലത്തിൽ ഒഴുകിനനുസരിച്ച് അനു മാറാൻ തുടങ്ങി. തൊടികളെയും തോട്ടങ്ങളെയും മറന്നു. കിളികളോട് മിണ്ണാതായി. തോട്ടത്തിൽ വിളഞ്ഞ പേരക്കു കണ്ടുകൂടാതായി. മനുഷ്യൻ വികസിച്ചു. അനും നൽകിയ പ്രകൃതിയെ വെറുത്തു. വീടുമുറ്റത്ത് ഉണ്ടാവുന്ന കായ ഗുണം ഇല്ലാത്തതായി. “അഭിയേട്ടാ...” അഭിമാഷ് തെട്ടി. “ഇത്തെന്താരു നിൽപ്പാ, എത്ര നേരമായി വിളിക്കുന്നു. മനുഷ്യവൻ്റെ തൊണ്ട പൊട്ടി.” “ഓ, ഞാൻ കേട്ടില്ല സുല്പു.” “എവിടെ കേൾക്കാനാ, ഇളയിടെയായി ചിന്ത കുറേ കൂടുന്നുണ്ട്, മോൻ വിളിച്ചിരുന്നു, അവൻവൻ്റെ ഫ്രണ്ടിന്റെ വിട്ടിൽ ആപ്പിൾ ട്രീ ഉണ്ടതേ, ആ പഴകിയ പേരമരം മുറിച്ചിട്ട് ആപ്പിൾ ട്രീ വെക്കാൻ നിങ്ങളോട് പറഞ്ഞു.” അഭിമാഷ് പതിയെ സുല്പുവിനെ ഒന്നു നോക്കി. പിനെ, അഥവാഹിങ്ങളെ മുഴുവൻ അടക്കിവാഴാൻ കൊതിക്കുന്ന മനുഷ്യവൻ്റെ മന്ത്രാസ്ത്രമരിഞ്ഞിട്ടു നോണം അഭിമാഷിനെ നോക്കി സഹതപിക്കുന്ന പേരമരത്തെയും.

മാത്രിമത്ത് ഷബ്ദിബ കെ. പി.

10 ബി, ഗവ. എച്ച്.എസ്.എസ്. ആറളം
ഇരിട്ടി ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

തിരിച്ചടി

കരഞ്ഞുതളർന്ന ആ പിണ്ഡുബാലരെ മനസ്സിലെ വേദന ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റില്ല. സ്വന്തം അമ്മയെ അവസാനമായി ഒന്നു കാണാൻകൂടി കഴിയാതെപോയ മനുവിന്റെ അവസ്ഥയോർത്ത് ആളുകൾ ടെടുവീർപ്പിട്ടു. ആ കുഞ്ഞിന്റെ മനസ്സിലെ വേദന ആളിക്കത്തിയത് അവൻറെ അച്ചുനില്യുടെയായിരുന്നു. അയാൾ അലറി വിളിച്ചു: ‘കൊല്ലണം..... എല്ലാ ജീവികളേയും കൊല്ലണം...’ അയാളെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ നാട്ടുകാർ ഒത്തിൽ പ്രയാസപ്പെട്ടു. ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. എക്കില്ലും ആ ശ്രാവംവാസികൾ ജാഗരുകരായി ഇരുന്നു. വീടിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങാൻ മടിച്ച അവർ പേടിയോടെ ഓരോ ദിവസവും തള്ളിനീക്കി..... മനു എന്നും കരച്ചിലാണ്. അമ്മയെ കാണാൻ ആ പിണ്ഡുമനസ്സ് നൊന്പരപ്പെടുന്നു. അമ്മയ് ക്ക് എന്തായിരുന്നു അസുവം എന്ന് അവന്നിയില്ല. പക്ഷേ, ഒന്നറിയാം, തന്റെ അമ്മയെ കൊന്ന ആ ശത്രു വഘാലാണെന്ന്. രാത്രിയിൽ പക്ഷികളുടെ ചിരകടിശബ്ദം കേൾക്കുന്നേയാൾ അവൻ തെട്ടി യുണ്ടാക്കുന്നു. അച്ചുനവെന്ന സമാധാനിപ്പിക്കും. വഘാലുകളെ കൊന്നൊടുക്കാനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ ആ ശ്രാവിനർ മെന്നത്തുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. മനുവിന് അതൽപ്പും സമാധാനം പകർന്നു. അനു രാത്രി അവൻ അൽപ്പും ആശാസത്തോടെ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. എന്നും അവൻറെ സ്വപ്നത്തിലേക്ക് അവൻറെ അമ്മ കടന്നുവരും. എന്നാൽ അനവൻറെ സ്വപ്നത്തിലേക്ക് വന്നത് വഘാലായിരുന്നു. വഘാലു എന്തൊക്കെയോ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി അവന് തോന്തി. പക്ഷേ, ആ വഘാൽ അവെന്ന പിൻതുടർന്നു. ഓടിയോടി അവൻ എത്തിപ്പെട്ടത് ഒരു കൂട്ടം വഘാലുകളുടെ നടവിലാണ്. അവൻ പേടിച്ചുവിരച്ചു. ‘പേടിക്കേണ്ട മനു... തങ്ങൾ ശത്രുകളെല്ലോ’ - കൂട്ടത്തിൽ പ്രായം ചെന്ന ഒരു വഘാൽ അവൻറെ അടുത്തുവന്നു നിന്നു. ‘എനിക്കു പേടിയാ, പോ...പോ....’ അവൻ കരയാൻ തുടങ്ങി. ‘മനു...’ അവർ സ്വന്നേഹത്തോടെ വിളിച്ചു. ‘കരയാതെ മനു... നിന്നെ തങ്ങളെണ്ണാം ചെയ്യില്ല.’ ‘നിങ്ങളെല്ലാം അമ്മയെ കൊന്നില്ലോ?’ അവൻറെ നിഷ്കളുകളും ചോദ്യത്തിന് അവർ ഒന്നടക്കം മറുപടി പറഞ്ഞു. ‘തങ്ങൾ കൊന്നിട്ടില്ല, നിങ്ങൾ കൊല്ലിച്ചതാണ്.’ ‘തങ്ങളോ! എങ്ങനെ?’ മനുവിന് അത്ഭുതം അടക്കിവയ്ക്കാനായില്ല. ‘പറയാം, നീ സമാധാനമായിരിക്കു...’ പ്രായം ചെന്ന ആ വഘാൽ പറയാൻ തുടങ്ങി. ‘മനുവിന് മഴയും വെയിലും

കൊള്ളാതെ ജീവിക്കാൻ വീടുണ്ട്. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കതില്ല. തങ്ങളുടെ പാർപ്പിടങ്ങൾ മരങ്ങളാണ്. നിങ്ങൾ മനുഷ്യർ, അതുശ്രഹംമുലം അവയെല്ലാം വെട്ടിനശിപ്പിച്ചില്ലോ? പാർപ്പിടം നഷ്ടപ്പെടുന്നതു മാത്രമല്ല, തങ്ങൾക്ക് ആവശ്യത്തിന് ഭക്ഷണം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്ന കാര്യവും മനുവിനറിയാമോ?’ ‘അയ്യാ, എനിക്കിത്തൊന്നും അറിയില്ലായിരുന്നു.’ മനു നിഷ്കളുകമായി പറഞ്ഞു. ‘തീർന്നില്ല, ഇനിയുമുണ്ട്. നിങ്ങൾ പ്രകൃതിയെ പലതരത്തിലും ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമായി കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനവും ഉണ്ടായി. നിങ്ങൾക്കിത്തൊന്നും പ്രശ്നമല്ലായിരിക്കാം, പകേശ, തങ്ങൾക്കിത്തൊന്നും താങ്ങാൻ സാധിക്കില്ല. അതിന്റെ ഫലമായാണ് തങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ പല വൈറസുകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. മനുവിന് അമ്മയെ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോലെ നിങ്ങളുടെ ക്രൂരതകൾ മുലം അനാമരായവർ തങ്ങൾക്കിടയിലും ഉണ്ട്.’ വവ്വാൽ പറഞ്ഞു നിർത്തിയതും മനു തെട്ടിയുണ്ടന്നും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. ‘അച്ചു... അച്ചു...’ ‘എന്താ മോനേ, എന്തുപൂറ്റി?’ ‘അച്ചു, വവ്വാൽ പാവമാ അച്ചു...’ മനു തിട്ടുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു. ‘മോനെന്നൊക്കെയാ പറയുന്നേ? സപ്പനം കണ്ടതായിരിക്കും.’ ‘ഞാൻ കണ്ട സപ്പനം സത്യമാ അച്ചു, അമു മരിക്കാൻ കാരണം നമ്മൾ തന്നെയാ, നമ്മൾ കാരണമാ വയ്ക്കാലുകളിൽ വൈറസുണ്ടായത്.’ കൂടുതലൊന്നും പറയാൻ അനുവദിക്കാതെ അച്ചുന്ന് അവനെ ഉറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവൻ പിന്നെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. എക്കിലും ഈ അറിവ് എങ്ങനെയെങ്കിലും ജനങ്ങളിലെത്തിക്കണ്ണമെന്നും പ്രകൃതിയെ സംരക്ഷിക്കണമെന്നുമുള്ള ചിന്ത അവനിൽ ഉടലെടുത്തിരുന്നു

അന്ധര എൻ.

9 ബി

ഗവ. എച്ച്.എസ്.എസ്. ചാവക്കുരു
ഇരിട്ടി ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

ഉദയം

വരണ്ട കല്ലുകളും മെലിവേറ്റ് ശരീരവുമായി ജനാലയുടെ അഴികൾ പിടിച്ച് പതിയെ അവർ പുറത്തേക്ക് നോക്കി. ഇളംകാറ്റ് വന്ന് അവളുടെ തലമുടികളിലും വിരലോടിച്ചപ്പോൾ ഒരുനിമിഷം അത് തന്റെ അമ്മയുടെ തലോടലായി അവർക്കനുഭവപ്പെട്ടു. മുറത്തുവിരിഞ്ഞ രോസയ്ക്ക് പോലും ഈന്ന് തെളിമ നഷ്ടപ്പെട്ടപോലെ. മൃദുവായിരുന്ന അതിന്റെ ദളങ്ങൾക്ക് പോലും ഈന്ന് ഏറെ കന്ന് വർധിച്ചിരിക്കുന്നു. ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന വെയിലിൽനിന്നു രക്ഷനേടാൻ അത് വളരെ പാടുപെടുന്നതായി അവർക്ക് തോന്തി. ഒരുപക്ഷേ അതിന്റെ വർണങ്ങൾ പോലും ആ തീജാല കവർന്നെടുക്കുമോ? നിരാഗയുടെ ഇരുൾ നീക്കി പ്രതീക്ഷയിലേക്ക് ഉദിച്ചുവന്ന ആശയുടെ സർവ നക്ഷത്രങ്ങളും ഒരൊറ്റ നിമിഷംകാണ്ട് അസ്തമിക്കുമെന്ന് അവർ ഒരിക്കലും കരുതിയിരുന്നതല്ല. അനേകം ജീവിതങ്ങൾക്ക് പ്രകാശമേകിയ ആ ജീവൻ പൊടുനുന്ന പൊലിഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് എന്തെല്ലാമോ ചോർന്നുപോയതുപോലെ അവർക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ഹൃദയം വാർന്നാഴുകുന്നതു പോലൊരു തളർച്ച അവഭേദ പിടികൂട്ടി. ഓർമ്മകൾ തിരിതുള്ളി അടുത്തപ്പോൾ അവളുടെ കല്ലുകൾ നിറഞ്ഞു. മനസ്സിൽ കടിച്ചുപിടിച്ച സകടം കല്ലീരായി പുറത്തു ചാടി. ഇനി വിധിയെ ഓർത്തുള്ള വിലാപം മാത്രം. അമു ഇനി അവർക്കൊരിക്കലും സാന്തരനമാവില്ല. സ്വന്തം വ്യാകുലതകൾ തുറന്നുകാട്ടി പൊട്ടിക്കരയാൻ പോലും പാടുപെടേണ്ട അവസ്ഥ.

പതിയെ അവർ കട്ടിലിലേക്ക് ചാറി. മുറിയുടെ വാതിൽ ആരോ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം. അവർ എഴുന്നേറ്റ് വാതിൽ തുറന്നു.

‘അച്ചനോ?’ സ്വന്നേഹ ചോദിച്ചു.

‘എന്തേ! എത്ത് സമയവും ഈ വാതിലുമടച്ച് ഒറ്റ ഇരിപ്പാണോ നീയ്യ്? വല്ലതും കഴിക്കേണ്ടെന്നും? അച്ചൻ കണ്ണതി വച്ചിട്ടുണ്ട്. ചമ്മന്തിയും അരച്ചു. വിശക്കണ്ണംബാവില്ലോ, രാവിലെയും ഒന്നും കഴിച്ചില്ലാലോ നീയ്യ്? ലോക്ക് ഡാഡി അണ്ണു, അയൽക്കുട്ടം പ്രവർത്തകരും പഞ്ചായത്ത് ഓഫീസ് ജീവനക്കാരും അൽപ്പം മുൻപ് കൊണ്ടുതന്ന അരയും മറ്റും

പലവ്യം ജനങ്ങളും ഇരിപ്പുണ്ട്. ഇനിനി കണ്ണി വെച്ചു പോയില്ലോ? നാഞ്ചി അതുകൊണ്ട് മറ്റൊരുക്കില്ലും വയ്ക്കാം. എനിക്കും വയ്ക്കാതെ ആയി. ഇപ്പും തീരെ വിശദ്ദിച്ചില്ലോ. കിട്ടിയാ എന്തുകിലും കഴിക്കും, അതുമാത്രം.’

അമ്മ പോയതിൽ പിന്ന വീട്ടുകാര്യങ്ങളെല്ലാം അച്ചും നോക്കാണ് പതിവ്. രാവിലെ അവർ അരി കഴുകുകയും അൽപ്പം തേങ്ങ ചിരവി കുക്കാടുകയും ചെയ്തു. മറ്റൊരു താൻ ചെയ്യാം എന്നു പറഞ്ഞ് അച്ചുനാണ് അവരെ തിരികെ അയച്ചത്. എന്നാൽ അത് ഒറ്റപ്പെട്ടിരിക്കാനായിരുന്നില്ല. ഒരുപാട് പുസ്തകങ്ങൾ അവർക്കുചുൻ നൽകിയിരുന്നു. അവ വായിക്കാനാണ്. അതിലെ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനാണ്. അവയിൽ ഏറെയും പ്രചോദനമെക്കുന്ന മഹിൽ വ്യക്തികളുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു. കഷ്ടക്കൾക്കിടയിലും മനക്കരുത്ത് കൊണ്ട്, ജീവിതപ്രതിസന്ധികളെ അതിജീവിച്ച് ജീവിതവിജയത്തിലേക്ക് നീളുന്ന ചിരകുവിരിച്ച് പറന്ന ഒരുപാട് ധീരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ.

‘ഇതെന്തെന്തെ, ഈ പുസ്തകങ്ങളൊന്നും വായിച്ചിരുന്നില്ലോ നീം?’

‘ആ വായിച്ചുചൂം’ - പറയാൻ മടിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞു. ‘എനിട്ട്...?’ ‘അതെല്ലാം മഹാത്മാകലേജുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ അണ്ണു അച്ചും? അതുപോലെ നമ്മളെക്കാണാക്കുമോ?’ അതിനു മറുപടി എന്നോന്നും അവർ പറഞ്ഞു. ‘എത്രുകൊണ്ട്? നിന്റെ അമ്മയുടെ ജീവിതം തന്നെ അത്തരത്തിലൊന്നുണ്ടോ? ഈ ലോക് ധനം കാലത്ത് നമ്മ പോലുള്ളവരും ഗവൺമെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥരും വീടിലിതിക്കുന്നേഡി നിന്റെ അമ്മയേപോലുള്ള നേംസുമാരും ആരോഗ്യപ്രവർത്തകരും ചേർന്നുണ്ടും സ്വന്തം സന്തോഷങ്ങൾ വെടിഞ്ഞ് കൂടുംബത്തിന്റെ സന്തോഷങ്ങൾ മാറ്റിവെച്ച് നമ്മുടെ നാടിന് വേണ്ടി പോരാടിയത്. ഈനും പോരാടിക്കാണിക്കുന്നത്. ’കൊരോൺ’യുടെതീരെ തങ്ങളുടെ സുരക്ഷയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും നമ്മുടെ, ജനങ്ങളുടെ സുരക്ഷയ്ക്ക് വേണ്ടിയാണ് ദിനരാത്രം അവർ കഷ്ടപ്പെടുന്നത്. ആ പോരാട്ടത്തിൽ നിന്റെ അമ്മ... തോറ്റില്ല, ആ ധീരതയുടെ പ്രതിഫലം മരണമായെന്നു മാത്രം. നീ കേട്ടില്ലോ...’

‘അന്യൂജീവനുതകി സജീവിതം ധന്യമാക്കുമ്മലേ വിവേകികൾ’ എന്ന്
കുമാരനാശൻ ഓതിയത്.

ഈ വർക്കളെ അനുഭവമാക്കുവിധമായിരുന്നു അവളുടെ, ഓരോ
ആരോഗ്യപ്രവർത്തകരുടേയും പ്രയത്കനം. അവരിൽ നാം
അഭിമാനിക്കണം മോളേ.’

‘അതെ അച്ചു... അനേകം ജീവിതങ്ങൾക്ക് പ്രകാശമേകിയാണ് എൻ്റെ
അമ്മ വിച്വരിത്തത്. അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രതീക്ഷയുടെ,
പ്രത്യാശയുടെ ഒരു വഴിവിളക്കായി മാറി എൻ്റെ അമ്മ. എനിക്കും എൻ്റെ
അമ്മയെ പോലെ ആകണം അച്ചു. വളർന്നുവലുതാകുന്നോൾ ഞാനും
ഒരു യോക്കുറാകും. ദൈവത്തിന്റെ മാലാവമാരിൽ ഒരാൾ.
നാടിനുവേണ്ടി പോരാടുന്ന ഒരു ആരോഗ്യപ്രവർത്തക.’

‘അതെ മോളേ, അതു നിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ മാത്രമല്ല,
മറ്റാരുപാടുപേരുടെ ജീവിതപ്രതീക്ഷകളിലേക്കും വെളിച്ച
തതിലേക്കുമുള്ള പ്രത്യാശ നിറഞ്ഞ ഒരു ഓട്ടമായിരിക്കും.’ ആതു
നിർവ്വതിയുടെതുപോലുള്ള ഒരു കുളിർരേവേ ഇരുവരുടേയും
മനസ്സിലും കടന്നുപോയി.

വേനലിന്റെ തീക്ഷ്ണം അൽപ്പം കുറഞ്ഞു. ഇളംകാറ്റ് പുകളുടെ
ഗസ്യം പരത്തി. ആ റോസാചെടി തന്റെ സകല കരുത്തും വീണെടുത്ത്
നഘ്പാരു നാഞ്ഞകായ് ഉയിർത്തെഴുനേന്തേക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന
തായി, അതിന്റെ വർണ്ണങ്ങൾ വീണെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി
അവർക്ക് തോന്തി. അതിന്റെ വേരുകൾ അതിന് ശക്തി നൽകും.

അഞ്ജന കെ.

10 എ

ഗവ. എച്ച്.എസ്.എസ്. പാലയാട്
തലമുറ്റി സഹത്ത് ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

ലോകാ സമസ്താ സുവിനോ ഭവതു...

ഇളംകാറ്റിൽ കലപില കൃടുന അരയാലിൻ ഇലകൾക്കിടയിലും ചില്ലകളിലുമായി തുള്ളിച്ചാടിക്കളിക്കുകയാണ് അച്ചു എന വികൃതിക്കുരങ്ങൻ. അപുലമുറത്ത് ഒരു പാട് ഭേദരുടെ വാഹനങ്ങൾ കിടന്നിരുന്നു. അതിൽ ഒരു വാഹനം അവൻ വളരെ കാതുകകരമായി തോന്തി. അവൻ അതിലേക്ക് ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അതിന്റെ ഒരു ചില്ല് താഴ്ന്ന് കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവൻ ആ ജനാലയിലുടെ വണ്ടികക്കതേക്ക് നൃഥിത്വകയറി. അതിനകത്തിരുന്ന ഒരു സാധനവും കൈകലാഹലി അവൻ തിരികെ മരത്തിലേക്കോടിക്കയറി. അവൻ അത് തിരിച്ചും മരിച്ചും നോക്കുന്നതു കണ്ണ കാറുടമ അരയാലിന്റെ ചുവട്ടിലേക്ക് ഓടിയെത്തി അത് തിരികെ തരാനായി കൊഞ്ചി. അതു കണ്ണ അച്ചുക്കുരങ്ങൻ ഒരു കുസൃതി തോന്തി. അവൻ വിശ്വാസം ഉയരെയുള്ള ചില്ലകളിലേക്ക് ഓടിക്കയറി. പെട്ടുന്ന അവൻ്റെ കൈയിലിരുന്ന വസ്തു ശബ്ദമുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. അത് കേട്ക് പേടിച്ച അച്ചു ആ സാധനം ഉടൻ തനെ താഴേക്കിട്ടു. അത് താഴെ വീണ് ചിന്നിച്ചിതറി. മരച്ചുവട്ടിൽ നിന്ന ഉടമ വിഷമതേതാട അവ പെറുക്കിയെടുക്കുന്നത് കണ്ണ അച്ചുക്കുരങ്ങൻ പരിഹാസച്ചിത്രയോടെ നോക്കി നിന്നു. ഇതിനെത്തു അച്ചുവിന്റെ അച്ചൻ അവനെ ഒരു പാട് ശാസിച്ചു. എന്നാൻ അവൻ ഒരു കുസല്യമില്ലാതെ നിന്നതേയുള്ളു.

പിറ്റെ ദിവസം, പതിവുപോലെ അവൻ അപുലമുറത്തെത്തതി. പക്ഷേ, അവിടം വിജനമായിരുന്നു. അപുലത്തിൽ എത്തുന ഭേദരുടെ കൈയിൽ നിന്നു ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്ന കുരങ്ങിൻകുട്ടം അന്ന് പട്ടിണിയിലാണ്ടു. പിറ്റെ ദിവസവും അവൻക്ക് ആഹാരമൊന്നും കിട്ടിയില്ല. മെലിഞ്ഞുണ്ടായി വയസ്സുനായ ഒരു കുരങ്ങൻ അപ്പോൾ അവിടേക്ക് വന്ന് അവരോടു പറഞ്ഞു, ‘നാട്ടിൽ കൊരോണയെനൊരസുവം പടർന്നുപിടിക്കുന്നു. മനുഷ്യരെല്ലാം ഭയന്ന് വീടുകൾക്കുള്ളിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. നമ്മളില്ലാം പട്ടിണികിടന്ന് മരിക്കാൻ പോവുകയാണ്.’

ഭയതേതാട അത് കേടുനിന്നപ്പോൾ അച്ചുക്കുരങ്ങൻ വളരെ പരിചിതമായ ഒരു കാർ അവിടെ വന്ന് നിന്നു. രണ്ടുവിവസം മുൻപ് അവൻ വിഷമിപ്പിച്ച ആ മനുഷ്യൻ ഇരഞ്ഞി, കൊണ്ടുവന്ന ഭക്ഷണപ്പാതികൾ അവർക്കായി നിരത്തിവച്ചു. അവൻ ആർത്തതിയോടെ ആ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ഒപ്പു അച്ചുവും കുറുബോധത്തോടെ അത് കഴിച്ചു. അവൻ നന്ദിയോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി. അതിൽ പിന്ന അച്ചു വികൃതിത്തരങ്ങൾ കാട്ടാത്ത നല്ല ഒരു കുട്ടിക്കുരങ്ങനായി മാറി.

അമൃത

6 ഇ, ഗവ. എച്ച്.എസ്. എസ്. അപോലുംമുട്ട്
കൊല്ലം ഉപജില്ല, കൊല്ലം

ബെഡവത്തിന്റെ മാലാവമാർ

മാർച്ച് 25....

വെളുപ്പിന് മുന്നുമണിക്ക് തുടങ്ങിയ തോരാത്ത ഇടിയോടുകൂടിയ മഴ. ഇടിമിനലിന്റെ ശബ്ദത്തിലും രഫ്രേഷ്മെന്റിലും ഒരു ഗർജനു പോലെ യോക്കർ സാമുവലിന് തോന്തി. ഒരുനിമിഷം ആ ജനങ്ങളിൽ കൈവച്ചു നിന്നു പോയി അദ്ദേഹം. തന്റെ കുടുംബത്തെത്തു ഒരുനിമിഷം ഓർത്തുപോയി. ഇടയ്ക്കുള്ള പ്രോണ്ടർവിളിയിലുടെ മാത്രമാണ് അധാർ തന്റെ മകൻറെ ശബ്ദം കേട്ടത് ഇതുവരെ.... അങ്ങനെ ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കി അധാർ മയങ്ങിപ്പോയി.

പിന്നീട് ജോസഫിന്റെ കരസ്പർഷം അധാരുടെ തോളിൽ വീണ്ടു.... ‘നീ ഉറങ്ങിപ്പോയോ?’ ഒരു മറുപടിയെന്ന വിധം സാമുവൽ ഒരു വിതുസലോടെ പറഞ്ഞു, ‘വീടിനെ കുറിച്ച് ഓർത്ത് ഒന്ന് മയങ്ങിപ്പോയി. എൻ്റെ ഇളയ മകൻ എന്ന കാണാണ്ട് ഉറങ്ങില്ല.’ ആശസ്ത്രപ്പിക്കാനെന്ന വിധം ജോസഫ് പറഞ്ഞു, ‘താനെന്താ... കൊച്ചുകുട്ടിയാ... ഇങ്ങനെ കരയാൻ, എൻ്റെയും സ്ഥിതി ഇങ്ങനെ തന്നെയാ. ഒരു ദിവസം വീട്ടിന് വിളിച്ചില്ലെങ്കി എൻ്റെ നെഞ്ച് പിടയ്ക്കും. പിനെ നമ്മുടെ കർത്തവ്യം നമ്മൾ ചെയ്യേണ്ടെ. താൻ ആ കണ്ണിൻ തൃത്ത് കളഞ്ഞെന്നെ. പിള്ളേര് കണ്ണാ കളിയാക്കും.’ ഒരു ചെറുപുണ്ണിരിയോടെ അധാർ കണ്ണിരൊപ്പി. അപ്പോൾ മഴയും ശാന്തമായിരുന്നു. പരക്കെയുള്ള തന്നുത്ത കാറ്റ് അധാരെ ഒന്നു തഴുകി. അങ്ങനെ പതിവുപോലെ ഒരു ചെറു പുണ്ണിരിയോടെ എൻസാലേഷൻ വാർഡിലേക്ക് അധാർ നടന്നു. രോഗിക്കളോട് തമാശപറഞ്ഞും അവരുടെ ദുഃഖത്തിൽ പങ്കുചേരിന്നും അധാർ തന്റെ ദുഃഖങ്ങൾ അകറ്റി.

ഈ നുറുക്കണക്കിന് ഡോക്ടർമാരും നഷ്ടസ്വമാരും അവരുടെ ജീവൻപോലും വകവയ്ക്കാതെ നമുക്കുവേണ്ടി രാപകലില്ലാതെ ജോലിചെയ്യുകയാണ്. കുറച്ചുപേര് അതിൽ നമ്മു വിട്ടുപോയി. എങ്കിലും ഭയമേതുമില്ലാതെ ഒരു ചെറുപുണ്ണിരിയുമായി നമ്മു പരിചരിക്കുന്ന അവരാണ് യമാർമ്മ മാലാവ മാർ.

ആരിത്യൻ ടി.എസ്.

9 ഏ

ഗവ. ഹൈസ്കൂൾ, മത്തപ്പേ
അക്കമാലി ഉപജില്ല, എറണാകളം

കാഴ്ച

സമയം എടുമണി. കിടക്കയിൽനിന്ന് നന്ദൻ എഴുന്നേറ്റു. ലോക്യൗൺ ആണ്. എല്ലാ ദിവസതെത്തയും പോലെ നേരത്തെ എഴുന്നേറ്റ് ഓഫീസിൽ പോകണ്ട്. അടുക്കളെയിൽ പോയി ഒരു ചായയിടിക്ക് നന്ദൻ ഫ്ലാറ്റിന്റെ ബാൽക്കണ്ണിയിൽ വന്നിരുന്നു. അയാൾ ചുറ്റും ഒന്ന് വീക്ഷിച്ചു.... സ്ടേറ്റ് ലൈറ്റിന് താഴെ ഒരു ധാചകൻ ഇരിക്കുന്നു. അയാൾ ആകാശത്തെക്ക് നോക്കി നെടുവിർപ്പിടുന്നുണ്ട്. മുഖിയ്യെങ്കിൽ കീറിയ വന്നതെങ്ങളാണ് ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ക്രഷ്ണം കഴിച്ചിട്ട് രണ്ടുമുന്നു ദിവസമായി എന്ന് തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന അസ്ഥികളും ഒടിയ വയറും പറയുന്നുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭയനീയ കാഴ്ചകൾ ആ വീമിയുടെ പല ദിക്കുകളിൽ കണ്ടുവരുന്നു. തന്റെ ഏറ്റവോധുകൾക്കും ഹൈസെറ്റുകൾക്കും പുറമേ താൻ കേൾക്കാതെ പോയ ശബ്ദങ്ങൾ ഇവരും ആസ്പദിച്ചു കാണിക്കുന്നുണ്ട് നന്ദൻ അപ്പോൾ തോന്തി. പ്രതിസന്ധിയുടെ ഈ ഘട്ടം അതിജീവിക്കാൻ ഇവർക്കെല്ലാം എങ്ങനെ കഴിയും എന്ന് അവൻ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ ചുറ്റും ജീവിക്കുന്ന സഹജീവികളുടെ ഈ ഭയനീയ അവസ്ഥ പോലും കാണാത്ത താൻ അന്യൻ ആണോ എന്ന് പോലും അവൻ ചിന്തിച്ചു. അവൻ സ്വയം കുറ്റപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. പുറംകണ്ണു തുറന്നുവച്ചു, അകക്കണ്ണ് മുടിവച്ചു മുഖൻ അല്ലെ താൻ എന്നു സ്വയം ചോദിച്ചു. പ്രതിസന്ധികൾ എറയുള്ള ഈ ഘട്ടത്തിൽ തന്റെ സഹജീവികൾക്ക് ആയി അകക്കണ്ണ് തുറന്നു പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന സത്യം അവൻ മനസ്സിലാക്കി. അധികം വൈകിയില്ല, അവൻ തന്നാൽ കഴിയുന്ന ചോറുപൊതികൾ ഉണ്ടാക്കി തെരുവിൽ കഴിയുന്ന ധാചകർക്കായി നൽകി. തിരിച്ച് ഫ്ലാറ്റിലെത്തിയ അവൻ ബാൽക്കണ്ണിയുടെ ഒറ്റത്ത് പക്ഷികൾക്കായി ഒരു കപ്പ് നിരയെ വെള്ളവും പയർമണികളും കൊണ്ടുവച്ചു. അത്തരത്തിൽ അവനാൽ കഴിയുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവൻ ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ അവൻ തിരിച്ചിറിഞ്ഞു, തന്റെ അകക്കണ്ണിനു കാഴ്ച ലഭിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന്....

ഗാമ എസ്.

9 എ

ജി.എച്ച്.എച്ച്.എസ്. കല്ലിൽ
പെരുവാവുർ ഉപജില്ല, എറണാകുളം

ഇങ്ങനെയും ഒരു യിക്കാലം

വൈക്കേഷൻ അടുത്തതിന്റെ സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു മാളു. വൈക്കേഷനായിട്ട് വേണം മാളുവിന് അവളുടെ അമമവിട്ടിൽ പോവാൻ. അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നേവാഴാൻ ലോക്യൗൺമുലം ഏഴാംകൂസ് വരെയുള്ള എല്ലാ വിദ്യാർഥികളുടെയും പരീക്ഷ ഒഴിവാക്കിയത്.

അന്ന് മാളു ഒരുപാട് സന്തോഷിച്ചു. എനിട്ട് അമ്മയോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മ പറഞ്ഞു, ലോക്യൗൺ തന്നിരിക്കുന്നത് വീട്ടിലിതിക്കാൻ ആണ് മോഞ്ഞേ... ഇനി മുതൽ ബന്ധുകൾ ഉണ്ടാവുകയില്ല എന്. അനുമുതൽ മാളു എല്ലാ ദിവസവും മുടങ്ങാതെ വാർത്താചാനലുകൾ മാറിമാറി കാണുമായിരുന്നു. ലോക്യൗൺ മാറ്റിവച്ചു എന് ഒരു സന്തോഷവാർത്ത കേൾക്കാനായിരുന്നു അത്. പകരം അവൾ കണ്ണത് കൊരോണയുടെ തീവ്രമുഖങ്ങളാണ്. ദിനംപ്രതി കൂടിവരുന്ന രോഗികളുടെ എണ്ണം കണ്ണ് അവർക്ക് ആ രോഗത്തിന്റെ തീവ്രത മനസ്സിലായി.

പിറ്റേനു രാവിലെ പലചരക്കുസാധനങ്ങളും പച്ചക്കറികളും വാങ്ങാൻ അടുത്തുള്ള സുപ്പർമാർക്കറ്റിൽ പോയപ്പോൾ അമ്മ മാളുവിനോട് ചോദിച്ചു, മിംബയേയോ ബിസ്ക്കറ്റോ എത്തേക്കിലും വേണോ എന്. ചോദിച്ചുതീർന്നപാടെ മാളു ഒരു ലിസ്റ്റുമായി എത്തി. വർണ്ണ കടലാസുകളും ചായങ്ങളും പശയും എല്ലാം അടങ്കുന്ന ഒരു നീംസ് ലിസ്റ്റ്. ആ നീംസ് ലിസ്റ്റ് കണ്ണ് അമ്മ ചോദിച്ചു, ‘നിന്നുക്കുന്നിനാ ഇതെല്ലാം.’ ‘ഞാൻ നൃസ് കണ്ണു തുടങ്ങിയതിനുശേഷം എനിക്ക് മനസ്സിലായി, ഈ രോഗം എത്രമാത്രം അപകടകരമാണെന്ന്. അതുകൊണ്ട് ലോക്യൗൺ കഴിഞ്ഞാലും ആ രോഗം ഈ നാട്ടിൽ നിന്നു പോയതിനു ശേഷമേ ഞാൻ അമ്മയുടെ വീട്ടിൽ പോകുന്നുള്ളു. അതെയും നാൻ വീട്ടിൽ വെറുതെയിരുന്നാൽ ബോട്ടിക്കില്ലോ... അതുകൊണ്ടും അമ്മയോട് ഇതെല്ലാം വാങ്ങാൻ പറഞ്ഞെന്നും ഇത് ഉപയോഗിച്ച് വല്ലതും ഉണ്ടാക്കിയാൽ എനിക്ക് ബോട്ടിക്കില്ലല്ലോ...’ “എനിക്ക് ഇതൊന്നും എന്താനറിയില്ല... നീ കുടെ വാ.. പിനെ ആ മാസ്ക് എടുത്തിട്ട് വാ.” “അതെന്തിനാ അമേ...?” “കൊരോണവെറിസ് അക്കൽ ചെല്ലുന്നത് കണ്ണിലും മുക്കിലും വായിലും ആയും ആണ്. അതുകൊണ്ട് വായും മുക്കും നമ്മൾ മാസ്ക് ഉപയോഗിച്ച്

മരയ്ക്കുന്നു. വാ, നമുക്ക് സംസാരിച്ചു നിൽക്കാൻ സമയമില്ല. വൈകിയാൽ സൃഷ്ടിമാർക്കറ്റ് അടയ്ക്കും.” “ബന്ധില്ലപ്പോ അമേ.... പിന്നങ്ങനെ നമ്മൾ പോകും?” മാളു ചോദിച്ചു. “നടക്കും. ഇവിടെ അടുത്തല്ലോ സൃഷ്ടിമാർക്കറ്റ്. വാ നടക്കാം....”

“ദേ എത്തി. മാളു, നിനക്ക് വേണ്ട സാധനങ്ങൾ പോയി എടുത്തോളു...” അവിടത്തെ സെക്യൂരിറ്റി ജീവനക്കാരൻ അവർക്ക് വാതിൽ തുറന്നുതന്നു.

അവരുടെ കൈയിൽ സാനിരേസർ ഒഴിച്ചു കൊടുത്തു. പിന്ന മാളുവിന് വേണ്ട സാധനങ്ങൾ എടുക്കാൻ പോയി. “എടുത്തു അമേ.. നമുക്ക് ബില്ല് അടിക്കുന്ന ഇടത്തേക്ക് പോകാം...” “മാളു.. നീ വേണമെങ്കിൽ പുറത്തെക്കിരഞ്ഞിക്കോ... പെപസ കൊടുത്തതിനുശേഷം താനങ്ങു വന്നേക്കാം.”

വീട് എത്തിയ ഉടനെ മാളു പറഞ്ഞു: “എൻ്റെ സാധനങ്ങൾ ഇങ്ങു താ.” “അതോക്കെ തരം. ആദ്യം പോയി സോഫ്റ്റ് നന്നായി കൈകഴുകി വാ.” “അതെന്നിനാ, അമേ?” “അതെല്ലാം കൊരോണയിൽ നിന്നുള്ള സുരക്ഷയുടെ ഭാഗമാണ്... പിന്ന കുടെ കുടെ വെള്ളം കൂടിക്കണ്ണോ... മാളു...” “താൻ കൂടിച്ചോളാം, അമേ...ഇതും സുരക്ഷയുടെ ഭാഗമാണോ, അമേ...?” “അതെ...” അമു പറഞ്ഞു.

പെപഹ മെഹ്രിൻ

6 ബി

ഗവ. എച്ച്.എസ്.എസ്. കുട്ടമ്പ്രേരി
ആലൂവ ഉപജില്ല, എറണാകുളം

LONGING FOR SOMETHING GOOD

Looking towards the lonely streets they too felt the same. There were noises all over. The noise of vehicles, children playing on vast grounds and many more. Now these all seems lost like a dream. 'Years after everyone starts listening to the nature. 'They thought. Last week they had decided that they would surely enjoy this summer vacation together with their mom. But now all in vain. "Hi, you both what are you doing upstairs?" Come down!" Oh she started again "you 're right, come let's go "They both went down.

Everyone was busy in packing their clothes and luggages. They too thought to pack their clothes days before but not this way. But they understood the seriousness of this critical situation. That evening too passed evoking that cold silence who had gripped the whole world inside his icy hands.

The whole world was under massive threat. Even the little ones slept with a bit of fear. At last that night also passed. The sun rays passed through the wet leaves making little drops of water shine like a crystal showing the traits of last night shower. All woke up. That was their last day at the hostel and school that year.

After the death of her husband, Emma struggled harder to brought up their two children. She had no other option rather than to keep her children away from her for their better future. Now she works as a nurse at the city hospital.

The cites of nature passes by as they travelled in bus to reach out their soul less home that was very much away from their heart without their mom. Even with those grief their heart was filled with immense proud that their mom was saving an another human's life from the world's ever seen monster but the never seen enemy. Their heart beats with the hope that 'this time will also move on'.

நெட ஈராக்கல்

11 (நடவடிக்கை)

ஸ்ரீ. சேஷன் எஞ். என். என். பெருமாவுழி
பெருமாவுழி உபஜில், ஏரளாகுஜி

മാലാവ

“ദേവുട്ടി... നീയെവിടാ... ഒന്നിങ്ങുവനേ... ദേവുട്ടി.... ഈ കൊച്ച് ഇതെവിടാണാവോ..? അമേ,,.. ദേവുട്ടിനെ കണ്ണാർന്നോ... തലയിൽ എന്നതേച്ചിട്ട് പെൺ ഒളിച്ചുകളിക്കാ....” “അവളാ മാവിൻ്റെ ചോട്ടിലുണ്ട്.” “അത് ശരി, നീയിവിടാർന്നോ.... ഞാൻ വിളിച്ചുത് കേട്ടില്ലോ....” “അമു... ഞാൻ ഇപ്പു വരും. ഈ ചിരട്ടേല് വെള്ളം വെച്ചിട്ടുണ്ട്. കിളികൾ വരോന്നു നോക്കേണ്ട....” “എൻ്റെ ദേവുട്ടിയെ.... കിളികളൊന്നും വരില്ലോ... നിന്റെ രൂ കാര്യം.” “അമു വെറുതെപറയാം... ഇന്നലെ അച്ചുമ പറഞ്ഞ കമയിൽ കിളികൾ വെള്ളം തേടി അലയുകയായിരുന്നു.” “ഓ... ശരിശരി, സമ്മതിച്ചു. ഈനി വാ കൂളിക്കാൻ പോവാം.” “ഈന്ന് ഞാൻ തന്നെ കൂളിച്ചേയാളാം. അമു മോന്നുസിനെ കൂളിപ്പിച്ചാൽ മതി.” “മീനും രാധയും സ്വന്തമായാണ് കൂളിക്കുന്നത്. ദേവുട്ടി.... നീ തേച്ചാലെ മുട്ടിന് എന്നപോവില്ല. വാ ഞാൻ കൂളിപ്പിക്കാം. ഇപ്പോൾ തന്നെ നെറുക ചുട്ടായി....” അങ്ങനെ അമു ദേവുനെ കൂളിപ്പിച്ച് കുഞ്ഞുട്ടുപ്പിടിച്ച് പൊട്ടുതൊട്ട് സുന്ദരിയാക്കി.

അവൾ മുത്തരുളിയുടെ അടുത്തെക്ക് ഓടി. ‘അച്ചുമേ... ഞാൻ കിളികൾക്കായി ചിരട്ടയിൽ വെള്ളം വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അമു പറയാം... കിളിയെയാനും വരില്ലാന്... ശരിയാണോ അച്ചുമേ....’ മുറുക്കിച്ചുവന്ന ചുണ്ണുകൾ വിടർന്നു. മോൺകാട്ടി മുത്തരുളി ചിതിച്ചു... ‘വരാതെ എവിടെപ്പോവാൻ....’ ‘അതൊക്കെ പോട്ടു... ഈന്ന് എന്ത് കമയാ എനിക്ക് പറഞ്ഞു തരാൻ പോവുന്നത്? കരടിയമ്മാവൻ്റെയോ കാക്കച്ചിയുടെയോ...’ ‘സമയമാവെട്ടു... നല്ലാരു കമപരഞ്ഞു തരാട്ടോ...’ ‘വേഗം പറയു അച്ചുമേ...’ ‘ഈല്ലിലു... ഇപ്പോൾ പറ്റിലു. രാത്രിയാവെട്ടു... അച്ചുമുയ്ക്ക് ഉച്ചയുറക്കെത്തിന്റെ സമയമായി... വാ... നമുക്ക് അകത്തെക്ക് പോവാം....’ ദേവുട്ടി മുത്തരുളിയുടെ കൈപിടിച്ച് അകത്തെക്ക് പോയി. മോന്നുസിനെ അമു ഉറക്കുകയാണ്. ദേവുട്ടിയും അച്ചുമുയ്ക്കും കുടി മുറിയിലേക്ക് പോയി. അവർ കിടന്നു. അല്പസമയത്തിന് ശ്രേഷ്ഠം അച്ചുമു കുർക്കംവലി തുടങ്ങി. ദേവുട്ടി തിരിഞ്ഞും മറഞ്ഞും കിടന്നു. അവർക്ക് ഉറങ്ങാൻ കഴിയുന്നില്ല. കിളികൾ വന്നിട്ടുണ്ടാകുമോ...? അവൾ പതിയെ എണ്ണീറ്റ് നടന്നു.

‘അച്ചുമേരു ദേവുട്ടി ഇതെങ്ങാട്ടാ... ഒന്നിങ്ങു വനേ...’ ‘എന്താ അമേ...?’ ‘ദേവുട്ടി.... ഞാൻ നാലേ മുതൽ ആശുപത്രിയിൽ ജോലിക്ക് പ്രവേശിക്കുവാ...’ ‘അതിനമേരു ലീവ് തീർന്നിട്ടില്ലല്ലോ...’ “ഈല്ല, പക്ഷേ

ജോലിയിൽ കയറേണ്ട സമയമാണിൽ... ദേവൃട്ടി കേട്ടില്ലോ ‘കോവിധ്’ എന്ന അസുവം ലോകത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു എന്ന്. അതുകൊണ്ട് എൻ്റെ മോള്ള അച്ചുമ്മ പറയണ്ട് അനുസരിക്കണം ട്രോ... വാ ഇവിടെ കിടക്ക്.’ അവർ അവിടെ കിടന്ന് ഉറങ്ങിപ്പോയി. രാത്രിയായി, ഏല്ലാവരുമാത്തുള്ള അതതാഴവും കഴിഞ്ഞു. പിറ്റേന്, മൊനുസിനെന്നയും ദേവൃട്ടിയെയും മാറിമാറി വാരിപ്പുണർന്ന ശേഷം അമ്മ ജോലിക്ക് പോയി.

ദിവസം മുന്ന് കഴിഞ്ഞു, അമ്മയെ കണ്ടിട്ട്. ദേവൃട്ടി അച്ചുമ്മയോട് ചോദിക്കാറുണ്ട്, അമ്മ എപ്പോൾ വരും എന്ന്. എന്നാൽ ഒരേയൊരു ഉത്തരം... ‘നാഞ്ഞ വരും...’ ദേവൃട്ടി വാശിയെടുത്തു, അമ്മയെ കാണണം.... എന്നിക്ക് അമ്മയെ കാണണം. അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം അച്ചുൻ്റെ അവളെയും മൊനുസിനെന്നയും കൂട്ടി ആശുപത്രിയുടെ പുറത്ത് കാത്തുനിന്നു. അമ്മയെ കാണാൻ. എന്നാൽ ദുരെ നിന്ന് അമ്മയെ കണ്ട് ഫോൺിലുടെ സംസാരിക്കാനുള്ള അവസരമെ ദേവൃട്ടിക്ക് കിട്ടിയുള്ളൂ. അവൾ സംസാരിച്ചു. ‘അമേ... എന്നാ വരാത്തത്... ദേവൃട്ടി കാത്തിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് എത്ര ദിവസമായെന്നോ... എൻ്റെ മുടിലെ എന്ന് ഇപ്പോൾ പോയിട്ടില്ല.... വാ അമേ, നമുക്ക് വീടിലേക്ക് പോവാം.’ സകടം അടക്കിക്കൊണ്ട് അമ്മ പറഞ്ഞു... ‘നീ എന്തിനാ ദേവൃട്ടി ഇങ്ങനെ കരയുന്നത്... ഇവിടെ രോഗം ബാധിച്ച് മുറിയിൽ നിന്നിരഞ്ഞാൽ കുട്ടികളുണ്ട്. അവർക്കെല്ലാം ഇപ്പോൾ താനാഞ്ഞ് അവരുടെ അമ്മ....’ “അമ്മ എത്രയും വേഗം വീടിലേക്ക് വരാട്ടോ..... ഇപ്പോൾ ദേവൃട്ടി പോയ്ക്കോ...”

മൊനുസിന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ട് ആളുകളെല്ലാവരും ദേവൃട്ടിയെയും അച്ചുനെന്നയും മാറിമാറി നോക്കി. എത്രയും പെട്ടെന്ന് അമ്മ തിരിച്ചുവരുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ അവർ മടങ്ങി. തന്റെ മക്കളെ ഇന്നിയെന്ന കാണാനാവും... ആ മാത്യുഹ്യദയം വിങ്ങി. ആ കണ്ണുനീതിൽ ലോകത്തിലെ സർവരെയും രക്ഷിക്കണേ എന്ന പ്രാർഥന കാണാമായിരുന്നു.

സാഹില നസ്രിൻ

11 (സയൻസ്)

ഗവ. ഗേൾസ് എച്ച്. എസ്. എസ്. പെരുവാവുർ
പെരുവാവുർ ഉപജില്ല, എറണാകുളം

കൂളിരായ് പെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ

രാവിലെ എന്നൊക്കെയോ തട്ടിക്കുട്ടി വീടിനു പുറത്തിരിങ്ങി. പലതും എടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇരങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് അകത്തുനിന്നു കരച്ചിൽ കേടു. ഉടനെ തന്നെ ബാഗും മറ്റും വണ്ണിയിൽ വച്ച് അകത്തേക്ക് കയറി. തൊട്ടിലിൽ കിടന്ന മോൻ കരയുന്നു. അമ്മ പോകുന്നത് അവൻ മനസ്സിലായിക്കാണും. മോനെ എടുത്ത് താരാട്ട് പാടി ഉറക്കി തൊട്ടിലിൽ കിടത്തി തിരിയാൻ നേരു അവൻ സാരിത്തുവിൽ പിടിമുറുക്കിയിരിക്കുന്നു. അവർ പതുക്കെ ആ പിടി വിടുവിച്ച് നേറ്റിയിൽ ഒരു മുത്തം കൊടുത്തു. “അമ്മ പെട്ടുന്ന വർല്ലേ, മോൻ വിഷമിക്കാതെ, മോന്ന് കുട്ടായിട്ട് ചേച്ചി ഉണ്ട്. അമ്മ പോട്ടേ.” തിരികെ വണ്ണിയിൽ കയറുന്നേപ്പോൾ മനസ്സിൽ ആധിയായിരുന്നു. അവർ ആകാശത്തേക്ക് നോക്കി. നല്ല മഴക്കാർ ഉണ്ട്. എപ്പോഴാണ് പെയ്യുക എന്ന് അറിയില്ല. വണ്ണിയുടെ ചക്രങ്ങൾ കരിയിലക്കെല്ല തെരിച്ചുകൊണ്ട് പതിയെ നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. വഴികളിൽ കാക്കിയിട്ടു നിൽക്കുന്ന പോലീസുകാർ. വളരെക്കുറച്ചു വണ്ണികൾ. ചിലയിടങ്ങളിൽ ഒരു പൂച്ചക്കുണ്ട് പോലുമില്ല. ദൈവത്തിൽ സന്തം നാട് ഇള രോഗത്തെ ഫലപ്രദമായി പ്രതിരോധിക്കുന്നു എന്ന കാര്യം അവളിൽ സന്തോഷം പടർത്തി. ഒരു കണ്ണികയായി താനും അതിൽ പകാളിയാണെന്ന് കാര്യം അവളെ അഭിമാനവും സന്തോഷവും കൊണ്ട് വീർപ്പുമുടിച്ചു. പെട്ടുന്ന ചിന്തകളിൽ നിന്ന് അവർ മുന്നോട്ടാത്തുപോയി. നോക്കുന്നേപ്പോൾ മുന്പിൽ പോലീസുകാർ. താൻ ഒരു നഞ്ച് ആണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ പോകാൻ അനുവദിച്ചു. കാറ്റിൽ കരിയിലക്കൾ പാറിനടന്നു. അവളുടെ മുടികളും ആ കാറ്റിൽ പറക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന പക്ഷികളെപ്പോലെ ചിറക് വിരിച്ചു നിന്നു. വണ്ണിയിൽനിന്ന് ബാഗുകൾ ഇരക്കിവച്ച് അവർ ഭർത്താവിനോട് യാത്രപറഞ്ഞു. കാറുമായി അയാൾ തിരികെ പോകുന്നത് കണ്ണപ്പോൾ അവർക്ക് ആധിയായി. തന്റെ ഭർത്താവിനെ പോലീസ് പിടിക്കുമോ? ഏയ്, അങ്ങനെന്നെയാണും ഉണ്ടാവില്ല. അവർ ആശുപ്രതിയുടെ പടികൾ ചവിട്ടി മുന്നോട്ടു കയറി. ഇടയ്ക്ക് വച്ച് അവർ ഒന്നു തിരിത്തു നോക്കി. ആകാശത്ത് മഴക്കാറുണ്ട്. നല്ല കാറ്റും. അവർ പറഞ്ഞു: ‘ഇള രോഗവും മാറും. കേരളം പ്രതിരോധിക്കും. ദുരം കൊണ്ട് അകലെയാണെങ്കിലും മനസ്സുകൊണ്ട് അടുത്തു നിൽക്കാം.’ അവർ മുന്നോട്ടു നടന്നു. ഇള രോഗത്തെ ശമിപ്പിക്കാൻ എന്ന പോലെ ഭൂമിയെ കുളിർ നിറച്ചുകൊണ്ട് തുള്ളികൾ പതിയെപ്പതിയെ വീണു തുടങ്ങി...

നിവിത ജോയ്
7 എ , ജി. എച്ച്. എസ്. നീർവാരം
മാനന്തവാടി ഉപജില്ല, വയനാട്

സംശയകുട്ടി

ഞാൻ ആലില,

ഒന്നാം ക്ലാസിലാണ് പഠിക്കുന്നത്. കഴിഞ്ഞ കുറേ ദിവസങ്ങളായി ഞാൻ വീടിൽത്തന്നെന്നയാണ്, സ്കൂളിൽ പോകണം... സ്കൂൾ അടച്ചു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ എനിക്ക് ഒരുപാടു സംശയങ്ങൾ തുടങ്ങി.... ഹി...ഹി.. അങ്ങനെ നാട്ടുകാരും വിട്ടുകാരും ചേർന്ന് എനിക്ക് പുതിയ പേര് നൽകി. എന്താണെന്നോ? സംശയകുട്ടി.

കളിക്കാൻ പോകാൻ ഇരഞ്ഞിയാൽ അമ്മ കണ്ണുരുട്ടി വീടിൽ ഇരുത്തും. എന്താണ് ഇതിന്റെ കാരണം എന്നിയാനെ പറ്റുന്നില്ല. എന്താണ് കാരണം എന്ന് അമ്മയോട് ചോദിക്കാം എന്ന് കരുതി, എൻ്റെ ചോദ്യം കേടുപോൾ തന്നെ അമ്മയുടെ ഉത്തരം വന്നു- ‘കൊറോൺ.’ എന്താണ് കൊറോൺ? അതായിരുന്നു എൻ്റെ അടുത്ത സംശയം. ഈ സംശയകുട്ടിടെ ഒരു കാര്യം. അമ്മ ഒരു ചെറുപുണ്ണിരിയോടെ അടുകള്ളയിലേക്കു പോയി. സംശയം കൂടുപോൾ അമ്മ വഴക്കുപറഞ്ഞ് ഓടിക്കു, എന്നാൽ ഇത്തവണ അങ്ങനെ ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. എൻ്റെ ചോദ്യങ്ങൾ കേടു ഉടനെ അമ്മയുടെ ഉത്തരങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടെയിരുന്നു. അമ്മ പറഞ്ഞു, കൊറോൺ ഒരു വൈറസാണെന്ന്. ‘വൈറസോ?’ “അതെ വൈറസ്...” അമ്മ പറയാൻ തുടങ്ങി: “വൈറസ് എന്നാൽ കീടാണു. വൃത്തിയില്ലാത്ത കൈകളിലും വായിലെത്തും, വീടും പരിസരവും വൃത്തികേടായി കീടനാൽ, കൂട്ടം കൂടിയാൽ, കൂളിക്കാതിരുന്നാൽ, അങ്ങനെ എവിടെനിന്നും പകരാം.” “കീടാണുവോ, അതിനെ ഞാൻ കളിക്കുകയെന്തിൽ കണിട്ടുണ്ടല്ലോ. അമേ, അപ്പോൾ എങ്ങനെ നാം കീടാണുവിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടും?” “നമ്മൾ വൃക്തിശുചിത്വം പാലിക്കുക, കൂട്ടുകാതെ വിട്ടിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുക.” അമ്മ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അപ്പോൾ കൂടുകാരെ, ശുചിത്വം പാലിച്ചു നമുക്ക് വിട്ടിലിരിക്കാം, ഈ കോറോണയെ നാടുകടത്താം.

ആലില ജെ.

1 ബി

ജി.എൽ.പി.എസ്. ഇരവിച്ചിറ
ശാസ്ത്രാദ്ധന ഉപജീലി, കൊല്ലം

നിത്യയുടെ ഡയറിക്കൗൺസ്

അമ്മയേബാപ്പം കാവിൽ തൊഴാൻപോയതാൻ നിന്തു. കാവിലെത്താൻ പറിപ്പുകടന് മുള്ളും സർപ്പഗസിയും ഇരുവശവും നീഞ്ഞ നിരക്കുന്ന ഇടവഴിയില്ലെട നടക്കണം. അപ്പോൾ എത്തിച്ചേരുക പാടത്തേക്കാണ്. പാടങ്കയറി ചെല്ലുന്നത് കാവിലേക്കാണ്. കാവ് പോലെ അവിടേക്കുള്ള വഴിയും വിജനമായിരുന്നു. വല്ലപ്പോഴുമാണ് അമ്മയും വീടിലുള്ള മറുള്ളവരും അവിട പോകുന്നത്. കാവ് നിരിയെ വരുരഞ്ഞും ഇശവള്ളികളും പടർപ്പുകളും ഉണ്ട്. വഴി മുടി അവ അങ്ങനെ നിൽക്കുകയാണ്. സൃഷ്ടിച്ചു നടക്കണമെന്ന് അമ്മ ഇടയ്ക്കിട നിത്യയെ ഓർമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടെതിരുന്നു. കാവിൽ കയറി തൊഴുതു. പുറത്തിനങ്ങി ചെരിപ്പു ധരിച്ച് അവർ അവിടമാകെ നോക്കി. നോക്കെത്താദ്ദുരം ആ പ്രദേശം അങ്ങനെ കാടുമുടിക്കിടക്കുകയാണ്. എന്നൊരു തണ്ണുപ്പാണ്. നല്ല കുളിർമ്മ. മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും നല്ല ഉത്സാഹം. കാവിരങ്ങി പാടത്തേക്ക് കയറുന്നോൾ ഒരു ചെറിയ തോടുണ്ട്. മലയിൽനിന്നും വരുന്നത്. പാടത്തെ ജോലിക്കാർ മുഖവും കൈയുമൊക്കെ കഴുകുന്നത് നിന്തു ഇതിനു മുൻപും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. തോടിന് കുറുകെ അടയ്ക്കാമരത്തിന്റെ തടികൾ കൂട്ടിക്കെട്ടിയ പാലമുണ്ട്. പാലം കയറി ഇക്കരെ ഇറങ്ങിയാൽ അകലെ കുന്നു കാണാം. കുന്നിൽ പതിവില്ലാത്ത ചില കാഴ്ചകൾ അവ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. വലിയ കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയാനുള്ള മുന്നൊരുക്കങ്ങൾ ആണെന്ന് തോന്നുന്നു. മണ്ണുമാന്തികൾ മുന്നൊന്നും നിരന്ന കിടപ്പുണ്ട്. അമ്മയോട് തിരക്കിയപ്പോൾ കാര്യം മനസ്സിലായി, കുന്നിലെ പാറപൊട്ടിക്കാൻ പോകുന്നു. ജോലിക്കാർക്കും മറ്റും താമസിക്കാൻ കെട്ടിടങ്ങളും മറ്റ് ഓഫീസുകളും ഒക്കെ പണിയാൻ പോകുന്നു. അപ്പോൾ കുന്നിടിക്കാൻ പോകുന്നുവെന്ന് തീർച്ച. എന്നും രാവിലെ എഴുന്നേരുക്കുന്നോൾ അകലെ കുന്നു കാണാൻമുള്ളതാണ്. അതിൽ മൺതുമുടിക്കിടക്കും. ആ കാഴ്ചയോക്കെ നഷ്ടപ്പെടാൻ പോകുന്നു. കുന്നിടിച്ചാൽ തോട് വറ്റും. അവിടെയുള്ള കിണറുകൾ വറ്റും. വയലുകളിൽ വെള്ളമില്ലാതെ കൂഷിന്ധിക്കും. ഓർക്കാൻ കുടി വയ. അമ്മ പറയുന്നതെതാനും ആ സമയം നിന്തു കെട്ടില്ല. ‘മനുഷ്യർക്കൊക്കെ കാൾ മതിയല്ലോ..’ അമ്മ പറഞ്ഞു നിർത്തി. “കുന്നിൽ ജീവിക്കുന്ന പക്ഷികളും മുഗ്ഗങ്ങളും ഒക്കെ ചത്തുപോകും അല്ലോ, അമേരോ?” അവർ ചോദിച്ചു. “അവറുകൾ മാത്രമല്ല നമ്മളും...” അവർ ഇടവഴിയും പിന്നിട് വീടിലേക്ക് നടന്ന് കയറി. “പോയ ഉത്സാഹം ഒന്നും വന്നപ്പോഴില്ലല്ലോ....” അച്ചൻ ചോദിച്ചു. അവർ അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. മുറിയിൽ ചെന്ന കുറേ ആലോച്ചിച്ചു. മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ഡയറിയിലേക്ക് അവളുടെ കൈകൾ നീണ്ടു...

5 എ, ഗവ. എൽ.പി.എസ്. നെടുമൺകാവ് ഇംഗ്ലീഷ്
കോമ്പി ഉപജില്ല, പത്തനംതിട്ട

ജീവിതം എന്നും ലോക്യൗണിൽ

അൻ ആ നിലാവുള്ള രാത്രിയിൽ ദേവു തനിച്ചായിരുന്നു. ജനലശിയിലുടെ നിലാവിന്റെ അനന്തതയിലേക്ക് നോക്കിനിൽക്കെ എന്തെല്ലാമോ ചിന്തകൾ അവളുടെ മനസ്സിനെ കീറിമുറിച്ചു. മനസ്സിന്റെ നീറ്റൽ അവളുടെ മുവത്തും പ്രകടമാണ്. നഗരത്തിലെ ആഴുപത്രിയിലെ നേഴ്സ് ആൺ അവളുടെ അമ്മ. ചുമരിൽ ഒരു അലകാരം എന പോലെ കത്തിച്ചുവച്ച വിളക്കിനു മുന്നിൽ പുഞ്ചിരിതുകിനിൽക്കുന്ന ഒരു ചിത്രമാണ് അവർക്ക് അച്ചൻ. കുറച്ചുദിവസമായി അമ്മ വീടിൽ വന്നിട്ട്. അമ്മയുടെ അഭാവം അവളെ വല്ലാതെ തളർത്തി. അയൽവീടിലെ വല്ലുമ്മ ഇടയ്ക്ക് അവളുടെ വീടിൽ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കുറച്ചു ദിവസമായി വല്ലുമ്മയും വരാറില്ല. ‘വല്ലുമ്മ, അയൽവീടിലേക്ക് എന്നും പോവേണ. അവിടുതെ നേഴ്സ് സൈത്, അവർക്ക് കൊറോൺ ആയിരുന്നു’- വീടിൽ പാൽ തരാൻ വരുന്ന ഭാമുചേട്ടുകൾ പറഞ്ഞു. ഭാമുചേട്ടുനോ പത്രവുമായി വരുന്ന കുഞ്ഞചുന്നപേട്ടുനോ ഇപ്പോൾ വീടിൽ വരാറില്ല. സമൂഹത്തിൽനിന്നു തികച്ചും ഒറ്റപ്പട്ടിക്കുകയാണ് ദേവുവിന്റെ വീട്. അമ്മയ്ക്ക് രോഗം മാറിയെങ്കിലും ഇന്നും സമൂഹം തങ്ങളെ ഒറ്റപ്പട്ടുത്തുക ആണെന്നെന്ന തോന്തൽ അവളിൽ ഉണ്ടായി. കോവിഡ് ബാധിതയായിരുന്ന അമ്മ അനുഭവിച്ച അസംസ്ഥതകൾക്ക് അപ്പുറമാണ് സമൂഹത്തിൽ ഒറ്റപ്പട്ടുനോ ദേവു അനുഭവിക്കുന്ന വേദനകൾ. തന്റെ സഹപാർികളായ കുടുകാരുമാത്ത് കളിക്കാൻ അവർക്കും ആഗ്രഹമുണ്ട്. എന്നാൽ ‘നീ ഒരു പെണ്ണാണ്, പുരത്തുപോയി കുട്ടികളുമായി കളിക്കാൻ പാടില്ല. നാല് ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ ഒരുണ്ണേംബതാണ് നിന്റെ ജീവിതം. കളിക്കാൻ പോകുന്ന സമയം വല്ല വീടുജോലിയും ചെയ്യു...’ മുതൽയ്ക്കും ഇത്തരം വാക്കുകൾ അവളെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. ചിലപ്പോഴാക്കെ അവർ ചിന്തിക്കാറുണ്ട്, താൻ ഒരു പെണ്ണ് ആയതിനാൽ ആണോ ഇത്തരം ഒരു ജീവിതം. കളിക്കാൻ കുടുകാർ ഇല്ലാതെ, മനസ്സു തുറന്നു സംസാരിക്കാൻ അമ്മയില്ലാതെ അവളൊരു കോവിഡ് ബാധിതയെ പോലെ വീടിനുള്ളിൽ ശാസം മുട്ടിക്കഴിയുകയാണ്. എല്ലായിടത്തും ലോക്യൗണിലെ ആൺ കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കും ലോക്യൗണിൽ മാറിയെക്കാം. എന്നാലും നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ പലരുടെയും മനസ്സിൽ പെണ്ണകുട്ടികളുടെ ജീവിതം എന്നും ലോക്യൗണിലാണ്.

ആളിത്യ സി.

10 ഏ

ഗവ. ബണ്ണൻ എച്ച്.എസ്.എസ്. തലഫേറ്റി
തലഫേറ്റി സഹത്ത് ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

ഉള്ളിക്കുട്ടൻ വിഷ്ണു

കാത്തിരിപ്പിന്റെ നിമിഷങ്ങളായിരുന്നു ഉള്ളിക്കുട്ടന്. അവൻ ഒരു വർഷത്തോളംമുള്ള കാത്തിരിപ്പാണ് ഈ വിഷ്ണുദിനത്തിൽ സഹലമാകുന്നത്. ഉള്ളിയുടെ അച്ചൻ ശർഷിൽനിന്ന് മടങ്ങുന്നു. സമൃദ്ധിയുടെയും ഏഴരൂത്യത്തിന്റെയും വിഷുകാലത്ത് ഉള്ളിക്കുട്ടന് ലഭിക്കാൻ പോകുന്ന സമ്മാനമാണ് അച്ചൻ വരവ്. അതിലും വലിയ കൈനീട്ടം അവൻ വിഷുകാലത്ത് ലഭിക്കുകയില്ല. അവനാഗ്രഹിച്ചത് വിഷുവിന് അച്ചൻ മുഖം കണികക്കിരുന്നുകൊല്ലാൻ. അവൻ അച്ചനുമായി ചെലവഴിച്ച നല്ലനാളുകൾ ഓർക്കുകയായിരുന്നു. മുറിയിലെ ജാലകം തുറന്നപ്പോൾ തണ്ണുത്ത കാറ്റ് ഉള്ളിയെ കൂളിരണിയിച്ചു. മുറിയിലെ ചുടിൽനിന്ന് ആശാസമായി ഇളംകാറ്റ്. ഇതുപോലെ കടുത്ത സകടങ്ങളിൽ ഉള്ളിക്കാരാശാസമായിരുന്നു അച്ചൻ. അച്ചനോടൊപ്പം പോയ യാത്രകൾ, സഞ്ചരിച്ച പാതകൾ, ഉത്സവങ്ങൾക്ക് പോകുന്നോൾ വാങ്ങിത്തന കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ, ഒനിച്ച് സഞ്ചരിച്ച വയൽവരമ്പുകൾ, ഗ്രാമത്തിലെ വർണ്ണാഭമായ ദൃശ്യങ്ങൾ... ഇവയെല്ലാം ഉള്ളി ഓർക്കുകയാണ്. സന്തോഷത്തിന്റെ ആ നല്ല ദിനങ്ങൾ, ഉല്ലസിച്ച നിമിഷങ്ങൾ ഓടിയണ്ണംപ്പോൾ മനമാരുതൻ മനഹസിക്കുന്നതായി അവനു തോന്തി. അവൻ കാതിൽ ‘ഉള്ളിയുടെ അച്ചൻ വേഗം വരു’ എന്ന് മാരുതൻ മന്ത്രിക്കുന്നതായി കരുതി. ദീർഘനിശാസനത്തോടെ അവൻ മനസ്സിനെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. പിന്നെ അവൻ അമ്മയുടെ അടുത്തത്തി ചോദിച്ചു: “അമേ, അച്ചൻ വിഷുവിന്റെ അനുത്തനെ എത്തുമല്ലോ? അച്ചനെ വിളിക്കാൻ നമുക്കൊരുമിച്ച് പോയാലോ? താൻ ഇതുവരെ വിമാനത്താവളം കണ്ടില്ലല്ലോ.” അവൻ ചിന്നുങ്ങി. അച്ചൻ വരവും വിശ്വഷങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അനേകം ചോദ്യങ്ങൾ അവൻ വാതോരാതെ ചോദിച്ചുകൊണ്ടെന്നുന്നു. ഇള്ളിലോരു വിഞ്ഞലെന്നപോലെ അമ്മ ഒരു മുന്തതിന്റെ നിശ്ചാടത്തോടെ എല്ലാം മുളിക്കേണ്ടു. അമ്മയുടെ മുവത്തെ മീനത അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. പക്ഷേ, അവൻ ഒന്നും മിണറിയില്ല. അച്ചൻ വരുന്ന സന്തോഷത്തിൽ അവൻ മുറിയിലേക്കു മടങ്ങി. അച്ചൻ വിഷുക്കൈനീട്ടവും കോടിയുമൊക്കെ നൽകുന്ന മധുരമായ സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ക് അവൻ നിദ്രപൂക്കി.

അടുത്ത ദിവസം അവൻ മിഴികൾ തുറന്നപ്പോൾ പ്രഭാതകിരണങ്ങൾ അവനെ തലോടി. മനസ്സിനുള്ളിലും ആ പ്രകാശം നിറഞ്ഞു. അമ്മ

അവൻ കണ്ണുകൾ പൊതി കണികാണിച്ചു. തുടർന്നുള്ള നാളുകൾ മാതാപിതാക്കളുമായി ആനന്ദത്തോടെ ചെലവഴിക്കാൻ കഴിയണം എന്നവൻ പ്രാർഥിച്ചു. “അച്ചൻ എത്തിയേ അമേ? ” അവൻ അനേഷിച്ചു. “അച്ചൻ തനിയേ എത്തി, പക്ഷേ, ഉള്ളിക്കുടനിപ്പോ അച്ചൻ്റെ അടുത്ത പോകേണ്ട” - അമു പറഞ്ഞു. “അതെന്നാമേ, ” ഉള്ളിക്കുടന്തുനെ കാണാൻ തിടുകമായി. “എനിക്ക് കൈനീടം വാങ്ങണം” - ഉള്ളിക്കുടൻ ശരിച്ചു. അമു അവനെ ചേർത്തുപിടിച്ചു. “ഉള്ളി... അമു പറയുന്നത് നീ ശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കണം. ലോകജനതയെ മഴുവൻ ദുരിതത്തിലാക്കുന്ന ഒരു കൊലയാളിവെവിസാണ് കൊരോൺ. തുമ്മുനോച്ചും പുമയ്ക്കുനോച്ചും മനുഷ്യനിൽനിന്ന് മനുഷ്യനിലേക്കിൽ പടരുന്നു. പനി, ചുമ, ശാസംമുട്ടൽ.... ചിലപ്പോൾ മരണം വരെ ഇതുമുലം സംഭവിക്കാം. അതുകൊണ്ട് വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് എത്തുന്നവർ 14 ദിവസം ദറയ്ക്കൊരു മുറിയിൽ നിരീക്ഷണത്തിൽ കഴിയണം. കൊച്ചുകുടികളിലും പ്രായമായവരിലും ഈ രോഗം ഗുരുതരമായി ബാധിക്കും. നമ്മുടെ കുടുംബത്തിന്റെയും സമൂഹത്തിന്റെയും നമ്മയ്ക്കായിട്ടാണ് അച്ചൻ മുറിയിൽ ദറയ്ക്കു കഴിയുന്നത്. ആരോഗ്യപ്രവർത്തകർ നൽകുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ നാം കൃത്യമായി പാലിക്കണം. ഈ കൊച്ചുകേരളത്തിന്റെ സുരക്ഷ നമ്മുടെ കരങ്ങളിലാണ്.” നൊന്പരത്തോടെ, കലങ്ങിയ കണ്ണുകളുമായി അവൻ ദുര നിന്ന് അച്ചന്റെ ഒരുനോക്കു കണ്ടു. അവൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു: “അടുത്ത വിഷ്ടു ആരോഗ്യത്തോടെ, സന്തോഷത്തോടെ, സമാധാനത്തോടെ ആരോഗ്യാഷിക്കാൻ ഇപ്പോൾ നമുക്കുകൊണ്ടിരിക്കാം.”

ശ്രേയ ജി. കൃഷ്ണ
8 ഡി

ഗവ. മോഡൽ ഹയർ സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ, അവലപ്പുഴ
അവലപ്പുഴ ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

കാവത്രംഗാലാവമാർ...

അലാറം ഉറക്കെ ശസ്ത്രിക്കുന്നു. വസുധ തെളിയുന്നെന്നു. എഴുന്നേറ്റ് കിടക്കയിൽ ഇരുന്നു മനസ്സിലേക്ക് ഓർമ്മകളുടെ ഒരു കുത്തതാഴുക്ക് തന്നെയായിരുന്നു. ഇന്ന് ഏപ്രിൽ 13 ആണ്, വിശുവിന് തലോദിവസം. കഴിഞ്ഞ വർഷങ്ങളിലേക്കെ വൈകിട്ട് ജയേട്ടനും മോനുമൊത്തു ചതയിൽ പോകുന്നതും വിശുക്കണിയുടെ സാധനങ്ങൾ വിലപേശി വാങ്ങുന്നതും അവൾ മനസ്സിൽ ഓർത്തു. മോനെപ്പറ്റി ഓർത്തപ്പോൾ വല്ലാത്തതാരു വീർപ്പുമുട്ടൽ. കണ്ണിൽ കവിളിലുടെ ഒഴുകി. “വസുധ..” അവൾ ഓർമ്മകളുടെ ഓളങ്ങളിൽനിന്ന് പെട്ടെന്ന് പിൻവാങ്ങി. സഹപ്രവർത്തകയായ സിസ്റ്റർ ക്ഷാരയാണ്. “നീയെന്നാ രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് ഇരുന്നു കരയുന്നത്?” അവൾ പറഞ്ഞു: “അത് കരഞ്ഞതോന്നുമല്ല, കണ്ണിൽ എന്നോ വീണു.” അവളെ സംശയത്തോടെ നോക്കി ക്ഷാര പുറത്തേക്ക് നടന്നു. വസുധ എഴുന്നേറ്റ് മുവം കഴുകി കൂളികഴിഞ്ഞ് എത്തി നേഴ് സ്‌കോട്ടും തൊപ്പിയും എടുത്ത് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നോടുതന്ന എന്നെന്നില്ലാത്ത ബഹുമാനം തോന്തി. പെട്ടെന്ന് ഹോം ശസ്ത്രിച്ചു. ജയേട്ടനാണ്. “ഹലോ വസു, നീ ഇന്നെങ്കിയോ?” “ഞാൻ ദിവിയായി പുറത്തേക്ക് നടക്കുകയാണ്. പിനെ ഇന്ന് ഞാൻ ഒരുപാട് ആലോച്ചിച്ചു, സകടപ്പെട്ടു, നമ്മുടെ കുടുംബം, സന്തോഷം എല്ലാം... പിനെ വിശു, പക്ഷേ, ഞാൻ ഒരു നേഴ് സ് ആണെന്നും കർമ്മനിരതയാക്കണമെന്നും ചിന്തിച്ചപ്പോൾ എല്ലാം മറന്നു.” ജയദേവൻ പറഞ്ഞു: “ശരിയാണ്, നമ്മൾ പ്രതീക്ഷിക്കാതെയാണ് ഓരോ ദുരന്തവും എത്തുന്നത്. കഴിഞ്ഞവർഷം നിപ്പ, പ്രളയം... എന്നാൽ കഴിഞ്ഞത് എല്ലാം നമ്മൾ അതിജീവിച്ചല്ലോ ഉള്ളൂ, നമ്മൾ അതിജീവിക്കും അല്ലോ.” അവൾ ഒന്നു മുള്ളുക മാത്രം ചെയ്തു. “മോൻ എവിടെ?” “സമയം ആരു ആയതേ ഉള്ളൂ. അവൻ എഴുന്നേറ്റില്ല.” “എന്നാൽ ശരി വൈകിട്ട് വിളിക്കാം.” അവൾ ബന്ധിൽ കയറി. ക്ഷാരയും ഔപമുണ്ട്. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മെഡിക്കൽ കോളേജ് സ്റ്റോപ്പിൽ എത്തി. അവിടെ ഇരഞ്ഞി അക്കേതക്ക് നടന്നു. എല്ലാവരും മുവാത്ത് മാസ്കും ഗ്രൂസും ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശുപത്രിയിലേക്ക് കയറുന്നതിനു മുൻപ് പുറത്ത് വച്ചിരിക്കുന്ന സാനിടേസിൽ ഉപയോഗിച്ചു കൈകൾ കഴുകി അക്കേതക്ക് കയറി. അന്ന് രോഗികളുടെ എണ്ണം 7 ആയിരുന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക് ചോറുണ്ടശേഷം കൈകൾ കഴുകി പാത്രം വയ്ക്കാൻ

ബാഗിന് അടുത്തേക്ക് വരുന്ന സമയത്താണ് അവർ അതു കണ്ടത്. നിരീക്ഷണത്തിലുള്ള ഒരു രോഗി പതുക്കെ നടന്നുവരുന്നു. അവശ്രദ്ധ കാരണം അധാർ താഴേക്ക് വീഴാൻ പോകുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ കൈയിൽ മൂള്യ ഉണ്ടോ എന്ന് പോലും ആലോചിക്കാതെ അധാർക്ക് അരികിലേക്ക് അവൾ ഓടി.

പോകാനിരങ്ങിയപ്പോൾ എല്ലാ നേം്കം സുമാരെയും പതിവുപോലെ പരിശോധിച്ചു. ഫലം വന്നപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും നെന്തറീവാണ്. ഓരാൾക്ക് ഒഴിച്ച്. സിസ്റ്റർ വസുധ! ഡോക്ടർ വിളിച്ച് അവരെ വിവരം യർപ്പിച്ചു. എല്ലാവരും മടങ്ങി. അവരെ ഏസൊലേഷനിലാക്കി. രാവിലെ കണ്ണുതുറക്കുന്നോൾ മുന്നിൽ പ്രോട്ടക്ഷൻ എക്കുപ്പ്‌മെൻസ് ഒക്കെ ഇട്ട് ജയേട്ടനും അച്ചുനുമമയും നിൽപ്പുണ്ട്. അമ്മയ്ക്ക് എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ കരച്ചിൽ അടക്കാനായില്ല. വല്ലാത്ത പനിയും തലവേദനയും തോന്നുന്നുണ്ട്. പുറത്ത് മുറങ്ങാൻ നിർദ്ദേശം കിട്ടിയപ്പോൾ എല്ലാവരും പുറത്തേക്കിരിങ്ങി. ഓരോനൊലോചിച്ച് മുരുന്നുപ്പോൾ ആദ്യം മനസ്സിലേക്ക് വന്നു മുഖം സിസ്റ്റർ ലിനിയുടെതാണ്. അവരെപ്പോലെ നാടിനുവേണ്ടി ഞാനും ത്യാഗം സഹിക്കുകയാണ് എന്നോർത്തപ്പോൾ ഒരു ആത്മസംത്വ്യപ്പ്‌തി അവളിൽ നിന്നെന്തും. അടുത്ത ദിവസവും സ്വവപ്തിശോധന പോസിറ്റീവ് തന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൾ മനസ്സിൽ പോസിറ്റീവ്‌ചിന്തകൾക്കു മാത്രം ഇടം നൽകി. അടുത്താഴ്ച പരിശോധന റിപ്പോർട്ട് കൈയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവളുടെ മുവത്ത് വിരിഞ്ഞെ പുണ്ണിരി കൊന്നോന്നെയ തോൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു.

തേജാലപക്ഷമി ആർ.

8 സി

ഗവ. മോഡൽ എച്ച്.എസ്.എസ്. അവലപ്പുഴ
അവലപ്പുഴ ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

ബോധിഗാർഡ്

ഈ ലോക്യുണ്ണ കാലത്ത് നമ്മളിൽ ചിലരെ പോലെ വീടിൽ ഒറ്റപ്പെട്ട് പോയവനാണ് ആനന്ദ്. അവൻ്നേ അച്ഛൻ പോലീസും അമ്മ നേഴ്സുമാണ്. പിനെ പറയണ്ണോ, അവൻ്നേ അവസ്ഥ. മുൻ അവധികാലങ്ങളാക്കെ മാമരെ മക്ഷർക്കൊപ്പം അമ്മവീടിലാണ് ആദ്ദോഷിച്ചിരുന്നത്. അച്ചനുമമയും ഡ്യൂട്ടിക്ക് പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ ആ വീടിൽ അവൻ ഒറ്റയ്ക്കാണ്. ആരും കൂട്ടില്ലാത്ത ആ പകലുകളിൽ വീഡിയോഗൈറ്റിം കളിച്ചും ടി.വി. കാഡ്യും സമയം കളയുകയാണ് പതിവ്. അങ്ങനെ രൂദിവസം അവൻ കളിക്കിടെ മയങ്ങിപ്പോയി. നിഷ്കളക്കമായ ഉറക്കത്തിൽ അവൻ്നേ ഇന്ത്യാധിക്കുപോലും ദുഃഖം സഹിക്കാനായില്ല. “പാവം, എന്തൊരു കഷ്ടം! എത്ര നേരം വച്ചു ഒരു വീടിൽ ഒറ്റയ്ക്ക്. എങ്ങനെ കുട്ടും കുട്ടി നടക്കേണ്ട കുട്ടിയാ? പിനെ അവൻ്നേ അച്ചന്നേയും അമ്മയുടെയും സ്വരം കേൾപ്പിക്കാനും നല്ല പാട്ടു കേൾപ്പിക്കാനുമൊക്കെ താനുള്ളതുകൊണ്ട് അവനിതതിരിയകിലും സന്തോഷം കിട്ടുന്നുണ്ട്.” “എന്ന, ചെവി, നീ പറഞ്ഞതു ശരിയാ. താനും ആനന്ദിനു വേണ്ടുന്ന കാഴ്ചകളൊക്കെ കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നില്ലോ? ദരിപ്പിൽ നിൽക്കുന്നോൾ കിളികളെ കാട്ടിയും മമ്പട്ടിയുടെയും മോഹൻലാലിരുന്നേയുമൊക്കെ സിനിമകൾ കാണിച്ചുകൊടുത്തും താൻ എത്രയാ ഈ കുട്ടിയെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നത്.” ഇതു കേട്ട മുക്ക് പെട്ടെന്ന് അസ്വസ്ഥനായി. “മുല്ലയും പാരിജാതവുമൊക്കെ വിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് ആദ്യം പറയുന്നതാരാ ആനന്ദ്? ആരു പറഞ്ഞിട്ട്? ഈ താൻ പറഞ്ഞിട്ട്. എന്തൊക്കെ ഗസ്യങ്ങളാ അവനെ അറിയിച്ചിട്ടുള്ളത്.” “ഒന്നു നിർത്ത്, എന്ന തരക്കേ, നീ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?” “പിനെ ഇവനോ, താൻ രൂചിച്ചു കഴിക്കുന്ന ആഹാരം വലിച്ചെടുത്ത് സുവമായിരിക്കുന്നു. നിനക്കു നാണമില്ലോ! ഈങ്ങനെ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കാൻ. അതു മാത്രമാണോ? ഇവനോക്കെ ആരോടെക്കിലും എന്തേലും പറയണ്ണക്കിലേ ഈ താൻ വേണോ.” എല്ലാവരുടെയും സംസാരം കേട്ട തക്കിന് കരച്ചിൽ വന്നു. എന്നിട്ട് ഏറെ വിനയത്തോടെ അവൻ പറഞ്ഞു: “കുട്ടുകാരേ, നിങ്ങളൊക്കെ വലിയവരാ, പ്രത്യേക സിഖിയുള്ള വരാ. പകേശ, ആനിന്നേ ശരീരത്തിലെ ചുട്ടു

നിയന്ത്രിക്കുന്നതും രോഗാണുക്കളെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതുമൊക്കെ ഞാനല്ലോ? പിന്നെ നിങ്ങളെയൊക്കെ പൊതിഞ്ഞു സുക്ഷിക്കുന്നതും ഞാനല്ലോ?" ഇത്യും പറഞ്ഞ് തക്ക് വിഞ്ഞിപ്പോടി. ഇതുകേട് ബാക്കി ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് തരകിനോട് പരുഷമായി സംസാരിച്ചതിൽ പശ്ചാത്താപം തോന്തി. അവർ കഷ്മ ചോദിച്ചു.

കൂടുകാരേ, പല അവസരങ്ങളിലും രോഗാണുരുപത്തിലെത്തുന്ന മരണത്തപ്പോലും തടഞ്ഞുനിർത്തി നമുക്ക് രക്ഷിക്കുന്ന നമ്മുടെ തക്കിനെ നാം വേണ്ട വിധം സംരക്ഷിക്കുന്നുണ്ടോ? രണ്ടുനേരവും കൂളിച്ച് വേണ്ടവിധം ശുചിത്വം പാലിച്ച് ആവശ്യമായ പോഷകങ്ങൾ കഴിച്ച് നമ്മുടെ ഈ ചക്ക ഭ്രോഡയയും ആജീവനാന്തം നമുക്കൊപ്പം നിർത്താം.

അർശൻ കെ. മനോജ്

7 ഏ

ഗവ. യൂ.പി. സ്കൂൾ ഇള്ളസ്കൂളി
കൊച്ചുവന്നാൽ ഉപജില്ല, കോട്ടയം

ലോകാധിനിങ്ങൾ

കാട്ടിലേക്ക് എന്നും മരം വെട്ടാൻ വരുന്ന ഭാമുവിനെ കാണാനില്ലോ. നായാട്ടിനു വരാറുള്ള വാസുവിനെന്നും കണ്ണിട്ടു കുറച്ചുനാളായി. ആദ്യം നാട്ടിലെന്തോ ഹർത്താലാബന്നനാണ് മുഗങ്ങളെല്ലാം വിചാരിച്ചത്. അല്ലാതെ മുത്രനാളും ഇവരാറും കാട്ടിൽ വരാതിരിക്കില്ലോ. പിനെന്നും ഒന്ന് രണ്ടു ദിവസം കഴിത്തപ്പോഴാണ് അവർക്കേവർക്കും സംശയം തുടങ്ങിയത്. നാട്ടിലേക്ക് പോയി തിരിച്ചുവന്ന കൃഷ്ണക്കുരുവിയാണ് കാര്യത്തിൽ ഗൗരവം വ്യക്തമാക്കിയത്. നാട്ടിൽ ഒരു വെവറൻ പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുകയാണെന്തെ. മനുഷ്യരെയാനും അതുകൊണ്ട് പുറത്തു കാണാനില്ലെന്ന്. “നമുക്കൊന്ന് പോയി നോക്കേണ്ടോ? അവർക്ക് എന്ത് സംഭവിച്ചുവെന്നും നമുക്ക് അറിയണ്ടോ?” കാരണവരായ കരടി ചോദിച്ചു. അതെ, എല്ലാവരും പോകാനായി തീരുമാനിച്ചു. പുഴയും കടന്ന് മുഗങ്ങളുടെ ഒരു സംഘം വർവ്വിയായി നാട് കാണാനിനിങ്ങി. രോഡ്, ചതു എല്ലാം വിജനമായിരിക്കുന്നു. ചതുയിൽ കച്ചവടം നടത്താത്ത പഴക്കുനകളിൽ കയറി കുറങ്ങൻമാരെല്ലാവരും അവരുടെ വിശദ്ധ മാറ്റാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ കാട്ടിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്നതാണ് ഈ താവൽപ്പുണ്ണങ്ങൾ. അതിപ്പോൾ ആർക്കും വേണ്ടാതെ കൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ വഴികളിലുടെ നടന്നു പുരയിടങ്ങളിലേക്ക് എത്തിനോക്കി. ടക് ടക് ശബ്ദത്തോടെ മണ്ണിൽ കിളയ്ക്കുന്ന അയാളെ അവർക്ക് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ മനസ്സിലായി. അതെ ഭാമുവാണത്. തങ്ങൾ വസിച്ചിരുന്ന മരം വെട്ടി വിരകാക്കിയത് അയാളാണ്. അവരുടെ കിടപ്പാടം ഇല്ലാതാക്കിയയാൾ. അയാൾ ഈ തെളി സ്വന്തം പുരയിടത്തിൽ കുഴിയെടുത്ത് അതിൽ മരം നടുകയാണ്, അതിന് വെള്ളമൊഴി കൂകയാണ്. അയാളുടെ മാറ്റം അവർക്ക് അത്ഭുതകരമായി തോന്നി. വെട്ടിയ ഓരോ മരത്തിനും പകരമായി ഒരുപാട് വൃക്ഷങ്ങൾക്ക് അയാൾ അവിടെ നടുകയാണ്. അതേസമയം വഴിയുടെ മറുവശത്തെക്ക് പോയ കലമാനും സംഘവും എത്തിച്ചേർന്നത് വാസുവിന്റെ വീടിലായിരുന്നു. വേട്ടക്കാരൻ വാസു അവരെ കണ്ണിട്ട് അന്ന് തോക്കെടുത്തില്ല. പകരം ചിരിച്ചുകൊണ്ട് മുറ്റത്തെ മുടിവച്ച വെള്ളത്തിന്റെ പാത്രങ്ങൾ അവർക്കായി

തുറന്നുകൊടുത്തു. വീടിലെ പഴുക്കൾക്കായി മാറ്റിവച്ചതിൽ നിന്ന് ഒരു കൈട്ട് പുല്ലും അവർക്കായി കഴിക്കാൻ കൊടുത്തു. അവർക്കന്നാദ്യമായി വാസ്യവിനോട് പേടി തോന്തിയില്ല. വയറുനിറയെ കൈശണവും വെള്ളവും കഴിച്ച് അവരവിനെ നിന്നു മടങ്ങി. വാസ്യവിന്റെ ചെറിയമകൾ അനാദ്യമായി മാനുകളെ കണ്ണ സന്നോഷത്തിൽ കൈകൊടിച്ചിരിച്ചു. താഴ്ന്നു പറന്ന കുഞ്ഞിക്കുരുവി എല്ലാവരോടുമായി പറഞ്ഞു: “നമുക്കിനി തിരിച്ചു പോകാം. മനുഷ്യരെല്ലാം അവരുടെ കുടുംബത്തോടൊപ്പം സന്നോഷത്തോടെ കഴിയുകയാണ്. ഒരു ഭീകരവെറിസിനെ പേടിച്ചാണ് ഇപ്പോൾ അവരുടെ ജീവിതം. കുറച്ചു നാളുകൾക്ക് ശ്രേഷ്ഠം അവരെല്ലാം തിരിച്ചെത്തും, അവരുടെ തിരക്കുള്ള ജീവിതത്തിലേക്ക്. അതുപൊണ്ട്. നമുക്കിനി മടങ്ങാം, അല്ല കൂടുകാരേ.” അങ്ങനെ നാടുകൾ സന്നോഷത്തിൽ അവരേവരും പുഴക്കന്ന് അവരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി, ഒരു ലോക്യുണ്ടികാലത്തിന്റെ ഓർമ്മയുമായി...

ഉള്ളിക്കുച്ചണ്ണൻ പി.

4 ഏ

ഗവ. യു. പി. എസ്. പേരിഞ്ഞേരി
ചെങ്ങന്നൂർ ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

A LETTER TO CORONA

Dear Corona,

Oh, no I should not address you as 'dear,' because you are a thief, who stole the peace of this world and a murderer who killed many. Actually who are you? Where did you come from? What is your aim? Who send you? God or human?

Are you from mother nature? Is she send you to stop our exploitations? Now the sky is clear, fresh air, free animals. Now the moon can clearly see his face in the river. Rivers are singing. Even the beauty of Himalayas!

We hunted animals. We locked them in cages, now we are locked. Now we realise the value of freedom and the pain of animals. Oceans are blue again. It is not red because the whales are free, there is no hunting.

I think everything happened for a reason. You are a truth, truth about what human actually is! We need breath rather than wealth. You made humans as just numbers without any name or identity. You are a 'Pause button' for our mechanical lives. And the world is the biggest drama theatre and you are a 'curtain'. Even a few days before there were only Hindus, Muslims,... in India. We forgot that we are Indians. There was a furtherance, there would have been a repetition of 1947. Like how religion divided people. Now there is no violence, no terrorism, no quest for power.

Forgive us, we regret we have learned from today. Let us live tomorrow without the question of survival.

But I can tell you, your rein will end soon. We are fighters, we have the eternal seeds of survival. Threat was always there. We will withstand. We shall overcome like the flood. We did. There will be a dawn of hope very soon.

by

Anugraha Sunil S

അനുഗ്രഹ സുനിൽ എസ്.എസ്.
6 ബി, റവ. യു. പി. എസ്. മാരുവിളാകും
പാരല്ലാലുപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

ഇനി ആശ്വാസത്തിന്റെ ദിനങ്ങളോ?

നേരം പരപരാ വെളുത്തു. അസ്വാസ്ഥിയിലെ അരയാലിന്റെ കൊമ്പിലെ കുടിൽ നിന്ന് കാവതികകാക്ക താഴേക്ക് പറന്നുവന്നു. കേശവേദ്ധൻ്റെ ചായകടയും മറ്റു പീടികകളുമൊന്നും തുറന്നിട്ടില്ല. പതിവിനു വിപരീതമായി അരയാൽത്തിരിയിലും രോധിലുമൊന്നും ആരെയും കാണാനുമില്ല. കാവതികകാക്ക അസ്വാസത്തിലേക്ക് നോക്കി. അവിടെയും ആരുമില്ല. ഇന്നലെയും ഇതുപോലെ ആയിരുന്നുണ്ടോ. ഇതെന്നു സംഭവം? എല്ലാ ദിവസവും ഹർത്താലോ? ഇന്ന് മനുഷ്യർക്ക് എന്നു പറ്റിയത്? ഇങ്ങനെനയെല്ലാം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണാവശിഷ്ടമോ മറ്റോ കിട്ടുമോന്ന് നോക്കി. അപ്പോഴേക്കും നീലിക്കാക്കയും വെള്ളരിപ്പാവുകളും മെമനകളുമൊക്കെ അവിടേക്ക് പറന്നുവന്നു. “രണ്ടുദിവസമായി ഇവിടെനയെങ്ങും ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലും കാണാനില്ലോ?” കാവതികകാക്ക നീലിയോടായി പറഞ്ഞു. “അപ്പോ നീരെയാനും അറിഞ്ഞില്ലോ കാവതി, രജ്യമാകെ ലോകംഡാണ് അല്ലോ?” “ലോക്കംഡാണോ, അതെന്നുാ?” കാവതിക്ക് അതഭൂതമായി. അവർ ഇന്നുവരെ ഇങ്ങനെനയെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ലോകം മൃഗവൻ കോവിഡ് എന്ന രോഗം മുലം ആളുകളും മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കൊരോണയെന്ന കുണ്ഠൻവെവിസാംഭവതെ ഈ രോഗമുണ്ടാക്കുന്നത്. സവർക്കത്തിലുണ്ടെന്നാണീ രോഗം പകരുന്നത്. അതിനാലാണ് എല്ലായിടവും അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് നീലിക്കാക്ക പറഞ്ഞു. “നീ ഇതൊക്കെ എങ്ങനെയാ അറിഞ്ഞത്?” കാവതികകാക്ക ചോദിച്ചു. “ഞാനിപ്പോൾ അപ്പുവിന്റെ പറമ്പിലെ പ്ലാവിലല്ലോ കുടുക്കുടിയത്. അവനും അവൻ്റെ അച്ചനും സംസാരിക്കുന്നത് കേട്ടതാ. ലോക്കംഡാണ് ആയപ്പോൾ ഞാനും രക്ഷപ്പെട്ടു കാവതി. അവർ ആ മരം മുറിക്കാൻിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ പ്ലാവ് നിരയെ ചകയുണ്ട്. ഇനി മുറിക്കണില്ലതേ. മറ്റുസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പച്ചക്കറിയെക്കും മൃഗങ്ങൾക്കുമൊക്കെ കുറച്ചുകാലതേതക്ക് പേടിക്കാതെ സഖവിക്കാം അല്ലോ നീലി.” “അതെ അതേ...” നീലിക്കാക്ക തലയാടി. “ശുദ്ധ വായുവും ശസ്ത്രിക്കാം, വാഹനങ്ങളും ഹാക്കറികളുമൊന്നുമില്ലോ.” കാവതികകാക്ക നെടുവിൽപ്പിട്ടു. “നീ ആ പുശ്രയാനും നോക്കു. രണ്ടുദിവസംകൊണ്ട് എന്താരു മാറ്റമാണ്?” നീലി പറഞ്ഞു. “ശരിയാണ്, മാലിന്യങ്ങൾ നിക്ഷേപിക്കാനും വലിച്ചറിയാനുമൊന്നും ആരുമില്ലോ.” കാവതി പറഞ്ഞു. “അപ്പോ കൊരോണ കാരണം നാട് നന്നാകുമോ നീലി?” “ആ, നമുക്ക് നോക്കാം കാവതി.” ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു നല്ലനാജയുടെ പ്രതീക്ഷയുമായി കാവതിയും നീലിയും ഒരുമിച്ച് അകലേക്ക് പറക്കാൻ തുടങ്ങി.

ശോകുൽ

5 ബി

ഗവ. എച്ച്.എസ്.എസ്. ഭരതനുർ
പാലോട് ഉപജീലു, തിരുവനന്തപുരം

കാണാപുറങ്ങൾ

ട്യൂഷൻ ക്ലാസിനോട് ചേർന്നായിരുന്നു വീട്. “ഇക്കഴിഞ്ഞ പ്രളയവും ഓവിയുമൊക്കെ വരാനുള്ള കാരണക്കാർ ആരാബ്രഹം അറിയാമോ?” മാധവൻ സർ അന്നത്തെ ദിവസം അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് തന്റെ ആറാംക്ലാസിലെ വിദ്യാർഥികളെ പറിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയത്.

“അച്ചനിതെന്തിന്റെ കേടാ, എന്നാനൊക്കെ ഈത് എത്ര പ്രാവശ്യം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പറയണ കേട്ടാ തോന്നും ഈ പറയണ ആരും പ്രകൃതിയെ ഒന്നും ചെയ്തില്ലെന്ന്. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്ന ആരെകിലും പ്ലാറ്റിക് മുറ്റത്തോ രോധിലോ ഇടാറില്ലാത്ത ഒരു ദിവസം എക്കിലും കാണോ. അച്ചൻ ട്യൂഷൻ ക്ലാസിലേക്ക് വാങ്ങിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന കസേരയും ഡെസ്കും പോലും പ്ലാറ്റിക്കാണ്. അതെല്ലാം പോടെ, ഇന്നലെ എന്തായിരുന്നു. പ്ലാറ്റിക് വാരി കൂഴിയിലിട്ടിട്ടും കത്തിച്ചു. എന്നിട്ട് പോയപ്പോൾ ചോദിച്ചു, അപ്പുറത്തും വിടില്ലെന്ന്. ഹോ... എന്നിട്ടിപ്പോ പറേണ നോക്ക്.” അവർ ഇരുന്നിടത്ത് ഒന്ന് കുലുങ്ഗി ഇരുന്നിട്ട് കൈ തന്റെ താടിയിൽ വച്ചിരുന്നു.

“നീയിൽ ആരോടാടി പിച്ചും പേയും പറയണേ?” രാധിക ഇല്ലാഗ്രികൂടുവത്തിന്റെ ഒരു തട്ടും കൈയിൽ എടുത്തുകൊണ്ട് വന്നു ചോദിച്ചു. “ഞാൻ അമ്മയോടൊന്നും പറഞ്ഞില്ല” എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അമ്മയുടെ കൈയിൽ ഇല്ലാഗ്രികൂന്ത് അനന്നു കണ്ടത്. “ഞാൻ അച്ചനേനക്കുറിച്ചാ പറഞ്ഞത്, അതിനെന്നതാ ഈ സാധനവുമായി വരുന്നത്.” ഈത് കേടപ്പോളാണ് തന്റെ കൈയിൽ എന്താണെന്ന് രാധിക നോക്കിയത്. “അത് ഞാൻ മാവ് ഒഴിക്കാൻ വേണ്ടി തട്ട് എടുത്തപ്പോ നിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടത്. ഞാൻ വിചാരിച്ചു അച്ചൻ വന്നെന്ന്. അച്ചൻ വന്നാൽ പിന്ന നിന്നക്കരിയാല്ലോ. അതെവിടെ, ഇതെവിടെ, കാപ്പി ആയില്ലോ, ഭോശ വെന്തില്ലോ, ചായക്ക് മധുരം കുടിപ്പോയി, കറി ഈതെ കട്ടി ആക്കണ്ട്... പിന്ന ഇവിടെ തൊടങ്ങും. ഞാനാണേങ്കിൽ ഇന്ന് താമസിച്ചാണ് എന്നീറ്റത്. കാപ്പി ഒന്നും ആയുമില്ല.” രാധിക ട്യൂഷൻക്ലാസിലേക്ക് ഒന്ന് ഏതിവലിഞ്ഞു നോക്കിയിട്ട് ഭർത്താവ് വനില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി. “അമേ, ഇന്നലെ എന്തോന്നായിരുന്നു കുഴപ്പം. അച്ചന്മയുടെ വിട്ടിൽ പോയിട്ട് ഞാൻ വന്നപ്പോൾ രണ്ടുപേരും വെയിറ്റിട്ടിരുന്നു.” “ഓ..അതോരു നില്ലാരപ്പെട്ടും, നിന്റെ അച്ചൻ ഇന്നലെ രാവിലെ പറഞ്ഞു ചായക്ക് പണ്ടും വേണ്ടെന്ന്, എന്നിട്ട് വെകുന്നേരം ആയപ്പോൾ ഞാൻ വിചാരിച്ചു, അപ്പോഴും മധുരം വേണ്ടായിരിക്കുമെന്ന്. അതുകൊണ്ട് പണ്ടും ഇടാതെ കൊണ്ട് കൊടുത്തതേ ഉള്ളു, അതോടെ കിട്ടി കിട്ടേണ്ടത്.” “പിന്നീടപ്പു മിണ്ടി?” അത് അപ്പും തന്നെ മാറി... നീയതൊന്നും നോക്കണം. അയ്യോ, എട്ടര... നിന്റെ അച്ചൻ ഇപ്പോൾ വരും.” പിന്നീടവർ കണ്ടത് ഇല്ലാഗ്രിത്തട്ട് മിന്നുവച്ചിട്ട് അടുക്കളെയിലോട് ഓടുകയും പിന്നെ തിരിച്ചേടാടിവന്ന് അതെടുത്തുകൊണ്ട് പോവുകയും ചെയ്യുന്ന അമ്മയെയരാണ്. അവർക്ക് കൂതുകും പോലെ അതനുഭവപ്പെട്ടു.

അവർ ഇരുന്ന സ്ഥലത്ത് നിന്നെന്നീറ്റ് തൊട്ടട്ടുള്ള ചുരൽ ഉംഖാലിൽ ഇരുന്ന് അടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ വീണ്ടും വീടിന്റെ മുൻവശത്തു വലതുഭാഗ തായി പരന്നുകിടക്കുന്ന ട്യൂഷൻ ക്ലാസിലേക്ക് കണ്ണോടിച്ചു. അച്ചൻ വരുന്നത് കണ്ണ് അവർ ഉടനെ ചോദിച്ചു: “ഇന്നതെത ദിവസതിന്റെ പ്രത്യേകത എന്താണെന്ന് അറിയാമോ?” “ഇല്ല, എന്താണ്?” “ഇന്ന് ദേഹര തളളായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട ചോദിച്ചത്.” “അയ്യേ, നല്ല പുളിച്ച കോമധി.” “ഓ നീയോ, നീ എവിടെ പോയിരുന്നു. ഇന്ന് നല്ലാരു ക്ലാസ് ആയിരുന്നു. പിനെ ഒരു സുപ്പർ കോമധി ഉണ്ടായി. ഞാൻ അബ്ദൈസൻമെന്റുടുത്തപ്പോൾ വൈവാ എന്നു വായിച്ചു. അപ്പോൾ ഞാൻ അറിയാതെ ചോദിച്ചു, നിങ്ങളോടാരെകിലും അവർ വരുല എന്ന് പറഞ്ഞിരുന്നോ എന്ന്. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ മോളാണ് എന്ന് ഔർമ്മിച്ചത്.” ഇത് പറഞ്ഞയുടെനെ എന്തോ വലിയ കോമധി പോലെ മാധവനും വൈവയും അടുക്കാസിച്ചു. ചിരിച്ചോണ്ഡാടി വന്ന രാധികയുടെ അടുത്തും ഇതേ കോമധി മാധവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവളും ഇരുന്ന ചിരിച്ചു. “അയ്യേ, ഇത് ഇതേ വല്ല കോമധിയോ, ഇതിനെ കോമധി എന്നല്ല മണ്ഡത്തരമന്ന പറയുന്നത്.” വളരെ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിലാണ് അനന്ത് അത് പറഞ്ഞത്. “നീ കാണിക്കുന്ന മണ്ഡത്തരത്തെക്കാളും കൊള്ളാം.” വൈവ അനന്ത് പറഞ്ഞ തീർത്തിട്ടത് വച്ച് പറഞ്ഞു: “ഓ പിനെ, ഒന്നു പോടി.” “നീ ആദ്യം പോ, എന്നിട്ട് ഞാൻ പോവാം...” “എൻ്റെ ദൈവമെ, ഒന്ന് നിർത്തു, ഇതിനെ കണ്ഡാൽ ഇരകളല്ല, പരടകളെന്നേ പറയു. ഒരു സാമ്പുമില്ല, മുഖമായാലും പേരായാലും സ്വഭാവമായാലും.” ഇപ്പാവശ്യം പ്രതികരിച്ചുത് രാധികയാണ്. “ഇതാ രണ്ടു മിംബാ, ക്ലാസിലെ ഒരു കുട്ടി തന്നതാ.” മാധവൻ വൈവയോടും അനന്തയുടെയടുത്തും ഇന്ത്രേം പറഞ്ഞ്, പുറത്ത് ലഭവിന്റെ ഒരു ഷൈലിപ്പിൽ കാപ്പിപ്പോടിനിറ്റിൽ പീന്ക് എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ രണ്ട് മിംബാകൾ അവരുടെ മുന്പിലേക്ക് നീട്ടി. അവർ അതിലെ മിംബാ എടുത്തിട്ടും അതിന്റെ കവർ അച്ചനു നീട്ടി. മാധവൻ അത് വാങ്ങി മുറ്റത്തെക്കിട്ടു. “കണ്ഡാ, ഇന്ത്രേം പറഞ്ഞ അച്ചൻ തന്നെ പറഞ്ഞ തീർന്നിട്ട് അര മണിക്കൂർ പോലും ആകാതെ ആ പ്ലാറ്റിക് മുറ്റത്തെക്ക് വലിച്ചേരിഞ്ഞത്.” അനന്ത് ഉണ്ണതാലാട്ടം പതുക്കെ കുറച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു, “ഓ പിനെ... ഈ ചെറിയ കവർക്കാണ്ട് ഒന്നും പറ്റില്ല.” മാധവൻ തന്റെ ഭാഗത്താണ് ശരിയെന്ന രീതിയിൽ പറഞ്ഞു, “എല്ലാരും ഇങ്ങനെ തന്നെയാ ചിന്തിക്കുന്നത്.” അനന്ത് ആർക്കും കേൾക്കാൻ പറ്റാത്തതും എന്നാൽ തനിക്ക് കേൾക്കാൻ പറ്റുന്നതുമായ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. “വൈവേ, നീ ഇന്ന് എവിടെ പോയിരുന്നു.” മാധവൻ നേരത്തെ ചോദിച്ചു ചോദ്യത്തിന് മറുപടി കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ആ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. “ഞാൻ ഇന്ന് എണ്ണിറപ്പോൾ താമസിച്ചു.” വൈവ വീടിന്റെ അകത്തേക്ക് കയറിപ്പോയി. “പിനെ, നീ ഇപ്പോൾ പുറത്ത് നിന്നല്ലെ കയറി വന്നത്?” മാധവൻ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറാകാതെ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. “അത് ഞാൻ ആള്ളിയുടെ വീടിൽ പോയതാ...” അവർ വീണ്ടും പുറത്തെക്ക് വന്നു പറഞ്ഞു. “അനന്തു, നീ എന്താ വരാത്തത്?

നീയും ഇന്ന് എണ്ണീക്കാൻ താമസിച്ചോ?” ‘ഇല്ല.’ “ഇരട്ടകളാണെ വേറാരു കാര്യത്തിലും സാമ്യമില്ല. അതിലെങ്കിലും ഇത്തിരി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ...” മാധവൻ ചെറുപുണ്ണിരിയോടെ പറഞ്ഞു. “ഓ, പിനെ... അതുകൊണ്ടാനുമല്ല. ഞാൻ ഇന്ന് വരാത്തത് തന്നെയാ... അച്ചുന്നേറ്റ തള്ള് കേട്ട ഞാൻ തളർന്നു. എത്ര ദിവസമായിട്ട് ഇതുതന്നെ. ഒരാഴ്ചയായി... ഇതുവരെ ഒരു പാടം തുടങ്ങിയതുപോലുമില്ല. ഈ പറേണ്ടതാക്കെ അച്ചുനങ്ങു ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നെയും കൂഴപ്പമില്ല. ഈത് ചുമ്മാ... എന്തോന്ന്?” അവർ തന്റെ വലതുകാൽ ആട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു. “അത് നീ മാത്രമേ പറയു. എന്നേറ്റ ക്ഷാസിലെ ബാക്കി കൂട്ടികൾക്ക് ഭയക്കര ഇഷ്ടമാ.” “ഇഷ്ടമായതുകൊണ്ടല്ല, അച്ചുൻ പറയുന്നതു മുഴുവൻ കോമധിയല്ലോ... അതു കൊണ്ടാ...” ഇപ്രാവശ്യം പ്രതികരിച്ചത് വൈവര്യാണ്. “ഓ.. ഒന്നു പോടാം..” മാധവൻ മകൾ പറയുന്നത് ശരിയാണോ എന്ന് ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ചു. “പിനെ ഒരു കാര്യം കൂടി പറയാം. പാടം തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. ഈന് ചിത്രശലഭമോ പടിപ്പിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ കാപ്പി കൂടിച്ചിട്ട് ക്ഷാസിലേക്ക് വാ...” “അമേ, ഈത് കേട്ടോ.... ഒന്നരമണിക്കുർ അപ്പോ ചുമ്മാതിരുന്നെന്ന്...” അനന്യ അമ്മയോട് കൂവിവിളിച്ചു പറഞ്ഞു. “ആർ പറഞ്ഞു ചുമ്മാതിരുന്നെന്ന്...” അനന്യ അമ്മയോടു കൂവിവിളിച്ചു. “താൻ കൂട്ടികൾക്ക് പ്രകൃതിയോടിണങ്ങി എങ്ങനെ ജീവിക്കാമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് പറയുകയായിരുന്നു.” രാധിക കൊണ്ടുവന്ന ഇഡ്യൂലി ചട്ടണിയിലേക്ക് അമർത്ഥിക്കൊണ്ട് മാധവൻ പറഞ്ഞു. “നമ്മൾ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് അറിയാവുന്നവയെല്ലാം മറ്റുള്ളവർക്കും പകർന്നുകൊടുക്കണം.” “അച്ചുൻ പറയുന്നതെല്ലാം അവർ കേട്ടതോ, നിന്നോട് തർക്കിക്കാണോനും ഞാനില്ല, ഞാൻ കഴിച്ചു, നിങ്ങൾ കഴിച്ചിട്ട് വേഗം വാ”, മാധവൻ ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞു. സാർ വരുന്നത് കണ്ണ് എല്ലാ കൂട്ടികളും എഴുന്നേറ്റ് ‘ഗുഡ് മോർണിംഗ് സാർ...’ എന്ന് പറഞ്ഞു. സിറ്റിഡിയൂൺ പറയുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ ചുവന്നകളിലുള്ള തങ്ങളുടെ ഇരിപ്പിടങ്ങളിൽ ഒന്നുമില്ല ഇന്നുറപ്പു വരുത്തി ചാടിക്കേരിയിരുന്നു. പുസ്തകം എടുക്കാൻ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ ബാഗിലേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ “ആരും പുസ്തകം എടുക്കണം” എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മാധവൻസാർ വീണ്ടും പ്രസംഗിച്ചു തുടങ്ങി. “അപ്പോൾ നമ്മൾ എവിടെയാ പറഞ്ഞു നിർത്തിയത്? ആ... അതുതനെ..... നമ്മൾ പ്രകൃതിയെ സ്നേഹിക്കാൻ പഠിക്കണം.” ഇതു കേടുകൊണ്ട് വന വൈവര്യം അനന്യയും അച്ചുൻ ഇന്നി ഒരിക്കലും മാറിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു, ട്യൂഷൻക്ഷാസിൽ പെട്ടെന്ന് എത്താതിരിക്കാൻ കാലുകൾ അടുപ്പിച്ച് അടുപ്പിച്ച് നടന്നു നീങ്ങി...

അനാമിക പി.എസ്.

7 എ

ഗവ. ഫൈഫ് കൗൺസിൽ കാൺസിൽ ഇന്ത്യൻ കൗൺസിൽ, തിരുവനന്തപുരം

ഒറ്റസാലോഷന്മുറിയിലെ മാലാവ

രാത്രിയുടെ ഇരുളിൽ കണ്ണാരം പൊത്തികളിക്കുന്ന കോച്ചു നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കി അവർ ഇരിക്കുന്നു. ജീവിതദൃശ്യവഞ്ചൾ മുഖത്തു ഒരു ഭാരമായി തന്നെ അവഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്തെന്ന് ചോദിക്കാൻ മനസ്സ് വെന്നി. എങ്കിലും എൻ്റെ അപ്പോഴത്തെ സാഹചര്യമോ? അതോ വെറും പതിനാലു ദിവസം ഇവിടെ കഴിയേണ്ട താൻ, താനെന്തിന് ദൃശ്യവഞ്ചളും സുവഞ്ചളും തിരക്കണം എന്ന സ്വാർമ്മത എന്നെ അതിൽനിന്ന് പിന്തിരപ്പിച്ചു. പിന്നെയുള്ള രണ്ടു ദിവസങ്ങൾ പുന്നതകങ്ങളെല്ലാം ആകാശത്തെയും സുഹൃത്തുകളാക്കി അവരോട് വർത്താനം പറഞ്ഞു കൊണ്ട് പിന്തുള്ളി. അവളുടെ മുഖം പഴയതിനേക്കാൾ ദൃശ്യത്തിലാണു. രണ്ടു ദിനരാത്രുങ്ങൾ കൂടി... വിടപറയാൻ വാതിൽ പടിയിൽ എത്തവേ എൻ്റെ പൊരുത്തക്കേടുകൾ മാറ്റിനിർത്തി താൻ അവളോട് ചോദിച്ചു: “നിങ്ങളുടെ മുഖത്തു താൻ വളരെ വലിയ വിഷമം കാണുന്നുണ്ട്. വിരോധം ഇല്ലെങ്കിൽ പകുവയ്ക്കാം.” “താൻ എൻ്റെ മകളെ കണ്ടിട്ടുള്ളേക്ക് 16 ദിവസമായിരിക്കുന്നു.” അവർ പറഞ്ഞു. ആ നിമിഷം അവളുടെ വിഷമങ്ങൾ താൻ എൻ്റേതാക്കി. ഒരു ദീർഘനിശാസനത്താടെ അവർ തുടർന്നു: “അവൾ കുണ്ടാൻ. അമ്മയുടെ കരുതലും ലാളനയും അനുഭവിക്കേണ്ട സമയം. പകേഷം...” ആ വാക്കുകൾ എൻ്റെയുള്ളിലെ തീരദൃശ്യവമായി മാറി. പിന്നീടുള്ള ദിവങ്ങളിൽ തങ്ങൾ സുഹൃത്തുകളായി മാറുകയായിരുന്നു. അവളുടെ വിഷമങ്ങൾ പകുവച്ചും എൻ്റെ പരാതികൾ പറഞ്ഞും തങ്ങൾ അങ്ങനെ തിരികുകയായിരുന്നു.

സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേളയിൽ അവളോട് താൻ കളിയായി ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾ നൃസുമാർക്ക് ഡോക്ടർമാരെക്കാൾ തിരക്കാണല്ലോ?” എൻ്റെ വാക്കുകളുടെ മുർച്ച പിന്നെയാണ് താൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. അങ്ങനെ അവൾ കണ്ണിർന്നവുള്ള കവിശ്രദ്ധങ്ങൾ മെല്ലെ തുടച്ചു നീക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു, “നിങ്ങളെ പോലെയുള്ളവർക്ക് പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലായെന്നു വരിപ്പാണു. സ്വന്തം ജീവിതവും പണയം വച്ച് ഇവിടെ ഇങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരുടെ മാലാവമാരായി... ഒരു പ്രളയം വന്നാലോ മഹാ മാരി വന്നാലോ നൃസുമാർ മാലാവമാരായി മാറുന്നു. കഴിയുന്നോൾ പഴയപടി തന്നെ. ഒന്നിനും ആരോടും പരാതിപരയാതെ തങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നു.”

അൽപ്പം നിരാഗയോടെയാണെങ്കിലും ഞാൻ ആ വലിയ സത്യം മനസ്സിലാക്കുകയായിരുന്നു. വീടും വീടുകാരും മനസ്സിൽ മാത്രം അവഗ്രഹിക്കേണ്ടിവരുന്ന അവസ്ഥ. എന്തേ ആ തിരിച്ചറിയ് വിദുരതയുടെ ആർശമരിവിൽ ഞാൻ മറന്ന എന്തേ നാടിനെയും വീടിനെയും അമ്മയെയും കുറിച്ച് ഓർക്കാനുള്ള പ്രേരണയായി. പിറ്റെ ദിവസം സുവസനാകര്യങ്ങൾ തേടി ഞാൻ അമേരിക്കയിലും ഫ്രാൻസിലും പറന്നപ്പോൾ അനാമയായ എന്തേ അമ്മയെക്കുറിച്ച് അവളോട് പറഞ്ഞു. അതിനവർ അതിമനോഹരവും ചോദ്യചിഹ്നം അവഗ്രഹിക്കുന്നതുമായ ഒരു മറുപടി നൽകി.

“നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവരാണ് ഈന്നതെ ഈ സാഹചര്യത്തിന് വരെ കാരണമായത്.” ഞാൻ വളരെ അതിശയത്തോടെ ചോദിച്ചു. “ഞാനോ?”

അവൾ പറഞ്ഞു: “അതെ, നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവർ വൈറ്റ്‌കോളർ ജോബ്സുകൾ നോക്കി മറുനാടുകളിലേക്ക് പറക്കുമ്പോൾ ഈനലെകളുടെ പാക്കിപ്പരാജയും അവഗ്രഹിക്കുന്ന ചില ജീവനുകളും ഒരു നാടുമുണ്ട്. അതെ, കേരളം. പണവും സസ്യാദിച്ചുകൊണ്ട് മടങ്ങി വരുമ്പോൾ പിന്നെയും ഭീഷണി പാവം മലകൾക്കും അരുവികൾക്കും. എല്ലാം ഈച്ചു നികത്തി സന്തം മൺമാളികകൾ ഉയർത്തുന്നു. പിന്നെ ഈവിഭാഗങ്ങളും വെറും കർച്ചറില്ലാത്തവരാകുന്നു. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ മറക്കുന്നത് ചില വെൺമനിറത്തെ സംസ്കാരങ്ങളെല്ലാണ്, ദൈവത്തിന്റെ സന്തം നാടിനെയാണ്. ലോകം തിരിച്ചുതന്ന മറുപടിയാകാം ഈ മഹാമാരി. നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു തള്ളിയ പെപ്സിക്കാനുകളുടെയും സ്റ്റാറ്റിക്സുവോട്ടിലുകളുടെയും മറുപടി.”

അവളുടെ തീജാലപാറുന്ന വാക്കുകൾക്ക് മുന്നിൽ എനിക്ക് തല കുനിക്കേണ്ടി വന്നു. അതെ, അവൾ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. ജീവിതം പണിതുയർത്തുന്നതിനിടയിൽ ഞാൻ മറന്ന ഒരു പാട് മുവങ്ങളുണ്ട്. ഏസൊലേഷൻ തീരാൻ വെറും 5 ദിവസങ്ങൾ അവഗ്രഹിക്കേ എന്തേ റിസൽറ്റ് വന്നു. നെഗറ്റീവാണെന്ന സന്തോഷവാർത്ത എത്തിക്കാൻ ആ ഭൂമിയിലെ മാലാവയെത്തി. അവളുടെ മുവത്തെ സന്തോഷം എന്നെ ആശ്വര്യപ്പെടുത്തി. ആരെന്നു പോലുമരിയാത്ത എന്തേ തിരിച്ചുവരവിനെ ആഹ്ലാദകരമാക്കിയ അവൾ മാലാവയാണ്.

ദൈവത്തിന്റെ സന്തം മാലാവ.

അവഗ്രഹിച്ച അബ്യു ദിവസങ്ങൾ കഴിത്തപ്പോൾ ഡോക്ടർ ഫോം ക്രാറ്റെന്റ് നിർദ്ദേശിച്ചു മടക്കിയയച്ചു. അൽപ്പം പ്രധാസന്തോജ തങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു. സ്നാനിപ്പോൾ സന്തോഷവാനും ആരോഗ്യവാനുമാണ്. എല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം. ഒരു നഷ്ടസിനിയിൽ പോയി ആവശ്യമായ മരങ്ങൾ വാങ്ങി നടുപിടിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ സ്നാൻ പതിവില്ലും ഉഖംജസലനാണെന്ന് അമ്മ പറത്തു. സ്നാനിപ്പോൾ അമ്മയോടൊപ്പം സന്തോഷവാനാണ്. ഏതൊരു മലയാളിയെയും പോലെ ദിനപത്രത്തിനോടൊപ്പുള്ള ചായകൂടി സ്നാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ ആ ദിനകർമ്മത്തിനിടയിൽ ദൈനികകുന്ന വാർത്ത എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ‘ദൈവത്തിന്റെ സന്തം മാലാവ’ എന്നേനക്കുമായി യാത്രയായി. ഒരു കോവിഡ് രോഗിയെ ചികിത്സിക്കരേ അവർ യാത്രയായി.

നമുക്ക് മറക്കാം, ആ പാശ്വാത്യത. വളർത്താം, പുതുതലമുറയെ, പ്രകൃതിയുടെ കാവലാളായി, ശുചിത്വം പാലിക്കാം, രോഗങ്ങളെ ചെറുത്തുതോൽപ്പിക്കാം. ഒപ്പം ഇതുപോലെയുള്ള മാലാവമാരെയും കാക്കിയിട്ട് കാവൽക്കാരെയും ബഹുമാനിക്കാം, സംരക്ഷിക്കാം.

വദീജ എസ്.

10 ഡി

ഗവ. ഗ്രേഡ് എച്ച്.എസ്.എസ്. കന്യാകുളങ്ങര
കമ്മിറ്റാപുരം ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

നിത്യതയിലേക്കുള്ള യാത്ര

“മക്കേളേ, അച്ചൻ പോയിട്ട് വരാം...” ഡോക്ടർ മനോജ് അവസാനമായി തന്റെ കൂടുംബത്തോട് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ....

മറക്കാനാകില്ല ആ ദിനം! ആ യാത്ര!

ആശുപത്രിയിലേക്ക് ഓടിക്കിതച്ചുവരുന്ന ഒരു കൂട്ടം രോഗബാധിതർക്ക് ആകെയുള്ള ആശയമായിരുന്നു ആ മുൻ. രോഗം തനിക്കു പകരുമെന്നോ പകർന്നാൽ മരിക്കുമെന്നോ ഒന്നും നോക്കാതെയാണ് അദ്ദേഹം അവരെ പരിചരിച്ചത്.

“ഡോക്ടറേ, എൻ്റെ അസുഖം കുറയുമായിരിക്കും അല്ലോ...?”

പിണ്ഡുകുണ്ടു മുതൽ മരണക്കിടക്കയിൽ ആയിരുന്നവർ വരെ ചോദിക്കുന്ന ഈ ഹൃദയസ്പർശിയായ ചോദ്യത്തിന് എന്ത് പരിയാസമെന്നറിയാതെ തനിക്ക്, ഉത്തരം മുടിയാലും രോഗിയെ തളർത്തുന്നതായി ഒരു വാക്കുപോലും പറയാത്ത തനിക്കും ഈ അവസ്ഥ വരുമെന്ന് ഒരു പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. ഒരു ദിവസം തനിക്കും ഈ രോഗമുണ്ടോ എന്നറിയാൻ കൂതം പരിശോധിച്ചപ്പോഴെത്തെ റിസൾട്ട് ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ തളർത്തിയത്. എക്കിലും അപ്പോഴും മുന്പ് കാണാത്ത, അറിയാത്ത എത്രയോ ജനങ്ങളുടെ ജീവനുവേണ്ടി പരിശോമിക്കുന്നു. രോഗബാധിതനാണ് എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവസാനമായി തന്റെ കൂടുംബത്തെ കാണാൻ മാസ്കും ഗ്രൂസും എല്ലാം ധരിച്ചു പോകുന്ന ആ യാത്ര ആർക്കും തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് പരിച്ഛുകളയാനാവില്ല.

“ലോകത്ത് ഒരു പിതാവിനും ഈ അവസ്ഥ വരാതിരിക്കുന്നു” എന്നാണ് തന്റെ ഏക പ്രാർമ്മന. കൂടുംബത്തിന്റെ കുടുംബം ഒരു ദിവസം, ഒരേയൊരു ദിവസം സമാധാനമായി കിടന്നുവെങ്ങണം എന്ന ആശഹരം തന്നെ അലട്ടുന്നു. ഈനി തനിക്ക് ഈ ലോകത്തിലുള്ള ആയുസ്സ് വെറും ദിവസങ്ങൾ മാത്രം എന്ന ചിന്ത തളർത്തുന്നു. ഭാര്യയുടെയും രണ്ടു മകളുടെയും, താൻ ഒരു വട്ടം കാണാനും കൊണ്ണിക്കാനും ആശഹരിച്ചു വയറ്റിൽ കിടക്കുന്ന ആ

കുണ്ടിന്റെയും കാര്യം ഓർത്തു ഹൃദയം തകരുന്നു. എങ്കിലും കാറിന്റെ യോർ തുറന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖഭാവം കാറിൽ തീ പടരുന്നത് പോലെ വേഗം മാറുന്നു. അച്ചനെ കണ്ണപ്പോൾ കൈട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉമ്മകൊടുക്കാൻ വരുന്ന രണ്ടു കുണ്ടുമകൾ. കഴിയുന്നില്ല. താൻ ഗ്രേറിനു പുറത്ത്, അവർ ഗ്രേറിനുള്ളിൽ. ഇങ്ങനെയുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് സംഭാഷണം. എന്ത് പറയണം എന്നറിയില്ല. രോഗികളെ സമാധാനപ്പെടുത്തിയ തന്നെ സമാധാനപ്പെടുത്താൻ ആരുമില്ല ഒടുവിൽ. “താൻ പോയിട്ട് വരാം” എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ മകളുടെ നിഷ്കളകമായ ചോദ്യം.

“അച്ചൻ പോയിട്ട് വേഗം വരുമോ..?”

നിരഞ്ഞതുള്ളുവുന്ന കണ്ണീർ കാണിക്കാതെ യോക്കൽ മനോജ് അതിവേഗം തന്റെ കാറിൽ കയറി നിന്തുതയിലേക്കുള്ള യാത്ര ആരംഭിച്ചു.

ശ്രദ്ധാലു ബെന്നി

9 ജീ

എച്ച്.എസ്. എസ്. കണ്ണിയാഥൻ
തളിപ്പിന്റെ നോർത്ത് ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

തിരിച്ചുപോക്ക്

സുരൂൻ കത്തിപ്പജലിക്കുകയാണ്. എല്ലാം തന്റെതന്നെ ഭാവത്തിൽ.

“ഹോ, ഈ അമ്മ എന്തിനാണാവോ ഈ പറമ്പ് തന്നത്. ടണ്ണിലെ കടമുറികളുടെ കെട്ടിടം തന്നു മതിയായിരുന്നേല്ലോ.” അയാളുടെ ആത്മഗതം ഉച്ചതിലായോ? “ഈനി പറഞ്ഞിട്ടുന്ന കാര്യം. ഞാനൊരു സൊല്യൂഷൻ പറയാം. ഇവിടെത്തെ മരങ്ങൾ എല്ലാം വെട്ടി വില്ല പണിതിട്ടാം. എന്തായാലും യു.എസ്സിൽനിന്ന് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് വന്നിരുന്ന കാൾ മൊതലാക്കാൻ ഒരു വഴിയായീലോ.” അവർ പറഞ്ഞു. “ഇവിടെ തന്നെ വേണ്ടോ?” “പിന്നെ വേരെ എവിടെയാ? മോളുടെ ഭാവി ഓർത്തെങ്കിലും... ഇതോക്കെ ഇപ്പുഴേ നടക്കു...” “ഒരും... നാ കോൺട്രാക്ടറോട് വന്ന് നോക്കാൻ...” “ഡായീ ടൈസ് കുട്ട ചെയ്താൽ ഗ്രോബർ വാമിങ്ങ് ഉണ്ടാകുന്നു മിസ്റ്റ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടേല്ലോ. ശരിയല്ലോ?” ദിയ മോൾട്ടെ ചോദ്യം കേട്ട് അവർ സംസാരം നിർത്തി. “മോൾ മിണ്ടാതിരിക്ക്. അവിടെ പോയിരുന്ന് ആ ഗൈയിം കളിച്ചോ.” “നോ മമ്മി... ഗൈയിം ഒക്കെ മടുത്തു. എനിക്ക് ബുക്കംസ് വാങ്ങിച്ച് തരുമോ? ശകുമാമൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ബുക്കംസ് ലെഹർ ലോൺ പ്രേമിക്കംസ് ആയിരിക്കുന്നു. അവർ കൃഷിന് വേണ്ടി ഒന്നും ചെയ്തില്ല... നമുക്ക് വിശ്വസിക്കാം... കാലം എത്ര മാറിയാലും അവർ മാറില്ലുണ്ട്. ശകുമാമൻ ഇവിടെ പണ്ടു തൊടേ ഉള്ളതാണേല്ലോ.... എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ അറിയാം...” “മോള് ഇക്കിട പോരേ...” ശകുമാമൻ വിളി കേടുതോടെ കമ്പ കേൾക്കാനായി അവർ പാഞ്ഞു. സുരൂൻ പതിയെ ആറിത്തുടങ്ങിയുരുന്നു... കുറുബോധം കൊണ്ടെന്ന പോലെ...

മഴയുടെ ആത്മസുഹൃത്തായി, ചട്ടം കെട്ടി മഴയെ കൈപിടിച്ച് കൊണ്ടുവരുന്ന കൂളിരിക്കാറ്റ് ആ ജനലഭികളെ തഴുകി മുറിയിലും ഒന്ന് ചുറ്റിയിടിച്ച് വന്നപ്പോൾ അയാൾ പതിയെ എഴുന്നേറ്റു. ചുടുകാപ്പിക്കു ശേഷം പുറത്തിരിങ്ങി.

“നമസ്കാരം, ഞാൻ ആ മരം നോക്കാൻ...” “ആ... ആ.... മനസ്സിലായി...” “നല്ല മഴക്കോളുംലോ സാരേ...” “ഒരും... താൻ നടന്നോ. ഞാൻ അങ്ങോടുകൂടി ഇരിക്കാം.”

പെയ്യാൻ വിതുവിനിൽക്കുന്ന കാർമോലങ്ങൾ പൊട്ടിക്കരെയുമോ എന്ന് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് അവർ നീങ്ങി. അച്ചുനേരു സമ്മാനങ്ങളായ പുളിമരവും മുതൽക്കൂടിമാവും, “എവിടെയായിരുന്നു? ഒരുപാട് വിശ്വഷങ്ങൾ പറയാണ്” എന്ന് പറഞ്ഞ് അയാളെ മാടിവിളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു നിമിഷം ആ മരങ്ങളെ നോക്കി നിന്നു.

മഴതുള്ളികൾ പതിയെ ഭൂമിയെ ചുംബിച്ചു... ആകാശം കരയുകയാണോ?

“ഡാസീ...”

പെട്ടുനയാൻ അങ്ങോട്ട് നോക്കി. ഹാ! എന്ത് ഭംഗിയുള്ള കാഴ്ച! കുഞ്ഞുട്ടുപ്പിട്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഉണ്ടാലാടുന്ന ദിയ. പുന്യാറ്റകൾ തുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പാദസരം ഇടിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിക്കാലുകൾ ആകാശത്രേകൾ ഉയരുന്നു. തുടുത്ത ആ കവിളുകളിലൂടെ അവളുടെ മനസ്സ് പോലെ പരിശുദ്ധമായ തണ്ണുത്ത വെള്ളം ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നോൾ ആ കുഞ്ഞുമുഖത്തിന്റെ ഭംഗിയേറുന്നുണ്ടോ?

അയാൾ അവിടത്തെന നോക്കി നിൽക്കുകയാണ്. “എൻ്റെ കുട്ടാ, നിംബു മോള്ട് നീ തനെ...” ശകുചേട്ടുനോണ്. “അവളും വിശാലമായ പ്രകൃതിയെ സ്നേഹിക്കുന്നു.... നോക്കിയേ, ഒരു രസാ അവരെ കാണാൻ... നിനക്കോർമ്മങ്ങളോ ഞാൻ നിനെ ഇങ്ങനെ ആട്ടാറുള്ളത്. അന്ന് നീ പറയാറില്ലോ, ഈ പറമ്പ് ഇല്ലാണ്ടാവണക്കിൽ നീ മരിക്കണംന്.... നീ അന്ന് പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിച്ച് നടക്കാറില്ലോ... ഉണ്ടാലാടുന്നോ ഇതുപോലെ പൊട്ടി പൊട്ടി ചിരിക്കാർണ്ണും നീ... മഴേ കുടി ഓഡായാ നെനകൾ സന്നോഷായി... എന്താ നീ വല്ല സപ്പനലോകത്താണോ?” “എയ്യ്, അല്ല ഞാൻ കേക്കാൻം.” മഴ തിമർക്കുകയാണ്... അയാളുടെ മനസ്സിലും മഴ തിമർക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടാവും. ഒരുപക്ഷേ... ഭൂതകാലചിന്തകളിലേക്ക് അയാൾ ഉള്ളിയിട്ടു... “അതേയും, ഇത് നിർത്തിക്കൊള്ളു...” മഴയുടെ ശബ്ദത്തിനിടയിലൂടെ പണ്ടത്തെ ആത്മമിത്രത്തിന്റെ സരം. “അല്ല സാരേ, അപ്പോ കോൺട്രാക്ട്?” “എഡോ, തനിക്കും എനിക്കും വരും തലമുറയ്ക്കും ഇനി ഇവിടെ ജീവിക്കണ്ടോ?”

“ഹാ, വേണം, നമ്മൽ വേണക്കിൽ പ്രകൃതീം വേണ്ടോ. അതോണ്ട് താനിൽ നിർത്തിക്കോ...”

കൈയിലിരുന്ന കുട വലിച്ചുറിഞ്ഞ് കൊച്ചുകുടിയെ പോലെ അയാൾ ഓടി. മോള്ടെ മടിയിൽ ഇരുത്തി കുറേനേരം ഉണ്ടാൽ ആടി. കുട്ടായി മഴയും.

എത്രനേരം അവരുടെന മതിമരിന്നു എന്നറിയില്ല.

കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചെറുപുഞ്ചിരിയുമായി വെള്ളത്ത മേഘങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ സുര്യൻ തലപൊക്കി. ഒരുപക്ഷേ, ആ പുഞ്ചിരി തിരിച്ചുപോക്കിന്റെതാകാം... നല്ല മനസ്സിന്റെതാകാം... അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മനസ്സിനെ കഴുകിയെടുത്ത് മരച്ചുവട്ടിൽ കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന മഴവെള്ളത്തെ നോക്കിയാകാം...

അദ്വിജ പി.

8 ഇ

ജി.ജി.എച്ച്.എസ്. വടക്കാഞ്ചേരി
വടക്കാഞ്ചേരി ഉപജില്ല, തൃശ്ശൂർ

ഉള്ളിക്കൂട്ടൻ്റെ തിരോധാനം

കോവിഡ്-19 സമൂഹവ്യാപനം തടയുന്നതിനായി സർക്കാർ പുറപ്പെടുവിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങൾ നിലവിലുള്ളതിനാൽ വൈടിന് പുറത്തിരിങ്ങാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയായിരുന്നു. ദിവസം 15 കഴിഞ്ഞു. ഉള്ളിക്കൂട്ടന് വല്ലാത്ത മട്ടപ്പ് തോന്തിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. കളിയിടങ്ങളിൽ കൂടുകാരുടെ ആരവം കേൾക്കാൻ കൊതിയായി, ക്രിക്കറ്റം ഫുട്ബോളും കളിച്ചിട്ട് ദിവസങ്ങളായി... വല്ലാത്ത അസ്വസ്ഥത. ആകെയുള്ള സമാധാനം അനിയത്തിക്കൂടിയുമായി അല്ലാച്ചില്ലോ കുരുത്തക്കേടുകൾ ഷപ്പിക്കുവോൾ കിട്ടുന്ന ഒരു സുവം മാത്രം. സമയം 5 മണി. മട്ടപ്പ് തോന്തിയ നിമിഷം, അമ്മയുടെ കണ്ണ് വെട്ടിച്ച് പുറത്തുകൾ ഓനിരിങ്ങി. വെറുതെ കുറച്ച് ദുരം നടക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം.

കുറച്ച് ദുരം പിനിടപ്പോൾ ദുരൈനിന് ആയൽക്കാരനായ കൃഞ്ഞിരാമേഡൻ എതിർദിശയിൽ നടന്നുവരുന്നത് ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യത്തിന് മറുപടി നൽകാൻ വിസ്മയതം തോന്തിനാൽ അടുത്തുള്ള മതിലിന് പിനിൽ ഒളിച്ചു. പിനീക് അദ്ദേഹം നടന്നുനീങ്ങിയതിനു ശേഷം വീണ്ടും വഴിയിലിരിങ്ങി. കുറച്ചുകൂടി നടന്നപ്പോൾ ഇടവഴിയും കഴിഞ്ഞ് രോധിലെത്തി. പിനീക് ഇടത്തോട്ടോ വലത്തോട്ടോ? ഇടത്തോടു തിരഞ്ഞാൽ ടൗൺ ആണ്. മറുള്ളവരെ അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്യുന്നിവരും. അതുകൊണ്ട് വലത്തോട് തന്നെ നടന്നു. കിളിക്കൂട്ടിൽ നിന്ന് സ്വത്രേമായ തത്തയുടെ ആവേശമായിരുന്നു. ദുരം പിനിടത് അറിഞ്ഞെയില്ല. വിജനമായ രോധിലും കുറേറുരം നടന്നു. ഇരുഭാഗങ്ങളും പൊതക്കാടുകൾ നിറഞ്ഞ പ്രദേശം. ദുരൈനിന് ദൈവിക മുഴക്കി പോലീന് വാഹനം വരുന്നത് കണ്ണ അവൻ്റെ മനസ്സിൽ ആധിപടർന്നു. ഉള്ളിക്കൂട്ടൻ പൊതക്കാടിനുള്ളിലേക്ക് ഉള്ളിയിട്ടു. ഭയനുപോയ അവൻ എത്ര ദുരം കാടിനുള്ളിലും ഓടി എന്നു പോലും അറിഞ്ഞെല്ല. അപ്പോൾ ഇരുൾപ്പടർന്ന് തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഓടിത്തളർന്ന അവനൊരു മരച്ചുവട്ടിലിരുന്നു. ഇനി എങ്ങോട്? ഒരെത്തും പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. കുറച്ച് നേരത്തിനു ശേഷം യാത്ര തുടരാനെന്നേറ്റ അവൻ്റെ മുന്നിൽ ഇരുൾപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രം. ചുറ്റും അപഗ്രാമങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട്

എന്താക്കെയോ ഓടി നടക്കുന്നു. ഭയനുപോയ അവൻ ഉച്ചതിൽ അലാറിക്കരെന്തു.

ആ വിജനമായ ദേശരത്തെ കുറാക്കുരിരുളിൽ ആ കരച്ചിൽ അലിഞ്ഞില്ലാതായി. ജീവിതത്തിലാദ്യമായാണവൻ ഇങ്ങനെന്നും സാഹചര്യത്തെ നേരിട്ടുന്നത്. ഭാഗിച്ച്, വിശന് വലഞ്ഞ ആ കുഞ്ഞു മനസ്സിൽ അമ്മയുടെ രൂപം തെളിഞ്ഞു. മണിക്കൂറുകൾക്ക് മുൻപ് വരെ നിർബന്ധിച്ച് ഭക്ഷണം തന്നേപ്പാശാക്കൈ പുറംകെക്കൊണ്ട് തടിയ ആ സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം എന്തനന്നിന്നു. ഭക്ഷണത്തിന് മുന്നിലിരിക്കുന്നോൾ അസാധത പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോശാക്കൈ ഒരു നോട്ടം കൊണ്ട് ശകാരിച്ച അച്ചുനെ കുറിച്ചോരത്തു. പിറകെ നടന്ന് ഭക്ഷണം വാരിത്തന അമ്മമ്മയെ ഓർത്തു. ഇളംപുണ്ണിരി സമാനിച്ച് തനിക്കുള്ളതിൽ പാതി പകിട കുഞ്ഞനിയതിയുടെ സ്നേഹമെന്തെന്ന് അവന്നിന്നു. ഓർമ്മകളിലൂടെ പാതുനടന്ന അവൻ്റെ മനസ്സ് എപ്പോഴോ ഉറക്കത്തിന് കീഴടങ്ങി. പുതുമെത്തയിൽ എന്നും സുന്ദരമായി കിടന്നുരിങ്ങിയ ഉൺിക്കുടൻ കൂട്ടിനാരുമില്ലാതെ വിജനമായ ആ കാട്ടിനുള്ളിൽ നിദ്രയിലാണ്ടു.

സുരൂരശ്ശമികൾ കണ്ണിലുടക്കിയപ്പോഴാണ് ഉൺിക്കുടൻ ഉറക്കമുണ്ടാക്കുന്നത്. അവൻ ചുറ്റും നോക്കി. നേരം ഒരുപാട് വെള്ളത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ മരച്ചുവട്ടിൽനിന്നു മെല്ല എഴുന്നേറ്റു. ശരീരമാസകലം വല്ലാത്ത നീറ്റൽ. മുടന്തിരക്കാണ്ട് കുറച്ചു ദുരം പിനിടപ്പോൾ ആ കനത്ത വേനലില്ലും വറ്റാതെ കിടന്ന ഒരു കൊച്ചുരുവി അവൻ്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. അതിൽനിന്നു കൈക്കുടനയിൽ വെള്ളം ശേഖരിച്ച് കുറേ കൂടിച്ചു, ശേഷം മുഖം കഴുകി. വല്ലാതെതാരാശാസം. വീണ്ടും ചിന്ത വീടിലേക്കു മടങ്ങി. തന്നെ കാണാത്ത വീടിലെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും? അതോർത്തപ്പോൾ അവൻ്റെ കണ്ണ് നിന്നെന്നു. അനുഭാദം ചോദിക്കാതെ പുറത്തിരിങ്ങിയതിന്റെ എല്ലാ വിഷമങ്ങളും ഉൺിക്കുടൻ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ലഭിച്ചിരിങ്ങിയ കണ്ണുനീർ തുടച്ച് എങ്ങോടെന്നീയാതെ അവൻ നടന്നു തുടങ്ങി. കുറച്ചു ദുരം പിനിടപ്പോൾ എത്രൊ വാഹനത്തിന്റെ ഇരുവരും ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. പിന്നീട് അവൻ ആ ദിക്ക് ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നുനീങ്ങി. മനസ്സിൽ ആശാസത്തിന്റെ വെളിച്ചം പകർന്നുകൊണ്ട് ആ പഴയ രോധിൽ തന്നെ ഉൺിക്കുടൻ തിരിച്ചേത്തി. ഇനി മുന്നോട്ട് നടക്കാനുള്ള കരുതൽ ആ കുഞ്ഞുകാലുകൾക്കില്ല.

തളർന്നവശനായി രോധിൽ കിടന്ന ഉള്ളിക്കുടൻ അതുവഴി വന്ന വാഹനത്തിലുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. അവർ അവനെ വാരിയെടുത്തു വണ്ണിയിൽ കിടത്തി. അർദ്ധബോധാവസ്ഥയിലും അവരുടെ ചോദ്യത്തിന് അവൻ ഉത്തരം നൽകി. ഉള്ളിക്കുടൻ റീതിരോധാനമറിഞ്ഞ നാടുകാർ ലോക്യൂൺ വകവയ്ക്കാതെ അവരെ വീടിൽ തിങ്ങിനിറ്റു. കരഞ്ഞുകല്പണിയവർക്കിടയിലേക്ക് ഒരു വാഹനം വന്നു ദ്രോക്കിട്ടു. ആളുകളെല്ലാം ആകാംക്ഷയോടെ വാഹനത്തിലേക്ക് നോക്കി. ഉദ്യോഗത്തിനും നിമിഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉള്ളിക്കുടൻ കൈയ്യും പിടിച്ച് ഓശർ ആ വാഹനത്തിൽ നിന്നിരഞ്ഞി. മുറിക്കുള്ളിൽ കരച്ചിലടക്കാൻ പാടുപെട്ട അമ്മ പുറത്തേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ ആ കാഴ്ചയാണ് ശ്രദ്ധയിപ്പുക്ക്. അവർ ഓടിച്ചുന്ന അവനെ വാതിപ്പുണ്ടായും. അമ്മയുടെ സന്തോഷാശ്രൂക്കൾക്കിടയിൽ പുണ്ണിരിതുകി നിൽക്കുന്ന ഉള്ളിക്കുടൻ, നാടുകാരോട് തിരോധാനത്തിൽ കമ്പ മുനി അവൻതനെ പറയഞ്ഞ...

ആദിത്ത പ്രിയേഷ്

5 ഏ

ഗവ. യു.പി. സ്കൂൾ അവവബോർഡ്
പാളന്റുർ ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

ലോക്യൂണ്

പതിവുപോലെ അയാൾ പുറത്തിരഞ്ഞി. കൈയിൽ ഒരു തുവയും കത്തിയും. ഇന്നലെ തുടങ്ങിയ പണിപ്പുർത്തിയാക്കണം. എന്നിട്ട് വേണും കയറിൽ പോയി സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാനും മകൻ ഒരു കൂട്ടം ചെരുപ്പ് വാങ്ങാനും. ഇരങ്ങുന്നോൾ അവർ പറഞ്ഞു: “രമേഷോ, മോളുടെ പാദസരം പൊടിപ്പോയി. അത് ശരിയാക്കണം.” എല്ലാം കേട്ട് അയാൾ കുപ്പായത്തിന്റെ കുടുക്കിട്ടു. “രമേഷോ, എങ്ഞോട്ടാ രാവിലെ.” മുന്നിൽനിന്ന് കല്യാണിയേച്ചിയുടെ മകൻ രാമകൃഷ്ണൻ ചോദ്യം പെട്ടെന്ന് ചിന്തയിൽനിന്നുണ്ടത്തി. “രാമകൃഷ്ണാ, തട്ടുകടയാനും തുറന്നില്ലല്ലോ, എന്തു പറ്റി?” ഒരു ചായ കൂടിക്കാൻ തോന്തിയ രമേഷൻ ചോദിച്ചു, “രമേഷോ, ഈ മുതൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ലോക്യൂണ് അല്ലോ. നിങ്ങൾ പത്രോം ടിവിം കണ്ടില്ലോ സ്ക്രാം. ഇന്നുമുതൽ പണിക്കും പോകാൻ പറ്റുല്ലോ.” “ലോക്യൂണോ, അതെന്നാലും?” “പണിയിണ്ടാവുല്ലോ. കൂടികൾ പടിഞ്ഞാവുല്ലോ.” “രമേഷോ, കൊറോൺയെ പ്രതിരോധിക്കാൻ വേരു വഴിയില്ല. എല്ലാം പുട്ടിയിട്ടും വാഹനങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചും സർക്കാർ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പാലിച്ചും കൂടുതൽ അകലം പാലിച്ചും മാത്രമേ ഇതിനെ ചെറുക്കാൻ കഴിയു.” ആരോഗ്യവകുപ്പിൽ ജീവനക്കാരനായ രാമകൃഷ്ണൻ വിശദീകരിച്ചു. രമേഷൻ തലേന്ന് പണിയെടുത്ത രാമേടൻ വീടിലേക്ക് നടന്നു. രാമേടൻ ഉമരപ്പടിയിലിരിക്കുന്നു. “രമേഷാ”, രാമേടൻ തന്റെ ഉച്ചതിലുള്ള ശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചു. “ഇന്നുമുതൽ നമുക്കു പണിയെടുക്കണം. ഈതാ ഇന്നലത്തെ കൂലി, ലോക്യൂണ് തീരെടു.” രാമേടൻ അകത്തേക്കു പോയി. രമേഷൻ തിരിഞ്ഞു നടന്നു. കത്തിയും തുവയും എടുത്ത് നേരെ തന്റെ സന്തമായുള്ള പറമ്പിലേക്ക് നടന്നു. “രമേഷോ, ഈതാ കട്ടംചൊയ്.” ശാന്ത പിന്നിൽനിന്നു വിളിച്ചു. “നീയെങ്ങനെയറിഞ്ഞു താനിവിശയുള്ളത്?” “ഇന്ന് പണിയില്ല. പണിയില്ലയെങ്കിൽ ചേടൻ ഇവിടെയല്ലോ ഉണ്ടാകാർ. ചേടൻ വിഷമിക്കേണ്ട. എല്ലാം നമുക്ക് പിനെ വാങ്ങാം. നമുക്ക് നമ്മുടെ നാട്ടിലും വലുത്. നമ്മുടെ നാട്ടുകാരും നാടുമില്ലെങ്കിൽ നാമും ഉണ്ടാകില്ലല്ലോ.” അവർ പറഞ്ഞു.

ശ്രീനന്ദ പി. വി.

6 ഏ

ഗവ. യു.പി. സ്കൂൾ അരവഞ്ചാൽ
പയ്യന്നൂർ ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

വേർപാട്

ടർഡ.... കാതകപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണ് ഞാനുണ്ടന്നത്. ഈന് പതിവിലും വളരെ താമസിച്ചിരിക്കുന്നു. നേരു എറെ പുലർന്നുപോയി. ഉറക്കംവിട്ട് പുറതേതക്കിറങ്ങി. ചുറ്റും ഒന്ന് കണ്ണാടിച്ചു. ഒരു അക്കിൾ മരത്തിൻ്റെ ചില്ലകൾ വെട്ടിമാറ്റുന്നു. മരുഭാഷ മുറിഞ്ഞുവീഴുന്ന ശാവകൾ എടുത്തു മാറ്റുന്നു.

“അയ്യോ!” എൻ്റെ മുത്തയ്ക്കില്ലാവ്. എല്ലാ വർഷവും തേനുറും വർക്കച്ചുകകൾ തരുന്ന പ്ലാവാണിൽ. ഓൺത്തിന് ഉഖ്താലിടുന്നതും അവധിക്കാലത്ത് കുട്ടകാരോടൊപ്പം കളിക്കാൻ കൂടുന്നതും ഇതിൻ്റെ തന്നലിലാണ്. ധാരാളം ശാവകളുള്ളതും ചക്കകൾ പിടിക്കുന്നതുമായ പ്ലാവ്. ഇതിലെ ചക്കകൾ അയൽവീടുകളിൽ നൽകാറുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും എറെ ഇഷ്ടമാണ്. എനിക്ക് വിഷമമായി. ഞാൻ അച്ചുണ്ടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിച്ചേനു. “അച്ചു....എൻ്റെ പ്ലാവ് മുറിക്കുന്നു...” ഞാൻ സകടതേതാട പറഞ്ഞു.

“നമുക്ക് പുതിയ വീട് വയ്ക്കേണേ? അതിനാണ് മോളെ മുറിക്കുന്നത്.”

അച്ചുണ്ടെ ആ മറുപടി എനിക്ക് ഇഷ്ടമായില്ല. ശാവകൾ തുടരെ വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. സകടതേതാട ഞാൻ അക്കത്തേക്കു പോയി. ഒന്നുമറിയാതെ അനുജത്തി ഉറങ്ങി കിടക്കുന്നു. എനിക്ക് ഒന്നിനും ഉത്സാഹം തോന്തിയില്ല.

പഴുത്ത തേൻവരികച്ചുകകൾ തുരന്നു തിനാൻ വരുന്ന അണ്ണാറക്കണ്ണനും കിളികളും എൻ്റെ ചിന്തയിലെത്തി. ഒരു മരം നിരവധി ജീവികൾക്ക് ആശ്രയമെന്ന ടീച്ചർ പറിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സകടതേതാട ഞാൻ മുത്തയ്ക്കില്ലാവിനടുത്തേക്ക് ചെന്നു. ചുറ്റും ചിതറിക്കിടക്കുന്ന മരക്കാബുകൾ. ശാവകളെല്ലാം നിലം പൊത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇനി തായ്ത്തടി മാത്രം. മരം മുറിക്കുന്നവർ ലാലുഭക്ഷണം കഴിക്കാനായി പോയി.

“കീ... കീ... കീ...” ഒരു കിളിക്കുഞ്ഞിൻ്റെ ശബ്ദം. തൊടികൾ നിരയെ മരങ്ങളാണ്. മുറിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന മരച്ചില്ലകൾക്കിടയിൽ നിന്നാണോ ഈ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നത്? ചില്ലകൾക്കിടയിൽ പരതിനോക്കി. അതാ, ഒരു കിളിക്കുഞ്ഞ്. എന്നു ഭംഗിയാണ് അതിനെ കാണാൻ. അതിന്റെ കണ്ണുകളിലെ ഭയവും വേദനയും എനിക്ക് കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ഞാനതിനെ എടുത്ത് മാറോടുചേര്ത്ത് അമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടി.

അമ്മയും അനുജത്തിയും കിളിക്കുഞ്ഞിനെ കണ്ട് അതുതപ്പെട്ടു. അനുജത്തിക്ക് കിളിക്കുഞ്ഞിനെ കളിക്കാൻ കിട്ടിയ സന്തോഷം.

“മത്തകിളീ... മത്തകിളീ...”

അവൾ സന്തോഷതേതാട ചുവച്ചു. അനുജത്തി ഇതിനെ നോവിച്ചാലോ? കിളിക്കുഞ്ഞിനെ ഞാൻ അമ്മയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു.

ഭാഗ്യം... കിളിക്കുണ്ടിന് ഒന്നും പറ്റിയില്ല. അമ്മയുടെ പരിചരണം അതിന്റെ പേടി മാറ്റിയെന്ന് തോന്നുന്നു. ഞാൻ ഒരു പാത്രത്തിൽ പശുവിൻപാൽ കൊണ്ടുവന്ന് അമ്മയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. അമു അതിന് ശ്രദ്ധയോടെ പാൽ കൊടുത്തു. അത് കുടിക്കുന്നുണ്ട്. കൈയിൽ കിട്ടിയാൽ അമർത്ഥിപ്പിടിച്ച് കളിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുകയാണ് അനുജത്തി. അതോടെ ഈതിന്റെ കമകഴിയും.

തൊടിയിൽനിന്ന് വീണ്ടുമൊരു കിളിശ്ശും കാതിലെത്തി. ഞാൻ തൊടിയിലേക്കിരിങ്ങി. അമ്മകിളിയാണെന്ന് തോന്നുന്നു. മുത്തയ്ക്കില്ലാവിന് തൊട്ടടുത്ത മരച്ചില്ലയിൽനിന്ന് അത് കരയുന്നു. കുണ്ടിനെ കാണാത്ത സകടമാണോ അതിന്റെ കരച്ചിലിൽ?

ഞാൻ അമ്മയുടെ അടുത്തേക്കു പോയി.

“കരച്ചില് കേട്ടിട്ട് അമ്മകിളിയാണെന്ന് തോന്നുന്നു... കിളിക്കുണ്ടിനെ നമുക്ക് അമ്മയെ ഏൽപ്പിക്കാം...” അമു പറഞ്ഞു. അനുജത്തിക്ക് സകടമായി.

“വേണ്ട... എനിക്കിതിനെ കളിക്കാൻ വേണം...” അവർ ചിണ്ണങ്ങി.

“വേണ്ട മോളേ... നമുക്കിതിനെ അമ്മയുടെ അടുത്തേത്തിക്കാം. കുണ്ടിനെ കാണാതെ അമ്മകിളി എന്തുമാത്രം വിഷമിച്ചിട്ടുണ്ടാവും... നീനെ കാണാതിരുന്നാൽ അമ്മയ്ക്ക് എന്ത് വിഷമമാണെന്നോ?” അനുജത്തിയെ ചേർത്തുപിടിച്ച് അമു പറഞ്ഞു. കിളിക്കുണ്ടുമായി തങ്ങൾ തൊടിയിലേക്കു പോയി. മരക്കാവിലിരുന്ന് അമ്മകിളി കരയുന്നു. കുണ്ടികിളിയെ അമു തൊട്ടടുത്ത മരക്കാവിലിരുത്തി. തങ്ങൾ മാറിനീനു. അമ്മകിളി കിളിക്കുണ്ടിനടുത്തേക്ക് പറഞ്ഞത്തി.

കിളിക്കുണ്ടിനും അമ്മയ്ക്കും സന്തോഷമായി. അത് അമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് ചേർന്നുനിന്നു. കുണ്ടികിളിയും അമ്മയും തങ്ങളെ നോക്കുന്നുണ്ട്.

അമ്മയും കുണ്ടിയും നടന്നും അടുത്ത മരച്ചില്ലയിലേക്കു പോയി. കരച്ചിലിന്റെ വക്കോളമത്തിയ അനിയത്തിയെ കൂടി തങ്ങൾ അക്കേതേക്കു പോയി.

മരം മുറിക്കുന്ന യന്തരത്തിന്റെ കാതകപ്പിക്കുന്ന ശശ്ശും വീണ്ടും മുഴങ്ങി. മുത്തയ്ക്കില്ലാവിന്റെ തായ്ത്തടിയും നിലംപൊത്തി. മുത്തയ്ക്കില്ലാവ് എനിക്കിനി ഓർമ്മ മാത്രം. പുതിയ വീടിലിരുന്ന് ബാല്യത്തിന്റെ മധുരമുള്ള ഓർമ്മകൾ ഓർത്തെടുക്കുന്നോൾ മുത്തയ്ക്കില്ലാവ് ഒരു നോവായി എന്നും എനിലുണ്ടാവും.

ഡി.ജി.എസ്.

5 എ
ഗവ. യു.പി.എസ്. ആര്യാട നോർത്ത്
ആലപ്പുഴ ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

വേദനയുടെ തടവിലേക്ക്

സുരൂരൈ നേർത്ത കിരണങ്ങൾ പതിഞ്ഞ ആ വീടിരൈ വരാതയിൽ അനിത ഇരിക്കുകയാണ്. അവർ ആ ശാതതയിൽ എന്നൊക്കെയോ ആലോച്ചിച്ചുകൂടുന്നു. അൽപ്പസമയം ആ ആലോചന നീണ്ടു. അവർ മരിച്ചുപോയ അമ്മയെയും സ്വപ്നഗിലുള്ള അച്ചനെയും കുറിച്ചാവാം ആലോച്ചിക്കുന്നത് എന്ന വിചാരിച്ച് കസേരയിൽ ഇരുന വല്യച്ചൻ മഹന്തിലാണു. കുറേ സമയം അങ്ങനെ നീണ്ടു. ഒടുവിൽ, ആ നാലാം ക്ലാസ്സുകാരി വല്യച്ചനോട് ചോദിച്ചു: “എന്ന വല്യച്ചു, എൻ്റെ അച്ചനെന്നു എന്നൊക്കൊന്നാൽ വരാത്തത്? എനിക്കെന്നേൻ്റെ അച്ചനെക്കാണാണോ.” അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ മഴയായ പെയ്തിരാങ്ങി. വല്യച്ചൻ ഒന്നുംമിണഡാതെ കിടപ്പുമുറിലേക്ക് പോയി. “മോഞ്ഞേ, അച്ചൻ ഇങ്ങ് വരും. പിനെയെന്തിനു കൂടിയേ കരയണ്ട്” - കരച്ചിൽ കേട്ടോടിവന വല്യമ രാധ അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. “വല്യമ കള്ളം പറയണതാന് എനിക്കരിയാം” - അനിത പറഞ്ഞു. ഇരുട്ടിൽ വെളിച്ചും തപ്പി നടന കണ്ണുനീർക്കണഞ്ഞാളെ വെളിച്ചതിലെത്തിക്കാൻ വല്യമ എന്നൊക്കെയോ പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിച്ചു. അവർ കിടപ്പുമുറിലേക്ക് നീങ്ങി. കിടകയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് തന്റെ തലയണ മാറ്റി അതിൽനിന്ന് അച്ചൻ്റെ പഴയ ഫോട്ടോ എടുത്തു. ഈ ഫോട്ടോ അവളുടെ അച്ചാമ പണ്ടപ്പോഴോ കൊടുത്തതാണ്. ആ ഫോട്ടോ ഇപ്പോഴും അവളുടെ കൈപ്പിടിയിൽ ഒരുങ്ങുന്നു. ഫോട്ടോയെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അവർ എന്നൊക്കെയോ പറഞ്ഞു കരഞ്ഞു. വാതിലിൽ മറവിൽ നിന്നുകൊണ്ട് വല്യച്ചൻ ഇതെല്ലാം കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അൽപ്പസമയം ഒന്നു വിതുന്നി. പതിയെ അദ്ദേഹം തന്റെ മുറിയിലേക്ക് നീങ്ങി. ലാറ്റ് ഫോൺ തന്റെ കൈകളിൽ ഒരുക്കി അനുജനെ വിളിച്ചു. “നിനെ കാണാത്തിട്ട് അനിതമോൾക്ക് എത്ര വിഷമമാണെന്ന് നിനക്കരിയാമോ? അവർ ഇന്നേതു കരഞ്ഞുവെന്ന് നിനക്കരിയാമോ?” വല്യച്ചൻ്റെ ഭേദ്യം കേട്ടിട്ട് അനിത ഒളിഞ്ഞു നോക്കി. അനിതയുടെ അച്ചൻ എന്നൊക്കെയോ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവർക്ക് കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വല്യച്ചൻ്റെ കോപത്തിന് ഭംഗം സംഭവിച്ചത് പോലെ, പെട്ടെന്നത് സകടത്തിലേക്ക് വഴിമാറി. കണ്ണുകളിൽ നിന്നു നീർക്കണഞ്ഞൾ ഇറ്റിവീഴുന്നു. എന്നാവാം വല്യച്ചൻ ഇത്രമാത്രം വേദനിപ്പിച്ചത്? അനിത രൂപാടാലോച്ചിച്ചു നോക്കി. ഒടുവിൽ, വല്യച്ചൻ

അടുക്കളയിലേക്ക് നീങ്ങുന്നത് അനിത കണ്ണു. വല്യൂച്ചർ കണ്ണുകൾ ചുവന്നുതുട്ടതിരിക്കുന്നു. എന്താവാം ആ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന രഹസ്യം എന്നാലോചിച്ച് അനിത പിന്തുടർന്നു. അടുക്കളയിൽ പാത്രങ്ങൾ കലപില കൂടുന്നത് അവർക്ക് കേൾക്കാമായിരുന്നു. വല്യൂച്ചർ അടുക്കളയുടെ ഭിത്തിയിൽ അൽപ്പസമയം മഹന്തയിലാണ്ടു. പതികേടുതോന്നിയ വല്യുമ വല്യൂച്ചറോട് ‘എന്തുപറ്റി’യെന്നു ചോദിച്ചു. വല്യൂച്ചർ അൽപ്പസമയതേക്ക് എന്നും മിണ്ടിയില്ല. ഒടുവിൽ, അനിതയുടെ അച്ചന്ന് രക്താർബുദം ഉണ്ടെന്ന കാര്യം വല്യുമയോട് തുറന്നുപറഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം കേടു അനിതയ്ക്ക് കരയാതിരിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. അവളുടെ ഉള്ള വിജ്ഞിപ്പാടി. അവൾ മുറിയിലേക്കോടി, അച്ചരേൾ ഹോട്ടോ കെട്ടിപ്പുണ്ടെന്നു.

സ്കൂളിൽ പോകുന്നേബാൾ പലപ്പോഴും കൂടുകാർ അവരുടെ മാതാപിതാക്കളെക്കുറിച്ച് പറയുന്നേബാൾ, അവർ അച്ചന്മാരെയോർത്ത് കരയാറുണ്ട്. എല്ലാവരെയും പോലെ അവളും അച്ചന്നെയും അമ്മയെയും സ്നേഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അവരെ അവർ കണ്ടിട്ടില്ല. അവർ കണ്ണിൽ തുടച്ചുമാറ്റി പുജാമുറിയിലേക്ക്, ശാന്തതയെ തൊടറിഞ്ഞ കാലടി ശബ്ദത്തോടെ നടന്നു. ചുറ്റുപാടും നിഴ്ഞ്ഞുത. പുജാമുറിയിലെ പീഠത്തിലിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തെ നോക്കി അവർ പ്രാർഥിച്ചു: “എന്റെ അച്ചന്നോന്നും വരുത്തരുതേ....” ഓരോ പ്രാർഥനയിലും അവളുടെ അച്ചന്നായിരുന്നു. അവർ പതിയെ വരാന്തയിലേക്ക് നീങ്ങി.

വർഷങ്ങൾ ഓളംപോലെ കടന്നുപോയി. അതോരു കൊറോൺ എന്ന മഹാമാരി ലോകമെങ്ങും പടർന്നുപിടിച്ച കാലമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, സ്നേഹിനിലുള്ള അനിതയുടെ അച്ചന്ന് നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങേണ്ടി വന്നു. അച്ചൻ വരുന്ന കാര്യമരിഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്ക് ഒരുപാട് സന്തോഷമുണ്ടായി. പക്ഷേ, അച്ചൻ കുറച്ചുഡിവസം ക്കാറൻ്റീനിൽ ആവുമെന്നറിഞ്ഞത് അവളെ തെള്ള് ദുഃഖിപ്പിച്ചു. വല്യൂച്ചനാഞ് അച്ചനെ ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നത്. ആദ്യമായിട്ട് അച്ചനെ കാണാൻ പോകുന്നു എന്ന സന്തോഷം പറഞ്ഞരിയിക്കുന്നതിലും വളരെ വലുതായിരുന്നു. ഈ അവർക്കും അവളുടെ അച്ചന്നെക്കുറിച്ചാക്കേ സ്കൂളിൽ പറയാമല്ലോ. എന്ന സന്തോഷവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം കടത്തിവെടുന്ന എന്തോ വലിയ വിപത്ത് വരാൻ പോകുന്നുണ്ടെന്ന് അവൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അച്ചനെക്കാണാനുള്ള മോഹംകൊണ്ട് പലപ്പോഴും ജനലിഞ്ഞുയും വാതിലിഞ്ഞുയും അടുത്ത് പോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ജനലുകളോ വാതിലുകളോ അവർക്ക് വേണ്ടി തുറന്നില്ല. പലപ്പോഴും

ജനലിലുടെ എത്തിനോക്കുന്നതിന് വല്യച്ചുൻ അവരെ വഴക്ക് പറയും. എന്നിട്ടും അച്ചുനേനക്കാണാനുള്ള ആകാംക്ഷയോടെ അവർ കാത്തിരുന്നു. വല്യച്ചുൻ്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ എന്നൊക്കെയോ പനികേടുണ്ടായിരുന്നു. നേരും പുലർന്നു. അവർ ആംബുലൻസിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടാണുണ്ടന്നു. എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നറിയാൻ ജനാലകൾ തുറന്നു നോക്കി. മുഖവും കൈയും കാലും തലയും മുടിക്കെട്ടിയ കുറേ ആളുകൾ ആംബുലൻസിൽ നിന്നിരിങ്ങുന്നു. അവർ അവളുടെ വീടിലേക്ക് കയറിപ്പോകുന്നു. അവർ കതകു തുറന്ന് ഹാളിലേക്കോടി. ശരീരം മുഴുവനും മുടിക്കെട്ടിയ നിലയിലായിരുന്ന അച്ചുനേന കണ്ണപ്പോൾ, അവർക്ക് വല്ലാത്ത വിഷമം ഉണ്ടായി. അവർ അച്ചുന്റെ അടുത്തേക്ക് ഓടിച്ചേരുന്നു. പകേശ, അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥർ, ഒന്ന് തൊടാൻ പോലും സമ്മതിച്ചില്ല. അവർ അവരെ തള്ളിമാറ്റി. വല്യമു ഇതൊക്കെ കണ്ക് ഒരുപാട് കരഞ്ഞു. വല്യമു അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. ആഴ്ചകൾക്ക് കടന്നുപോയി. അനിതയുടെ പ്രാർമ്മനയും അതുപോലെ നീണ്ടു. ഒരു ദിവസം സാധ്യക്ക് നാമപുന്തകത്തിലെ നാമം ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കു വല്യമുയുടെ നിലവിളി കേട്ക് പുന്തകം മടക്കിവച്ചതിനു ശേഷം അവർ അവിടേക്കോടിച്ചേരുന്നു. “എന്തുപറ്റി വല്യമു, അച്ചുന്റെ അസുവം മാറില്ലോ, പിനെ വല്യച്ചുന്റെ അസുവം ഇല്ലെന്ന് തെളിഞ്ഞില്ലോ, പിനെയെന്നതാ?” വല്യമുയുടെ കരച്ചിലിന്റെ ആഴം കൂടിവന്നു. അനിതയ്ക്ക് എല്ലാം മനസ്സിലായി. അവർ അച്ചുന്റെ ഫോട്ടോ കെട്ടിപ്പുണ്ടനു പൊതുക്കരഞ്ഞു. ഒരുപാട് സ്നേഹിച്ച അച്ചുനേന ഇന്നേവരെ നേരിട്ട് കണ്ണിട്ടില്ല. അടക്കുന്നതും പോലും ഈ വീടിലെല്ല... അച്ചു....

സാരിനെ

7 ഇ

ഗവ. യു.പി.എസ്, കാർത്തികപ്പള്ളി
ഹരിപ്പാട് ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

അനുഭാവ വ്യാഴാച്ചർ

അനുഭാവ വ്യാഴാച്ചർ പത്രായിരുന്നു. ഈ തീരെ വയ്ക്കായിരുന്നു. നേരും പുലർന്നിട്ട് ഇരുട്ടായിട്ടും കിടന്നിടത്തുനിന്ന് എഴുന്നേൽക്കാനായില്ല. കട ഇന്ന് അവധിയായത് നന്നായി. കടുത്ത ചുമ കഷയത്തിന്റെതായിപ്പോയോ? കഹം തുപ്പുനോൾ നേരിയ ചുകപ്പ് നിറമുണ്ട്. ആകെ വയറ്റിലെത്തിയത് കുപ്പിയിലെ ഇത്തിരി വെള്ളം മാത്രം. അതും തീർന്നു, നാവ് വരെങ്ങും. കുറച്ച് വെള്ളമെങ്കിലും കിടിയിരുന്നേൻഡിൽ! നാളെ ഒന്ന് യോക്കരെ കാണിക്കണം, എന്തെങ്കിലും മരുന്ന് തരാതിരിക്കില്ല. അങ്ങനെ എങ്ങനെയോ ആ താതി കഴിഞ്ഞുകൂട്ടി. വെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് അപ്പുറത്തെ കടയുടെ മുൻപിലുള്ള പെപ്പിൽ മുഖം ചെന്നു കാട്ടി. എൻ്റെ അയൽത്ത കണ്ണട അഴിച്ചുമാറ്റി. കീറിയ കൈയുള്ള കുപ്പായം കൊണ്ട് മുഖം തുടച്ചു. ഇന്നലെ താൻ കിടന്ന കടയുടെ മുമ്പിലേക്ക് നടന്ന് നീങ്ങി. കീറിയ തോർത്തെടുത്ത് ഹോർലിക്സിന്റെ പരസ്യവോർഡിന് താഴെയുള്ള നിശ്ചിൽൽ വിതിച്ചു. ഇന്നലെ രാത്രി കുടിച്ച പച്ചവെള്ളം മാത്രം ഓർമ്മയിൽ. നിറംമണിയെ ഒരു പിച്ചച്ചട്ടിയെടുത്ത് മുൻപിൽ വച്ചു. അതിൽ എന്തെങ്കിലും വീഴാതിരിക്കില്ല. അതിനെ ദയനീയമായി ഒന്ന് നോക്കി.

സപ്പന്തുല്യമായ എൻ്റെ വീട്, കോട്ടും ദേയുമണിന്ത്യ് ഓഫീസിൽ പോകാനിരഞ്ഞുന്ന മകൻ, ഇടതുകൈകൊണ്ട് നെറ്റി ചൊറിഞ്ഞുകൊണ്ട് വലതുകൈയിൽ ചായയുമായി വരുന്ന ഭാര്യ, ഉമ്മറത്തെ പടിവാതിലിൽ ചാരിനിൽക്കുന്ന എൻ്റെ മരുമകൾ. സന്നോദ്ധം നിരന്തര ദിവസങ്ങൾ. ഒരു ദിവസം ഭാര്യക്ക് ഒരു നെബ്യുവേദന, എന്ന തനിച്ചാക്കി അവൾ പോയി, എൻ്റെ കരുതും. ചുമ, നീം ചുമ. അധികം വെകാരത മകൾക്കും എന്ന മട്ടതു. വൃദ്ധസദനത്തിലെ തന്നുത്ത കട്ടിലിലായി പിന്നീട്. കാശു വരാതായപ്പോൾ രോധി ല്ലോ.

ഇതെല്ലാം സമയമായിട്ടും രോധിൽ ആരെയെല്ലാം കാണുന്നില്ല, ബോധം മറയുന്നു. പാതിവോധത്തിൽ ഒരു വണ്ണി സൈററൻ മുഴക്കി വന്നു. നരകത്തിൽ നിന്നായിരിക്കും. അങ്ങനെയെങ്കിലും ഇവ ജീവിതം തീരുടെ. വണ്ണിയിൽനിന്ന് തുവെള്ള വസ്ത്രങ്ങളിലെ രണ്ടുപേര് പുറത്തിരിഞ്ഞി. എന്ന താങ്ങി കട്ടിലിലാക്കി. ഓർമ്മവരുന്നോൾ മനോഹരമായ മുറിയിലാണ്. നരകവാതിലിൽ നിന്ന് സർഗവാതിലിലേക്കാണോ വീണത്? നല്ല ക്ഷേമം, നല്ല വന്നതു, നല്ല പെരുമാറ്റം. പിന്നീടാണ് കാരുങ്ങൾ വ്യക്തമായത്. എന്നെപ്പോലെ കുറച്ചുപേര് കുടി ഇവിടുണ്ട്. നാട്ടിൽ കൊരോനയെന്ന മഹാമാരി ഭീതിദമായി പടരുകയാണ്. അതിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാനാണതെ തെരുവുജീവിതങ്ങളെ ഇവിടെയെത്തിച്ചേരുന്നത്. ഇവ കരുതൽ ജീവിതത്തിലിന്നുവരെ ലഭിക്കാത്തതാണ്. തങ്ങളും മനുഷ്യരാണ്. തങ്ങൾക്കും ആളുകളുണ്ട്. തിരിച്ചറിയാൻ അൽപ്പം വെക്കി എന്നു മാത്രം.

ദയ വി.വി.

6 സി, ഗവ. യു.പി. സ്കൂൾ മട്ടന്നുർ
മട്ടന്നുർ ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

കരുതൽ

ഉമ്മറത്തെ ചാരുകസേരയിലിരുന്ന് പത്രം വായിക്കുകയായിരുന്നു രാമു. അപ്പോഴാണ് ഭാര്യ സുജ വിളിക്കുന്നത്. “എന്താ സുജേ?” രാമു ചോദിച്ചു. “മാണിക്കോതെ രാജീവൻ ശർഫിൽനിന്നു വനിട്ടുണ്ട്. ഒന്ന് പോകണ്ണേ വീടിൽ? എന്തോ വയ്ക്കയും ഉണ്ടെന്ന് ഭാര്യ സുമ പറഞ്ഞു.”

“ഈൻ ഇപ്പോ വരണ്ണില്ല, നീ ഒന്ന് പോയിട്ട് വാ” എന്ന് പറത്തു രാമു അകത്തേക്ക് പോയി.

“രാജീവാ, നീ ശർഫിൽനിന്ന് വന്നതോടു എന്തോ കഷിണമാണെന്ന് പറയുന്നതു കേട്ടു. എന്തുപട്ടി?” “ശതിയാ സുജേച്ചു, എന്തോ തലവേദനയും നല്ല പനിയും. തൊണ്ടവേദനയാണെങ്കിൽ കുറയുന്നുമല്ല.” തിരിച്ചു വീടിലെത്തി കുറച്ചുവിബസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് രാജീവിന് എന്തോ മഹാമാരിയാണെന്ന് അറിയുന്നത്. കൊരോണവെവിന് രോഗമാണ് എന്നാണ് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞത്. ആ മഹാമാരി ബാധിച്ച രാജീവൻ ഇന്ന് ലോകത്തോട് വിച്ചറിഞ്ഞു. ആരോഗ്യപ്രവർത്തകനായ പ്രശാന്ത് അടുത്തദിവസം വീടിൽ വന്ന് അവരോട് കോവിഡ് എന്ന രോഗത്തെക്കുറിച്ചും ശുചിത്വം പാലിക്കേണ്ടതിന്റെയും സാമൂഹിക അകലം പാലിക്കേണ്ടതിന്റെയും കാര്യങ്ങളും അവരോട് പറഞ്ഞു. അതോന്നും അവർ ചെവിക്കൊണ്ടില്ല, അതിനുമാത്രം പ്രശ്നമാനുമില്ലെന്നാണ് രാമു പ്രശാന്തനോട് പറഞ്ഞത്. പിന്നെയും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. രാമു വിറക് പണിയെടുക്കുന്നിടത്തേക്ക് സുജയെയും കൂട്ടി. വിറക് കെട്ടിവയ്ക്കുന്നോൾ അവർക്ക് വല്ലാത്ത തലവേദന വന്നു. രാമു തൊടുനോക്കിയപ്പോൾ നെറ്റി വല്ലാതെ പൊള്ളുന്നുമുണ്ട്. അവർക്ക് വിരി വരാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നുതന്നെ സുജയെയും കൂട്ടി ആശുപത്രിയിൽ എത്തി. സുജയ്ക്ക് കോവിഡാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ രാമു വിഞ്ഞെപ്പൂട്ടി, ഏകനായി വീടിലെത്തി. ഭാര്യക്ക് വേണ്ടി പ്രാർഥിച്ചു. പക്ഷേ, അവർ തിരിച്ചു വന്നില്ല. രാമുവിന് ആരുമില്ലാതായി. അവൻ സുജയെക്കുറിച്ച് തന്നെ ഓർത്തിരുന്നു. പെട്ടെന്നാരു ദിനം രാമുവിനു ബോധം മറിയുന്നത് പോലെ തോന്തി. വല്ലാത്ത പനി. പിന്നീടപ്പോഴോ ബോധം തെളിഞ്ഞപ്പോൾ താൻ ആശുപത്രി കിടക്കയിലാണെന്ന് മനസ്സിലായി. രാമുവിനെ ഡോക്ടർ വെൺ്ടിലേറ്ററിലേക്ക് മാറ്റി. ഭാഗ്യവശാൽ രാമുവിന് ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടി. അയാൾ ഏകാക്കിയായി വീടിലേക്ക് മടങ്ങി. കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഓർത്തിട്ട് പ്രയോജനമില്ലെന്ന് രാമുവിന് മനസ്സിലായി. ആവശ്യമായ മുൻകരുതലുകൾ എടുക്കാത്തതാണ് ഭാര്യക്ക് ഈ ഗതികേട് വരുത്തിയതെന്ന് രാമു മനസ്സിലാക്കി. ആരോഗ്യവകുപ്പിന്റെയും സർക്കാരിന്റെയും നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് രാമു ആവശ്യമായ മുൻകരുതലുകൾ സ്വീകരിച്ച് ജീവിതം മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോയി.

അരുസ്യതി എന്ന്.

4 ബി, മധുസുദനൻ തങ്ങൾ സ്ഥാരക ഗവ. യു.പി. സ്കൂൾ, മട്ടന്നൂർ മട്ടന്നൂർ ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

മിഴിനീലിനാൽ നന്നത്...

അന്ന് മാർച്ച് 10. രാവിലെ ഉണർന്ന ഉടനെ മനസ്സിലേക്ക് വന്നത് വൈകിട്ടു നടക്കാൻ പോവുന്ന പഠനാത്മവമാണ്. സ്കൂളിൽ എത്തിയ ഉടനെ കൃത്യകാരുമായി പഠനാത്മവത്തെ പറ്റി ചുടൻ ചർച്ച. ഓരോ പിരീഡ് കഴിയുന്നതോന്തും വൈകുന്നേരം നടക്കുന്ന പരിപാടി എങ്ങനെ കേമമാക്കാം എന്ന ചിന്തയായിരുന്നു.

ഉച്ചക്കേഷണം കഴിക്കാനായി പുറത്തിരിഞ്ഞി. അധ്യാപകരല്ലോ എന്നേതാ കാര്യമായി ചർച്ചനടത്തുന്നു. അൽപ്പും കഴിഞ്ഞ് ഓഫീസിൽനിന്ന് ഒരിയില്ലെ വന്നു. കോവിഡ് 19ന്റെ പശ്ചാത്തലവത്തിൽ സ്കൂൾ അനിശ്ചിത കാലത്തേക്ക് അടയ്ക്കാൻ പോവുന്നു. ഇപ്പോൾ അസംഖ്യി നടക്കും. അസംഖ്യിയിൽ വച്ച് കൊറോൺവൈറസിനെ കുറിച്ചും നമ്മൾ പാലിക്കേണ്ട സാമൂഹിക അകലത്തെക്കുറിച്ചും അധ്യാപകർ പറഞ്ഞു തന്നു. കുട്ടികൾക്കു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി. വൈകുന്നേരം നടക്കേണ്ട പഠനാത്മവം വേണ്ടെന്ന് വച്ചു. കുറച്ചുഡിവസംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്ന സ്കൂൾദിനങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിലും പെട്ടെന്നുള്ള വേർപിരിയലിന്റെ വേദനയാലും വിദ്യാലയം ഒന്നക്കും തേങ്ങി. സ്കൂൾ വിട്ടു ബണ്ണിൽ കയറിയപ്പോൾ ഇന്ന ഒരിക്കലും ഈ കൃത്യകാരോടൊപ്പം ധാത്രചെച്ചയാൻ കഴിയില്ലെല്ലാം എന്നോർത്തപ്പോൾ എന്തെന്തും കണ്ണുകൾ ഒരു പെരുമഴച്ചക്കു തുടക്കം കുറിച്ചു. സ്നേഹപ്പിൽ ബന്ധ നിർത്തിയപ്പോൾ കണ്ണുനീരിനിടയിലും എനിക്ക് ആരുടേയും മുഖം വ്യക്തമായില്ല. അനുജത്തിയുടെ കൈയ്യും പിടിച്ചു വീടിലേക്കു നടക്കുന്നോൾ പിന്നിൽ നിന്ന് ആരോ ചോദിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, എന്തിനാ മോളേ കരയുന്നത്? ആ ചോദ്യത്തിന് മറുപടിപറയാൻ എന്തുകൊണ്ടോ എനിക്കാണോ എനിക്കായില്ല.

സര സന്തോഷ്

7 ഏ

മധുസുദനൻ തങ്ങൾ സ്മാരക ഗവ. യു.പി. സ്കൂൾ മട്ടനും മട്ടനും ഉപജില്ല, കണ്ണുർ

ആര്യമന്ത്രം

മാളു, വേഗം എഴുനേത്രക്കു, അമ്മയുടെ ഉച്ചതിലുള്ള വിളിക്കേട്ട്
മാളവികയ് ക്ക് സുന്ദരസപ്തനം പകുതിയാക്കേണ്ടിവനു.
കണ്ണുതിരുമ്മിക്കൊണ്ട് അവൾ എഴുനേറു. അപ്രതീക്ഷിതമായി കിട്ടിയ
അവധിയാണ്, എന്നിട്ടും കുറച്ചുനേരം കൂട്ട് ഉരങ്ങാൻ കഴിയുന്നില്ലോ
എന്ന അമർഷം മനസ്സിൽ തോന്നുന്നതിന് മുൻപു തന്നെ അമ്മയുടെ
നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഓരോന്നായി വന്നുതുടങ്ങി. ഞാൻ അതെല്ലാം
കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുപോലും അമ്മ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. പലഹാരം
എടുത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്, ഉച്ചക്രഷണം തയ്യാറാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്, മോനു
കുസൃതി കാട്ടാതെ നോക്കേണ, അവൻ ഇഷ്ടമുള്ള ചാനൽ
വെച്ചുകൊടുക്കുന്നേ എന്ന് എന്നൊക്കെയോ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അമ്മ
ധൂതിയിൽ ഒരുങ്ങി ടുവീലറിൽ കയറി ഹൈമന്റ് വച്ചു. കാലം
വല്ലാത്തതാണ്, ആരു വന്നാലും കതക് തുറക്കരുതെന്ന പതിവ്
ഓർമ്മപ്പെടുത്തലും. അമ്മ ജനാലയിലുടെ കണ്ണുകൾക്കൊണ്ട് യാത്ര
പറഞ്ഞു. ആ കണ്ണുകളിലെ നനവും ആശക്ത്യും എനിക്ക്
കാണാമായിരുന്നു.

മുറിയിൽ മോനു സുവമായി ഉരങ്ങുകയാണ്. പത്തുവയസ്സിൽന്ന്
വൃത്യാസമുള്ളതുകൊണ്ട് ഞാൻ അവൻ ചേച്ചിയമ്മയാണ്.

കോവിഡ് 19 എന്ന വൈറസിൽനിന്നു ജനതയെ രക്ഷിക്കാൻ
പാടുപെടുന്ന ഒരു കൂട്ടം ആരോഗ്യപ്രവർത്തകരിൽ ഒരാളാണ് അമ്മ.
തൊട്ടട്ടത്ത് ആരോഗ്യക്രൈത്തിൽ അമ്മയ് ക്ക് ജോലി കിട്ടിയപ്പോൾ
എനിക്ക് എന്തു സന്നോഷമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതെല്ലാം അസ്തമിച്ചു.
നന്ദനയുടെയും കൃഷ്ണയുടെയും അമ്മമാർ അധ്യാപികമാരാണ്.
അമ്മയെ ഒപ്പം കിട്ടിയ നിമിഷങ്ങളും പാചകപരീക്ഷണങ്ങളും അവരുടെ
ഹോൺവിളിയിലെ വിശ്രഷ്ടങ്ങളാകുന്നോൾ മനുഷ്യസഹജമായ അസൃത
എനിക്ക് അവരോട് തോന്തി. എന്തെന്ന് അമ്മയ് ക്ക് എന്നെല്ലാം
ജോലികളാണ്? വിദേശത്തുനിന്നു വന്ന ആളുകൾ വീടിൽ
നിരീക്ഷണത്തിലാണോയെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തണം. നിശ്ചിതസമയം
കഴിയുന്നോൾ അവരുടെ വിശ്രഷ്ടങ്ങൾ ചോദിച്ചുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ

വീടിലെ മുഴുവൻ ജോലിയും ചെയ്യണം. ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തി നിയമം ലാംഗലിച്ചാൽ ആ കുറവും ആരോഗ്യപ്രവർത്തകർക്ക് തന്നെ. ഗർഹ്യ രാജ്യങ്ങളിലും ഈ രോഗം പടർന്നുപിടിച്ചതോടെ അവിടെ ഒറ്റ മുൻകുള്ളിലിരിക്കുന്ന അച്ചന്നെയൊന്ന് സാന്തരിപ്പിക്കാൻ പോലും അമ്മയ്ക്ക് കഴിയുന്നില്ലപ്പോയെന്ന പരിഭ്വവവും അച്ചനുണ്ട്. റിമോട്ട് എടുത്ത് ടി.വി. വച്ചേപ്പാർ പല പ്രമുഖരും കൊരോൺ പ്രതിരോധത്തപ്പറ്റി അവബോധം നൽകുന്നു. ഇരുപതു സെക്കന്റ് കൈ കഴുകണം, ഒരു കാരണവശാലും ആരും പൂറ്റത്തിനാക്കരുത്, ഇരങ്ങിയാൽ ശിക്ഷ കടുത്തതായിരിക്കും, ശാരീരിക അകലം... സാമൂഹിക ഒരുമ... ഇതാകട്ടെ നമ്മുടെ മുദ്രാവാക്യം എന്നു തുടങ്ങി പലതും. ഇതിനിടയിൽ കൈകൊടുക്കാണ്ടും വാചകങ്ങൾക്കാണ്ടും ആരോഗ്യപ്രവർത്തകരെ സ്തുതിപാടുന്നവർ. ഇതിനിടയിൽ ഞങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള കുണ്ഠതുങ്ങളുടെ നൊന്പരങ്ങൾ ആരിയാൻ? ചേച്ചി എന്ന മോന്തുവിന്റെ വിളിക്കേട്ട് ഓടിച്ചേന്ന് അവനെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുമ്പോൾ എൻ്റെ മനസ്സിൽ ഈ മുദ്രാവാക്യം മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു... ശാരീരിക അകലം... സാമൂഹിക ഒരുമ...

ശിവദ

6 ഏ

ജി.യു.പി. സ്കൂൾ, ഹരിപ്പാട്
ഹരിപ്പാട് ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

ട്രോൾ

ആശുപത്രിയിൽനിന്ന് നല്ല യാത്രയയ്ക്ക്. കാരിൽ കയറി വീടിലേക്ക് മടങ്ങുന്നതിനിട ഹോസ്റ്റ് തുറന്നുനോക്കുന്നോൾ അതുവരെ തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ട്രോളുകൾ മനസ്സിലേക്ക് വന്നു. വിമാനം വന്നിരുണ്ടി. ചെക്കിൽ കഴിഞ്ഞ് പുറത്തെത്തതി. ചെക്കിങ്ങിനിട ഉള്ള സംഭാഷണം ഓർത്തു. ‘എവിടെ നിന്നാണ്?’ ‘സ്വപ്നയിനിൽനിന്ന്...’

“കാരണേഭനിൽ കഴിയണം. എന്തെങ്കിലും അത്യാവധ്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ ദിശയിലേക്ക് വിശ്വിക്കാം. ഇപ്പോൾ കുഴപ്പമില്ല.”

കാരിൽ കയറുന്നോൾ ഞാൻ ഒരു ഉറച്ച തീരുമാനമെടുത്തു. ഞാൻ കാരണം ഒരാൾക്കും രോഗം പിടിപെടരുത്. വിമാനത്താവളം മുതൽ വീട് വരെയുള്ള ഇടവേളയിൽ ഞാൻ ഇടപഴകിയ എല്ലാവരുടെയും വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചെടുത്തിരുന്നു. ആ സമയം മുതൽ എൻ്റെ കാരണേഭൻ ദിനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. എൻ്റെ വീട്ടുകാരിൽ നിന്ന് പിന്നെയും 14 ദിവസംകൂടി വിട്ടുനിൽക്കണം.

എകാന്തതയുടെ ദിനങ്ങൾ. ഞാൻ ദിവസങ്ങൾ എണ്ണി കഴിഞ്ഞുകൂടി. പതിമുന്നാം ദിവസം ആയിട്ടും കുഴപ്പമില്ല എന്ന് കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് സന്തോഷമായി. പക്ഷെ, പതിനാലാം ദിവസം എനിക്ക് കലശലായ പനിയും ചുമയും തൊണ്ടവേദനയും ശ്രാസ്തട്ടുവും അനുഭവപ്പെട്ടു. ആശുപത്രിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി സ്നാവപരിശോധന നടത്തി. കോവിഡ് 19 സ്ഥിരീകരിച്ചു.

ഇനിയുള്ള കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾ എന്നൊലോഷനിൽ.

ഞാൻ എൻ്റെ മരണത്തെ അടുത്തു കണ്ടു. എൻ്റെ കൈയിലുള്ള വിവരങ്ങൾ ആരോഗ്യപ്രവർത്തകർക്ക് നൽകി. ആ ആർക്കാരെയെല്ലാം നിരീക്ഷണത്തിലാക്കി. മരണത്തിനു മുമ്പിൽ തോറുകൊടുക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണും. ഞാൻ അതിജീവിച്ചു. എനിട്ടും ഇന്ന ട്രോളുകൾ എന്തിന്?

ഞാൻ എന്ത് തോറാണ് ചെയ്തത്?

കാലം അവർക്ക് മാപ്പുകൊടുക്കുന്നു.

ട്രോളർമാരേ, നിങ്ങൾക്ക് ഈ അവസ്ഥ വരാതിരിക്കാൻ ഞാൻ പ്രാർഥിക്കാം.

കാർ വീടിലേക്കുള്ള വഴിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു.

നിരന്തരജീത പി.

6 എ

ഗവ. യു.പി. സ്കൂൾ പുറച്ചേരി
മാടായി ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

മാതൃകയാക്കാം, കിണ്ടുപറിക്കാം

അരുടിവസം ആൽത്തറയിലിരുന്ന് തർക്കിക്കുകയാണ് ഫിരോസികയും അമോദരൻമാഷ്യും അയ്യപ്പേട്ടനും ജോസഫ് അകിള്ളും. തർക്കത്തിനിടയിൽ ഒരു ഇന്നോവകാർ വന്ന് അവരുടെ മുന്നിൽ നിർത്തി. കാറിൽനിന്ന് അമേരിക്കയിലെ ജോൺിയും കുടുംബവ്യും ഇരങ്ങി വരുന്നു. “ആ ഇതാർ, ജോൺിയോ, എപ്പോൾ എത്തി?” അയ്യപ്പേട്ടൻ ചോദിച്ചു. “ഇപ്പോൾ എയർപോർട്ടിൽനിന്ന് എത്തിയതെയുള്ളൂ.” “ജോൺിയോ, നീ ആളാകെ മാറിയല്ലോ” - ജോസഫ് അകിൾ ചോദിച്ചു. “ഓ, നിങ്ങൾ പഴയപോലെ തന്നെയല്ലോ, പൊട്ടിയ രോധ്യും വയസ്സിൽ മരവും...” പുച്ചടാവത്തോടെ ജോൺിയുടെ മറുപടി. “എടാ, നീയും ഇതൊക്കെ കിണ്ടല്ലോ വളർന്നത്?” ദാമോദരൻ മാഷിൻസ് മറുപടി.

ഈ കേടു ജോൺിയുടെ ഭാര്യ അവരെ ചെവിയിൽ പറഞ്ഞു: “ജോൺി, നമ്മൾ ഈ ദരിദ്രവാസികളോടൊന്നും സംസാരിക്കരുത്.” അയ്യപ്പേട്ടൻ ഇതിനിടയിൽ പറഞ്ഞു: “ജോൺി, ഈ രോധിനെന്തൊക്കെ കുഴപ്പം?”

“ഇതൊക്കെ രോധാണോ, അങ്ങ് അമേരിക്കയിൽ ഇതിനെ മാലിന്യം തള്ളുന്ന സഹലം എന്ന് പറയും, അമേരിക്കയിലെ വിമാനത്താവളത്തിനടിയിൽ രോധുണ്ട്. കുണ്ഡലം കുഴിയും ഇല്ലാത്തത്. അത് വച്ച് നോക്കുമ്പോൾ ഈ എന്ത്?” ജോൺിൻസ് കനത്ത മറുപടി.

അപ്പോഴാണ് യു.പി. സ്കൂൾ, ചെറുവത്തുർ എന്ന ബോർഡ് ജോൺിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുന്നത്. “അതേതാ സഹലം?” അവൻ അറിയാത്ത മട്ടിൽ ചോദിച്ചു. അത് വരെ മിണ്ടാതിരുന്ന ഫിരോസിക്കെ പറഞ്ഞു: “എടാ, അത് നിന്റെ സ്കൂൾ അല്ലോ.”

“ഓ, സ്കൂൾ ആയിരുന്നോ? ഇതൊക്കെ എന്ത് സ്കൂൾ? ഇവിടെ എന്ത് വിദ്യാഭ്യാസം? സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസമാക്കേ അമേരിക്കയിൽ...” ജോൺി പറഞ്ഞു. അടുത്തതായി അവരെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത് ഒരു സർക്കാർ ആശുപത്രിയായിരുന്നു. “ഹോ, ഇവിടെയോക്കെ ആശുപത്രിയോക്കെ പേരിനല്ലോ ഉള്ളൂ. അമേരിക്കയിലേ ആശുപത്രി വേരെ ലെവലാം... നിങ്ങളെ പോലെ ഹീ ആയോ ചെറിയ പെപസക്കോ ഒന്നും നടക്കില്ല, ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ കളിയാം...” ഇതൊക്കെ കേടുന്നിൽക്കാണെ മറുള്ളവർക്ക് സാധിച്ചുള്ളൂ.

കാലം കുറേ കഴിഞ്ഞു. ജോൺയും കുടുംബവും അമേരിക്കയിലേക്ക് പോയി.

അപ്പോഴാണ് കൊരോൺവൈറസ് (കോവിഡ് 19) എന്ന മഹാമാരി ലോകത്തെ പിടിച്ചുകുലുക്കുന്നത്. ഒരിക്കൽ അയ്യപ്പേട്ടൻ ജോൺ യെ ഫോൺിലുടെ ബന്ധപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഭീതിയോടെ ചോദിച്ചു: “ജോൺ, അമേരിക്കയിലും ലോകത്ത് എല്ലായിടത്തും കൊരോൺ പടർന്നിരിക്കുകയാണ്. നീ ഇങ്ങാട്ട് വരുന്നതാണ് നല്ലത്.” “എൻ്റെ അയ്യപ്പേട്ട, നമുക്ക് അതൊന്നും വരില്ല, നമ്മൾ സാധാരണപോലെ ജോലിക്കൊക്കേ പോകുന്നുണ്ട്, നിങ്ങൾക്കാണ് പേടി.”

അയ്യപ്പേട്ടൻ പറഞ്ഞു: “എന്നാലും മോനേ...” അത് പറഞ്ഞ തിരുന്നതിന് മുമ്പേ ജോൺ ഫോൺ കൃത് ചെയ്തു. പിന്നെ ദാമോദരൻമാഷ് ജോൺ യെ വിളിച്ച് നല്ല നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി. ജോൺ യെ പ്രധാനമായും മാഷ് പറഞ്ഞത് ആർക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നു മാറിനിൽക്കണമെന്നാണ്. ഇപ്പോൾ ആൽത്തറയിൽ ആരും ഇരിക്കാറില്ല. ഇവിടെ നല്ല നിയന്ത്രണമാണെന്നും മാഷ് കൂടിച്ചേരുന്നു. പിന്നീട് ഇതൊന്നും ചെവിക്കൊള്ളാതിരുന്ന ജോൺ കും ചെറിയ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. അവനെ നാട്ടിലുള്ളവർ നിർബന്ധിച്ചു, നാട്ടിലേക്ക് വരാൻ. അവൻ അവരോട് പറഞ്ഞു: “എൻ്റെ കൈയിൽ പണമില്ല, എല്ലാം ഇവിടുള്ള പരിശോധനയ്ക്ക് തീർന്നുകഴിഞ്ഞു. കേരളത്തിൽ കൊടുക്കാൻ എനിക്ക് പണമില്ല.”

“ജോൺ, ഇവിടെ പണം വേണ്ട, നീ വേഗം വാ.” അവന് ആശാസമായി. അവൻ നാട്ടിൽ എത്തി ആരോഗ്യവകുപ്പിൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത് നിരീക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. രോഗം സ്ഥിരീകരിച്ചു. അവൻ സ്ഥിതി വളരെ ശുരുതരമായി, മരണത്തോട് മല്ലടിച്ചു. കേരളത്തിലെ മികച്ച ചികിത്സ ഒടുവിൽ അവനെ രോഗമുക്തനാക്കി. അവൻ മാശേ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: “മാശേ, ഞാൻ രോഗമുക്തനായി. ഇപ്പോഴാണ് എനിക്ക് തിരിച്ചറിവുണ്ടായത്. അമേരിക്കയെയൊന്നും അല്ല സത്യത്തിൽ ലോകം മാതൃകയാക്കേണ്ടത്, കേരളത്തെയാണ്. പണമൊക്കേ ഒരു മഹാമാരി വന്നാൽ വിലയില്ലാത്ത വെറുമൊരു കടലാസ് മാത്രമാണ്. ഓരായിരു നേരി. എൻ്റെ കേരളത്തോട്...”

നിരഞ്ജൻ പി.

6 ഏ
സവ. യൂ.പി. സ്കൂൾ, പുരംചേരി
മാടായി ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

അമിതവാശിയാൽ...

ഒരിടത്ത് ചിന്നു എന്ന് പേരുള്ള ഒരു കൂട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. ചിന്നു വാശികാരി ആയിരുന്നു. ചിന്നുവിന്റെ വീടിൽ അവളും അമമയും മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഒരു മഴയുള്ള ദിവസം. ചിന്നുവിനു മഴയിൽ ഇറങ്ങി കളിക്കുവാൻ ഒരു ആഗ്രഹം. ചിന്നു അമമയോട് ചോദിച്ചു, “അമേ, ഞാൻ മഴയത്തു കളിച്ചോടെ.” അമ പറഞ്ഞു, “മകളേ, നീ ഇപ്പോൾ ഈ മഴയിൽ കളിക്കരുത്.” ചിന്നു അമമയോട് ചോദിച്ചു: “എന്നാ അമേ എനിക്ക് മഴയിൽ കളിച്ചാൽ? കൂട്ടികളായാൽ മഴയത്തു കളിക്കേണ്ടതല്ലോ?”

അമ പറഞ്ഞു: “കൂട്ടികളായാൽ മഴയിൽ ഒക്കെ കളിക്കാം. പക്ഷേ, നിനക്ക് മഴയിൽ കളിച്ച ശീലം ഇല്ലാണോ. അപ്പോൾ രോഗങ്ങൾ വേഗം പിടിവെടാൻ സാധ്യതയുണ്ട്.” ചിന്നു പറഞ്ഞു: “എനിക്ക് എന്തായാലും മഴയിൽ കളിക്കണം.” അമ പറഞ്ഞു: “മകളേ, നിനക്ക് അസുവാങ്ങൾ വരും. അതുകൊണ്ടാണു അമ നിനെ മഴയിൽ ഇറങ്ങി കളിക്കാൻ അനുവദിക്കാത്തത്.” ചിന്നു അതെന്നും ചെവിയോർക്കാതെ മഴയിൽ ഇറങ്ങി അവളുടെ ദേഹം മുഴുവൻ നനച്ചു. പിറ്റേഡിവസം രാവിലെ ചിന്നുവിനെ സ്കൂളിൽ പോകാൻ വേണ്ടി അമ എഴുനേൽപ്പിക്കാൻ പോയപ്പോൾ അവർക്ക് പൊള്ളുന്ന പതി. അമ അവളെ എഴുനേൽപ്പിച്ച് നിർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, ചിന്നുവിന് കഴിയുന്നില്ല. അമ ചിന്നുവിനെ എഴുനേൽപ്പിച്ച് എടുത്ത് ഒരു ഓട്ടോയിൽ ആശുപ്രതിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ആശുപ്രതിയിൽ അവർ എത്തിയപ്പോൾ ചിന്നു അമമയോട് ഒരു അവശ്യാബ്ധത്തിൽ, അമമയുടെ കൈകളിൽ പിടിച്ചു പറഞ്ഞു: “ഞാൻ അമമയെ വാശി കാട്ടാതെ അനുസരിക്കണമായിരുന്നു.” അമ അതു കേടു പൊടിക്കരുത്തു. ചിന്നു കുറച്ചു ദിവസം ആശുപ്രതിയിൽ കിടന്നു. അവൾ രോഗമുക്തയായി വീടിൽ എത്തി. അമ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “മകളേ, നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ വാശികാണിച്ച് തങ്ങൾ മാതാപിതാക്കളെ അനുസരിക്കാതെ ഓരോ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ അത് ഓർത്തു വിഷമിച്ചു തീരുന്നുന്നത് തങ്ങളാണ്.” ആ അസുവത്തിനു ശേഷം ചിന്നു അമമയെ എതിർത്തിട്ടുമില്ല, പിടിവാശി കാണിച്ചിട്ടു മില്ല.

ശുതിലയ

6 ബി

ജി.വി.എച്ച്.എസ്.എസ്. വലപ്പാട്
വലപ്പാട് ഉപജില്ല, തൃശ്ശൂർ

കിരീടക്കാലം

പുണ്ണിരിക്കുന്ന മുവങ്ങളുടെ പുണ്ണിരി മായ്ചുകൊണ്ടാണ് ആ പുലരി പിറന്നത്. പതിവുപോലെ അക്കു ഉറക്കം ഉണ്ടനു. അവൻ പ്രാമാർക്ക കാരുങ്ങൾക്കു ശേഷം ചായ കുടിക്കാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയാണ്. ചായക്കാപ്പം ഇല്ലാതെ ദോശയും ഇല്ലാതെ പതിവായിരുന്നു.

അവൻ പത്രം നിവർത്തി. അപരിചിതമായ, ആശ്വര്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ചിത്രത്തിൽ അവളുടെ കണ്ണുടക്കി. അവൻ കൗതുകപുർവ്വം ചിത്രം നോക്കി ആകാംക്ഷയോടെ അതിന്റെ അടിക്കുറവും തുടർന്നുള്ള വാർത്തയും വായിച്ചു. നാടിനെ പിടിച്ചുകൂലുക്കുന്ന ഒരു മഹാമാരിയാണ് അത് എന്ന് അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവൻ സഹോദരി അച്ചുവിനെ വിളിച്ച് ഈ വാർത്ത കാണിച്ചുകൊടുത്തു. എനിക്ക് അമ്മ തന്ന കപ്പിലെ തേൻമധ്യമുള്ള ചുടുചായ വലിച്ചുകൂടിച്ചു. ആവിപറക്കുന്ന ചായ ഓരോ പ്രാവസ്യം വലിച്ചു കുടിപ്പോഴും അവൻ ആ വാർത്തയെ കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൻകും അപോഫോനും ഒരു ശരിയായ ഉത്തരം കിട്ടിയില്ല. ചായകപ്പുമെടുത്ത് അടുകളെയിലേക്കു നീങ്ങി. കപ്പ് അവിടെ വച്ചു. അമ്മയോട് ചോദിച്ചു: “എന്തെ... ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനൊരു രോഗം പടരാൻ?”

താൻ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് അവൻ അറിയാതെ അമ്മയോട് ചോദിച്ചു പോയി. അമ്മ അമ്പരപ്പോടെ അവളുടെ മുവത്തേക്ക് നോക്കി. എൻ്റെ മകൾക്ക് എന്നതാണ് സംഭവിച്ചത് എന്ന ചിന്തയോടെ അമ്മ അവളോട് ചോദിച്ചു. “നീ എന്നാണീ പരിയുന്നത്? എന്തു രോഗത്തെ കുറിച്ചാണ് നീ ഈ ചോദിക്കുന്നത്?” അമ്മയോട് പത്രത്തിൽ കണ്ണ കൗതുകക്കരമായ വാർത്തയെപ്പറ്റി വിവർിച്ചു. ആ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. അമ്മ അവൻകും നൽകിയ മറുപടി: “മനുഷ്യരുടെ കയ്യിലിരിപ്പും സ്വഭാവരീതിയും കൊണ്ടായിരിക്കും.” അമ്മ പറഞ്ഞു തന്ന ഉത്തരം തന്നെയാകും ശരിയെന്നു മനസ്സിനെ ധരിപ്പിച്ച് അവൻ നേരും കഴിച്ചുകൂടി. സഹോദരി തന്റെ സംശയങ്ങളുടെ ഒരു ഭാണ്ഡക്കട്ടുമായി കിണുങ്ങിക്കൊണ്ട് അക്കുവിന്റെ അടുത്തത്തി. അക്കു അമ്മ പറഞ്ഞുതന്നതോക്കെ അച്ചുവിനും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ആ പൊട്ടിക്കഴുതയ്ക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റിയില്ലെന്ന് അക്കുവിന് മനസ്സിലായി. എക്കിലും എല്ലാം അറിയാവുന്ന മടിൽ അച്ചു ഓരോ മണഡൻ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു. അക്കു ചിരി അടക്കിപ്പിടിച്ച് മറുപടി

പരയുകയും അവർ പരയുന്നതെല്ലാം സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് അക്കുവും അച്ചുവുംകൂടി അച്ചൻ്റെ അടുത്തേക്ക് പോയി. പോകുന്ന വഴിയിൽ അച്ചൻ ഈന് ജോലിക്കു പോകുന്നതിന്റെ തിരക്കൊന്നും കണ്ണില്ലല്ലോ എന്ന സംശയം ഇരുവരിലും ഉയർന്നു. രണ്ടുപേരും അതേക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ചെന്നത്. അവരുടെ വർത്തമാനത്തിന്റെ കൊണ്ടുന്ന ശബ്ദം അച്ചൻ കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ മുറിയുടെ വാതികൽ എത്തിയപ്പോൾ അച്ചൻ കട്ടിലിലിരുന്നുകൊണ്ട് പോണിൽ നോക്കുന്നതു കണ്ടു.

അച്ചൻ ചോദിച്ചു: “കിലുക്കാംപെട്ടികളോക്കെ എന്തെ ഇങ്ങു പോനെ? ചേച്ചിയും അനിയത്തിയും കാര്യമായ ചർച്ചയിലായിരുന്നല്ലോ?” “തങ്ങൾ അച്ചൻ പോകുന്നത് കണ്ണില്ലല്ലോയെന്ന് പറഞ്ഞു വന്നതാ.” അക്കു പറഞ്ഞു. അത് പരയുന്നതിനിടയിൽ അച്ചു അച്ചൻ്റെ അടുത്തേക്ക് ഓടി കട്ടിലിൽ കയറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അക്കുവും ചെന്നു. രണ്ടുപേരും അച്ചൻ്റെ അടുത്തിരുന്നു. അച്ചു ചോദിച്ചു: “ഈന് പണിയില്ലോ അച്ചു? അച്ചുന് പോണില്ലോ?” ഈന് പോണിലെല്ലാം അച്ചൻ അവർക്കു മറുപടിയും നൽകി. അച്ചുവും അക്കുവും തങ്ങൾ പത്രത്തിൽ കണ്ണ കൗതുകവാർത്തയെക്കുറിച്ചു അച്ചുനോട് പരയുകയും തങ്ങളുടെ സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കുവാണു തുടക്കമെടുത്ത്. കാരണം അവർക്ക് ഈ രോഗത്തെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ അറിയാൻ താൽപ്പര്യമായിരുന്നു. അതിനിടയിൽ അച്ചുവിന്റെ മണ്ഡത്തരങ്ങൾ അക്കുവിന്റെയും അച്ചൻ്റെയും ചിരിവള്ളി പൊടിച്ചു. ചിരിച്ചുചിരിച്ചിരിക്കവെ അക്കു ചോദിച്ചു: “അല്ലോ, ഈനെന്നതാ പണിക്ക് പോണില്ലാം പറഞ്ഞെന്ത്?” “മോളേ, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞില്ലോ, പത്രത്തിൽ കണ്ണ വർത്തയെക്കുറിച്ചു. അതുതന്നൂ കാരണം.” “ആ വാർത്തയും പണിക്കു പോകാത്തതും തമിലെല്ലത്താച്ചു സ്വന്ധം?” അച്ചു ചോദിച്ചു. “മോളേ, കൊരോൺ എന്ന പകരുന്ന രോഗത്തിന്റെ വാർത്തയാണ് മകൾ പത്രത്തിൽ കണ്ടത്. മറുള്ളവരുമായി നമ്മൾ ഇടപഴക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് ആ രോഗം പകരും. അതു വന്നാ കാര്യം വഷളാവും. എന്താച്ചാൽ ആ രോഗത്തിന് ഇതുവരെ മരുന്ന് കണ്ണുപിടിച്ചിട്ടില്ല.” “എന്താ അച്ചു ഇതുവരാനുള്ള കാരണം?” അക്കു ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു. “അതോ, ശുചിത്വത്തിന്റെ കുറവ്. അത് തന്ന കാരണം. കൈകഴുകുന്നതിന്റെയും പരിസരം ശുചിയാക്കുന്നതിന്റെയും വീട് ശുചിയാക്കുന്നതിന്റെയുമെല്ലാം കുറവ്. അച്ചൻ്റെ മകളും ഇടയ്ക്കിടെ കൈ

സോപ്പിട്ടു കഴുക്കേണ.” “അത്... തൊൻ ഇപ്പോ തന്നെ കഴുകാം അച്ചു്” എന്ന്
പറഞ്ഞു അച്ചു് എഴുന്നേറോടി. അക്കു തന്റെ സംശയങ്ങൾ
ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. “ഇന്നിയിപ്പോ ഇത് വരാതിരിക്കാൻ എന്തു് വഴി?”
“അത് മോളേ, ഈനി വേരാനും ചെയ്യാനില്ല. ഇടയ്ക്കിട സോപ്പോ അല്ലെങ്കിൽ
സാനിരേറ്റുന്നു ഉപയോഗിച്ച് 20 സൈക്കൺ കൈകഴുക്കണം, പിന്നെ നേരത്തി
ന് കുളിക്കണം, മറ്റുള്ളവരുമായി ഒരു മീറ്റർ അകലം പാലിക്കണം, നമ്മുടെ
വീട്ടും പരിസരവും ശുചിയായി സുക്ഷിക്കണം, രോഗം പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള
മാർഗങ്ങളാണിവ. ഇത് മാത്രമല്ല, വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് വന്നവരുമായുള്ള
സമ്പർക്കം ഒഴിവാക്കണം. 5 ആളുകളിൽ കുട്ടം കുട്ടരുത്. പരമാവധി
പുറത്തിരഞ്ഞാതിരിക്കണം. പുറത്തിരഞ്ഞുസോൾ മുവാവരണവും
കൈയുറകളും നിർബന്ധമായും ധരിക്കണം. നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടിൽ
രോഗലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ണെത്തിയാൽ ആരോഗ്യപ്രവർത്തകരെ
അറിയിക്കുന്നതും അവർക്കു വേണ്ട പരിചരണങ്ങൾ നൽകാൻ
സഹായിക്കുന്നതും നമ്മുടെ രോഗത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കും. നിന്നും കൈക്കെന്തെങ്കിലും
പിടിക്കിട്ടിയോ അക്കു...” താൻ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിലേക്ക് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ച്
ചെവിയേർത്തിരിക്കുന്ന അക്കുവിനെ നോക്കി അച്ചു് ചോദിച്ചു. അക്കു
പറഞ്ഞു: “ഉം... കൊറോണയെ കുറിച്ച് ഒരുവിധം മനസ്സിലായച്ചു. ഇത്
രോഗപ്രതിരോധത്തിനായി ശുചിത്വം പാലിക്കേണ്ടതും പരിസ്ഥിതി
ശുചിയാക്കേണ്ടതുമായ കാര്യങ്ങളാണ്.” “ഈ ഇന്ത രോഗം വന്നു
കഴിഞ്ഞാലും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളുണ്ട് മോളേ.” “അല്ലച്ചു, ഇന്ത
രോഗത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ എന്തൊക്കെയോ?” അക്കു തന്റെ അടുത്ത ചോദ്യം
ഉന്നയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. “പനി, ചുമ, ശാസതകസ്സം, തുമ്മൽ, ശക്തമായ തലവേദന
തുടങ്ങിയവയെക്കയാണ് ഇന്ത രോഗത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങൾ. ഇന്ത
ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്ന് ഉള്ളവർ ഡോക്ടറു സമീപിക്കുകയും
പതിനാലുദിവസം നിരീക്ഷണത്തിലിരിക്കുകയും കൊറോണയുമായി
ബന്ധപ്പെട്ട ടെസ്റ്റുകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്.

കൊറോണ സ്പിരീകരിച്ചാൽ അത് മറ്റുള്ളവർക്കു പകരാതെ ഒരു മുറിയിൽ
ഞ്ഞയ്ക്ക് കഴിയാനും മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി ഒരു നമ്പചെയ്യാനുമുള്ള സമന്വയം
കാണിക്കണം എന്നാണ് ഗവൺമെന്റിന്റെ നിർദ്ദേശം. നീ പത്രത്തിൽ വായിച്ചു
കാണുംബോ. ആരും പുറത്തിരഞ്ഞുതെന്നും രോഗത്തെ പ്രതിരോധിക്കാൻ

കരുതലോടെ വീടിൽ കഴിയണമെന്നും സർക്കാരിൻ്റെ നിർദ്ദേശമുണ്ട്.” “ഉച്ചും, താൻ വായിച്ചു. പരീക്ഷകൾ മാറ്റിവച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ അവശ്യസർവീസുകൾ മാത്രമേയുള്ളു. ബാക്കിയെയാക്കേ നിർത്തിവയ്ക്കണമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആരും മറക്കാത്ത ഒരു കാലമായിരിക്കും ഈത് അല്ലെങ്കിലും.” “അതെ, ആരും ഈ കാലം അങ്ങനെ മറക്കാൻ വഴിയില്ല. അതുപോലൊരു മഹാമാരിയാണിത്.”

“പരിസ്ഥിതി ശുചിയാക്കാനും സ്വയം ശുചിയാക്കാനും വീട് ശുചിയാക്കാനും അങ്ങനെ രോഗത്തെ പ്രതിരോധിക്കാനുമുള്ള ഒരു കാലം. നമുക്ക് ശുചിയാക്കാനും രോഗത്തെ പ്രതിരോധിക്കാനുമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ നമ്മുടെ വീടിൽ ചെയ്യണം അല്ലോ.” അക്കു താൽപൂര്യപൂർവ്വം പറഞ്ഞു. അല്ലെങ്കിൽ പുണ്ണിരിയോടെ അവളുടെ കരുതലിനെ കുറിച്ചേര്ത്തു. “നമ്മരെപ്പോലെ മറുള്ളവരും ചെയ്യേണ്ടതിനു നമ്മൾ ഒരു മാതൃകയാക്കണം. നമുക്ക് ശുചിയാക്കൽ ആരംഭിക്കാം അല്ലോ.” അക്കു കൂട്ടിച്ചേര്ത്തു. “എങ്ങും ഭീതി പരത്തുന്ന ഈ കോറോണയെ നമുക്ക് തുരത്തണം. തുരത്തിയോടിക്കണം. സർക്കാർ പറയുന്നതുപോലെ,

‘ഭയമല്ല വേണ്ടത്, ജാഗ്രത.....’

അനന്യ സോജൻ

9 ബി

ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്. ചായ്പൻകുഴി
ചാലക്കുടി ഉപജില്ല, തൃശ്ശൂർ

അപൂവിന്റെ വിശദ്

“അമേ... അമേ...” എന്ന് അപൂവിന്റെ വിളി. “എന്താ അപൂ,” “എനിക്ക് വിശനിട്ടു വയു.” “മോനേ, കഴിക്കാൻ വീട്ടിൽ ഒന്നുമില്ല, നിന്റെ വിശപ്പ് മാറ്റാൻ അമയ്ക്കു സാധിക്കുന്നില്ലല്ലോ.” ഉണ്ടായിരുന്ന അരിയും പലവും ജനങ്ങളും തീർന്നു, ഇന്നി എന്താ ചെയ്യുക... അയൽവകത്തു നിന്ന് എന്തെങ്കിലും ചോദിക്കാമെന്നു വച്ചാൽ അവരും നമ്മളെപ്പോലെ യാണല്ലോ. തൊഴിലുറപ്പുപദ്ധതിയിൽ ജോലിക്കു പോകുന്നവരാണ്. സമീപത്തുള്ളവർക്കെല്ലാവർക്കും ലോക്കൾക്ക് ആയതുകൊണ്ട് പണിക്കു പോകാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. പണിക്കുപോയി കിടുന്ന കാശുകൊണ്ട് അന്നത്തെ ആഹാരം തട്ടിക്കുട്ടുന്നു എന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു വരുമാനവുമില്ല. അമു വിഷമത്തോടെ പുറത്തെക്കിറങ്ങി. എന്തെങ്കിലും മോനു കൊടുക്കാൻ പറ്റുമോ? അവരെ വിശപ്പ് മാറ്റുന്നതിനായി. പുറത്തെങ്ങും ആരുമില്ല. എല്ലാവരും വീടുകളിലാണ്. അമു തിരികെ വന്ന് വീടിനകത്തു കയറി. കുറച്ചുനേരം മൗനമായി ഇരുന്നു. സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ല. അപൂർവ്വ അതാ ആരോ കതകുമുട്ടുന്ന ശബ്ദം. ആരായിരിക്കും അത്? കുറച്ചുനേരം ആ അമു മൗനമായി ഇരുന്നു. അതിനു ശേഷം കതക് തുറന്നു. അമു അതഭൂതസ്ഥല്ലയായി നിന്നു. നോക്കുപോൾ പുറത്ത് രണ്ട് സബ്ബി നിരയെ സാധനങ്ങൾ. ആരായിരിക്കാം ഇത് ഇവിടെ കൊണ്ടുവച്ചത്? ആ പരിസരത്തോന്നും ആരെയും കണ്ടില്ല. അപൂർഫേക്കും അപൂ പാണ്ടത്തി. “അമേ... ആരാ ഇത് കൊണ്ടുവന്നത്? നമ്മുടെ വിശപ്പിന്ത് ദൈവം കൊണ്ടുവന്നതായിരിക്കും ഇത്. നമുക്ക് ഇതെടുക്കാം. വയറുനിരയെ ആഹാരം കഴിച്ചിട്ട് എത്ര ദിവസമായി.” അപൂവിന്റെ ആ വാക്കുകൾ കേട്ട് അമയ്ക്ക് മറുപടി ഇല്ലാതായി. അപൂവും അമയും രണ്ട് സബ്ബി സാധനങ്ങളും കൈയിലെടുത്ത് വീടിനകത്തെക്ക് കയറി.

അനിൽ സേവ്യർ

10 ഏ

ഗവ. ഫിഷറീസ് സ്കൂൾ, വലിയതുറ
തിരുവനന്തപുരം സഭത്ത് ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

കുട്ടിലെ പക്ഷികൾ

പുക്കളെല്ലായും മരങ്ങളെല്ലായും പക്ഷികളെല്ലായും ഏറെ ഇഷ്ടമുള്ള കുട്ടിയാൺ ജോൺ. പറിക്കാൻ മിടുകനൊയ ജോൺ തന്റെ വീടിൽ പലതരം പക്ഷികളെ വളർത്തിയിരുന്നു. പക്ഷികൾക്ക് മനോഹരമായ കുടാരുകൾ അവർക്ക് ഭക്ഷണം നൽകുക എന്നതോക്കെ ജോൺിൻറെ പതിവ് കാര്യങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം സ്കൂളിൽ പഠനത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കു അവൻറെ ടീച്ചർ നാളെ മുതൽ നിങ്ങളാരും സ്കൂളിൽ വരേണ്ടെന്നും ഇരു വർഷത്തെ കൂസിലെ പഠനം ഇതോടെ അവസാനിച്ചുവെന്നും കുട്ടികളോട് പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഈനി തന്റെർക്ക് പരീക്ഷയെന്നും എഴുതേണ്ണേ. ചില കുട്ടികൾ ചോദിച്ചു. നാട്ടിലാകെ കൊറോൺരോഗം പടർന്നുപിടിക്കുകയാണ്. രോഗത്തിൽനിന്ന് രക്ഷനേടാൻ നമ്മൾ ഈനി വീടിലിരിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് ടീച്ചർ കുട്ടികളെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. പെട്ടെന്ന് പിരിത്തുപോകുന്നതിൽ സകടമുണ്ടെങ്കിലും സ്കൂളിൽ വരാതെ കളിച്ചുരസിക്കാമോല്ലായെന്നാർത്ഥം ജോൺ അടക്കം എല്ലാ കുട്ടികളും ആർപ്പുവിളിച്ചു. എന്നാൽ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അച്ചനും അമയുമെല്ലാം വല്ലാതെ പേടിച്ചുപോലെയാണ് പെരുമാറിയത്. പുറത്താനും പോയി കളിക്കരുതെന്നും കൈകൾ ഇടയ്ക്കിടെ സോപ്പിട്ട് വൃത്തിയാക്കണമെന്നും അമു പറഞ്ഞു. ഇല്ലെങ്കിൽ കൊറോൺ പിടിക്കുമതെ. ടി.വി.ക്ക് മുന്നിൽ വല്ലാതെ ആകാംക്ഷയോടെയാണ് വീട്ടുകാർ നിന്നു. ഏത് ചാനൽ മാറിയാലും കോവിഡ് തന്നെ, കോവിഡ്. ചെചനയിൽനിന്നാണ് ഈ ഭീകരൻ വന്നതെന്നും ദിവസവും ലോകത്തിലെ പല രാജ്യങ്ങളിലും ആളുകൾ ഇരു രോഗം കാരണം മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും ജോൺിന് മനസ്സിലായി. നാട്ടിൽ ആരും പുറത്തിരിങ്ങി നടക്കാൻ പാടില്ലെന്നും ലോക്ക്യൗൺ ആശാനും അതുകൊണ്ടാണ് അച്ചൻ ജോലിക്ക് പോകാതിരിക്കുന്നതെന്നും അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഇതിനിടെ താൻ കുട്ടിൽ അടച്ചിട്ട് വളർത്തുന്ന പക്ഷികൾക്ക് തീറ്റ നൽകാൻ അവൻ മറന്നെത്തക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്തകൾ നിറഞ്ഞുതന്നെ. അച്ചൻറെ

മൊബൈലിലെ ശയിം കളിയുടെ രസവും പതുക്കെ അവസാനിച്ചു. ശയിറ്റ് കടന്ന് വെളിയിൽ പോയി കൂടുകരോടൊത്ത് പറമ്പിലും തോട്ടിലും ഇടവഴികളിലും ചെന്ന് കളിക്കണം. പക്ഷേ, പുറത്തെക്ക് കൂടുകാരെ ആരെയും കാണുന്നില്ല. വീട്ടിനുള്ളിൽ തന്നെയുള്ള ഇരിപ്പ് മട്ടത്തു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവരെ തെകിയിരിങ്ങിയാലോഭയന് ആലോച്ചിച്ചു. അമ്മയോട് കാര്യം പറഞ്ഞു. എന്നാൽ വീട്ടിനുള്ളിലേക്ക് കയറിയിരിക്കാനായിരുന്നു അച്ചൻറെ ആജ്ഞ. ജോൺിന് കരച്ചിൽ വന്നു. പുക്കളെയും പുഴക്കളെയും മരങ്ങളെയും കണ്ണ് കൂടുകാരോടൊത്ത് ഓടിച്ചാടി നടക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരു രസവുമില്ലെന്ന് അവനു തോന്തി. കൂട്ടിലിട്ട് തന്റെ പക്ഷിക്കൂടങ്ങളിലേക്ക് അവൻ നോക്കി. ആകാശത്തിൽ പാറിനടക്കേണ്ട ആ പക്ഷികൾ തങ്ങളെ തുറന്നുവിടാൻ തന്നോട് ധാച്ചിക്കുന്നതുപോലെ ജോൺിന് തോന്തി. അവൻ കൂടിൻറെ വാതിലുകൾ ഒന്നാന്നായി തുറന്നു. ഒരുന്നിമിഷം, ആ പക്ഷികൾ ജോൺിനെ നന്ദിയോടെ നോക്കി ചിരകിട്ടിച്ച് സന്തോഷശ്രദ്ധയോടെ ആകാശത്തിലേക്ക് പറന്നുയർന്നു. ആ പക്ഷികളുടെ സന്തോഷം കണ്ണ് ജോൺിനും മനസ്സ് നിറഞ്ഞു.

രിയ്വ റഹിൻ പി.

2 എ

ജി.എം.എൽ.പി. സകുർ, എലത്തുർ
ചേവായുർ ഉപജില്ല, കോഴിക്കോട്

പത്തായം

“ഉള്ളി, നീ ഉറങ്ങിയോ?

എനിക്ക് നിന്മോട് ചിലതൊക്കെ പറയാനുണ്ട്.”

“ആരാ ഇൽ?”

“ഞാൻ തന്നെ, പത്തായം.”

“ഈ പറങ്ഞേണ്ടാണു...”

“ഞാൻ എങ്ങനെന്നും ഇവിടെ എത്തിയത് എന്ന് നിന്നക്കരിയാമോ? ഈ തിവാടുപറമ്പിലെ ലക്ഷ്യമാത്ത പ്ലാവ് മുത്തഴിയായിരുന്നു ഞാൻ. നിന്റെ അപ്പുപ്പൻ ആശാരികളെയും കുറച്ച് ആളുകളെയും കൂട്ടി വന്ന് എന്നെ വെട്ടിവീഴ്ത്തി. ഞാൻ എത്രമാത്രം വേദന സഹിച്ചേന്നോ. എന്നെ ചെത്തി നല്ല ഭംഗിയാക്കി മുറിച്ചു. എനിക്ക് ഇങ്ങനെന്നും കുറുക്കൾ സർഖാവും പണവും സാധനങ്ങളുമെല്ലാം സുക്ഷിച്ചു വയ്ക്കാൻ എന്നെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ എന്നെ ആർക്കും വേണ്ട. കുറകളും എലികളും എന്നെ അവരുടെ വീടാക്കി മാറ്റി. ചില ആളുകൾ എന്റെ കൂട്ടുകാരെ മുറിച്ച് വീടുപകരണങ്ങളും മറ്റുമാക്കി.”

അദിഷ്ഠ റീഡ
4 എ , ജി.എം.എൽ.പി. സ്കൂൾ, പരപ്പനങ്ങാടി
പരപ്പനങ്ങാടി ഉപജില്ല, മലപ്പുറം

കീടാണുവിനെ പറിച്ചേ...

മിന്നു മുറ്റത്ത് കളിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അച്ചുൻ ഓഫീസിൽനിന്നും എത്തിയത്. അച്ചുൻ്നെ കൈയിലിരുന്ന ഒരു കീടാണു ഇതെല്ലാം കണ്ക് ചിതിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “ഹായ്, ഈ വീടിലുള്ള എല്ലാവരുടെയും പുരത്ത് കേറി കളിക്കാം.” പക്ഷേ, അച്ചുൻ വന്നപ്പോൾ തന്ന മിന്നു കൈക്കഴുകാനായി വെള്ളവും സോപ്പും കൊടുത്തു. അതോടെ കീടാണു വീണ്ടും പിടഞ്ഞു. കൈ കഴുകിയതിനുശേഷം മിന്നു പറഞ്ഞു; “കീടാണുവിനെ പറിച്ചേ...”

അനന്യ എ.എസ്.
1 എ , ജി.കെ.വി.എച്ച്.എസ്.എസ്. അയിര
പാറയ്ക്കാല ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

ആരോഗ്യം സന്ധത്ത്

ഒരിടത്തൊരിടത്ത് ദാമു എന്ന് പേരുള്ള ഒരു ധനികൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. പണം കൊണ്ട് ധനികനാണെങ്കിലും വൃത്തിയുടെ കാര്യത്തിൽ അയാൾ ദർദ്ദനായിരുന്നു. ഉപയോഗശൈന്യമായ വസ്തുകൾ എല്ലാം വലിച്ചറിയുന്ന സ്വഭാവകാരനായിരുന്നു ദാമു. ദാമുവിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു നേരെ വിപരീതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അയൽക്കാരനായ ബാലുവിന്റെ സ്വഭാവം. ബാലു പണം കൊണ്ട് ദർദ്ദനാണെങ്കിലും വൃത്തിയുടെ കാര്യത്തിൽ ധനികനായിരുന്നു. ബാലു എപ്പോഴും തന്റെ വീട്ടിൽ പരിസരവും വൃത്തിയായി സുകഷിക്കും. എന്നാൽ ദാമുവിന്റെ പരിസരം ഇളച്ചയും കൊതുകും നിരന്തരതായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ദാമുവിനു വയറുവേദന വന്നു. വെദ്യനെ കണ്ട് മരുന്ന് വാങ്ങി കഴിച്ചപ്പോൾ വേദന ശമിച്ചു. രണ്ട് ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വയറുവേദനയ്ക്കൊപ്പം ചർദ്ദിയും തുടങ്ങി. പല വെദ്യമാരെ കണ്ണെങ്കിലും ഫലം ഉണ്ടായില്ല. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദാമു പുറത്തിന്താൻ പറ്റാത്തവിധി കിടപ്പിലായി. കുറേ ദിവസമായി ദാമുവിനെ പുറത്തു കാണാതെ ബാലു ദാമുവിന്റെ വീടിൽ എത്തി. അപ്പോഴാണു ബാലു ദാമുവിന്റെ വീടിന്റെ പരിസരം ശ്രദ്ധിച്ചത്, നിരയെ ചപ്പുചവറുകൾ നിരന്തരിക്കുന്നു. വീടിനകത്ത് കയറിയപ്പോൾ ദാമു അവശന്നായി കിടക്കുന്നതാണു കണ്ടത്. ബാലുവിനു ദാമുവിനെ കണ്ടപ്പോൾ വളരെ വിഷമം തോന്തി. വിവരങ്ങൾ തിരക്കിയപ്പോൾ ദാമുവിനു അസുവം ഉണ്ടായതിന്റെ കാരണം ബാലുവിനു മനസ്സിലായി. രോഗം ഉണ്ടാകാൻ കാരണം വീടിന്റെ പരിസരത്തെ വൃത്തിയില്ലായ്മയാണെന്ന് ദാമുവിനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. അസുവത്തിൽനിന്നു തന്നെ രക്ഷിക്കണം എന്നു ദാമു ബാലുവിനോട് പറഞ്ഞു. ബാലു സഹായിക്കാമെന്ന് എറ്റു. അന്ന് തന്നെ കുറേ ജോലിക്കാരെ വിളിച്ച് വീടും പരിസരവും വൃത്തിയാക്കിച്ചു. വെദ്യമാരെ വീടിൽ വരുത്തിച്ച് ദാമുവിനെ ചികിത്സിക്കുകയും ചെയ്തു. പത്രുക്കെ പത്രുക്കെ ദാമു ചായതുപോലെയായി. പിന്നീട് ഒരിക്കലും ദാമു തന്റെ വീട്ടിൽ പരിസരവും വൃത്തികേടാക്കിയിട്ടില്ല. ബാലുവും ദാമുവും ഉറ്റസുഹൃത്തുകളുായി.

നിവേദ ഡി.

3 ഏ

ജി.എം.വി. എൽ.പി.എസ്. വർക്കലെ
വർക്കലെ ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

കൊറോൺ

ഞാൻ ആരാൻ? വലിയ നിശ്ചയമില്ലാത്ത കാര്യമാണത്. എനിക്ക് തന്നെ എന്നെ അറിയില്ലെങ്കിലും മനുഷ്യർ ഒരുപാട് പേരുകൾ എനിക്കായി തന്നു കഴിഞ്ഞു. കൊറോൺ, കൊവിഡ് 19... അങ്ങനെ പലതും...

വളരെ അപ്രതീക്ഷിതമായിട്ടായിരുന്നു ഈ ലോകത്തിലേക്ക് എൻ്റെ വരവ്. ചെചനയിലെ വുഹാനിൽ ആണതെ ഞാൻ ജനിച്ചത്. അവിടെ പെറ്റുപെരുകി ഞാൻ കുറേ നാശനഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. എനിക്ക് വളരാൻ ഒരുപാട് മനുഷ്യർ രീരങ്ങൾ ആവശ്യമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഞാൻ അവിടെനിന്നും കപ്പലിലും വിമാനത്തിലും കയറി ഒരുപാട് രാജ്യങ്ങൾ സഖവിച്ചു. കണ്ണ നാടുകളിലെ ആളുകളുടെ ശരീരങ്ങളിൽ വളർന്നു വളർന്നു വലുതായി.

ശാസ്ത്രസാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ നേട്ടങ്ങളിൽ അഹകരിച്ച് ഈ ലോകം എൻ്റെ കാൽച്ചുവട്ടിലാണെന്നു കരുതിയിരുന്ന മനുഷ്യർ എത്ര പെട്ടെന്നാണ് എൻ്റെ മുന്നിൽ തെളിവിരിച്ചത്. എങ്കും മരണത്തിന്റെ പേടപ്പെടുത്തുന്ന കാഴ്ചകൾ. ആരും പുറത്തിരഞ്ഞാൻ ദേഹപ്പെടുന്നില്ല. മുഖംമുടി വച്ചാണ് എല്ലാവരും നടക്കുന്നത്. കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് തന്നെ ചിരിവരുന്നു. ഞാനത്തെ നിസ്താരൻ.

പലപല ശരീരങ്ങളിലായി നിരവധി രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് തങ്ങൾ പാതയുകൊണ്ടെത്തിരുന്നു. എല്ലാ മരണങ്ങളുടെയും പഴി തങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങി. ലോകോത്തരശക്തികൾ ഇത്തിരി പോലുമില്ലാത്ത തങ്ങളുടെ മുന്നിൽ മുട്ടുകൂട്ടി. അപ്പോഴും ചില സന്തോഷിക്കുന്ന കാഴ്ചകൾ കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ഭൂമിയിലേക്ക് ദൈവങ്ങൾ പറഞ്ഞയച്ച മാലാവമാരെയും സ്വന്തം ജീവൻപോലും വകവയ്ക്കാതെ യാതന നിറഞ്ഞ സേവനം ശീലമാക്കിയ നിയമപാലകരെയും സന്നദ്ധ പ്രവർത്തകരെയും കണ്ണു. തങ്ങളെ തുരത്താൻ അവർ എറെ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ട്.

അവസാനം തങ്ങൾ കേരളത്തിലും എത്തി. എന്നാൽ ഇവിടെ പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ തങ്ങൾ പാടുപെട്ടു. പൊതുജനാരോഗ്യത്തിന് വളരെ

ശ്രദ്ധകാടുകുന്ന ഈ നാട്ടിൽ ഓരോ ശ്രാമങ്ങളിലും ആധുനികസജ്ജീകരണങ്ങളുള്ള നിരവധി ആശുപത്രികൾ ഉണ്ട്. പണക്കാർക്കും പാവപ്പെട്ടവർക്കും ഒരുപോലെ സഞ്ചയചികിത്സ അവിടെ കിട്ടുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവരുടെ മുന്നിൽ താൻ നിസ്സഹായനായി. പരസ്പരം സഹായിക്കാനുള്ള മനസ്സും അവരുടെ ഏക്കൃവും എന്നെ അതഭൂതപ്പെടുത്തി. ജാതിമതവ്യത്യാസങ്ങളും രാജ്യീയവ്യത്യാസങ്ങളും ഈണ്ടാതെ പരസ്പരം സഹായിച്ചും സഹകരിച്ചും നിയമങ്ങൾ പാലിച്ച് ജീവിക്കുന്ന അവരെ കണ്ടപ്പോൾ താൻ എറെ അതഭൂതത്തേതാട നോക്കി. സന്തോഷവും തോനി. ഈ എത്രകാലം ഇവിടെ തുടരാനാവും എന്നറിയില്ല. സമയം കളയാനില്ല, അതിനിടയിൽ കുറേ നാടുകൾക്കുടി കണ്ണുവരരെ.

മനീഷ കെ.കെ,

8 എ

ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്. ചുണ്ണമ്പറ്റ
പട്ടാമ്പി ഉപജില്ല, പാലക്കാട്

പുനർജന്മം

നാടാകെ നിശ്ചയം.

എന്നാൽ മനസ്സ് കലുഷിതമാണ്. സാധാരണ ഈ ചാടങ്ങളിൽ അക്ഷരങ്ങളെ ആശയിക്കുകയാണ് പതിവ്. എന്നാൽ ഇന്തിന് സാധിക്കുന്നില്ല. മറ്റാരാളുടെ അക്ഷരങ്ങളിലും ആശയങ്ങളിലും താൽക്കാലിക ആശാസം കണ്ടത്താൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അത് വിജയിച്ചില്ല.

അങ്ങനെ ഒരുപാട് നേരത്തെ ആലോചനകൾക്കും ഓർമ്മ പുതുക്കലിനും ശേഷമാണ് താൻ അതിന് മുതിർന്നത്. എൻ്റെ മേഖലിൽ അപ്പോഴും ആരാലും കുഴിച്ചുമുടപ്പുടാതെ, രക്തം വാർന്ന് മരണപ്പുട ആ പേനയുടെ ജയം കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ കഷ്ടപ്പുടാണ് താൻ അത് എടുത്തത്. കാരണം, ആ മരണത്തിൽ എനിക്കും പകുണ്ട്. വെറുമൊരു മരണമല്ല, അത് ഒരു കൊലപാതകമായിരുന്നു.

പക്ഷേ, അതിനെന്തൊക്കെ അതിജീവിച്ച് എൻ്റെ തുലിക പുനർജനിക്കുമെന്ന് എനിക്ക് തീർച്ചയാണ്.

ഒരു വ്യാധിക്കു മുന്നിലും കാലിടരാതെ, എൻ്റെ തുലിക എപ്പോഴും ചലിച്ചുകൊണ്ടയിരിക്കും. കാരണം, എൻ്റെ തുലികയിലെ മഷി, എൻ്റെ മുന്നിലെ കോടികളുടെ ജീവരക്തമാണ്. അത് വറ്റാൻ താൻ അനുവദിക്കില്ല. അങ്ങനെ വളരെ ശ്രമപ്പുട താൻ എഴുതി, ആ കവിത ‘അതിജീവനം’....

അനസുയ സി. സുധൻ
ക്ലാസ് XII
എ.പി.ജെ. അബ്ദുൽകലാം എച്ച്.എസ്.എസ്. തൊടുപുഴ ഉപജില്ല, ഇടുക്കി

കൊടുക്കാം, ഒരു ബിഗ്സല്യൂട്

പതിയെ റാം ഗേറ്റിനർകിൽ ഒരുപ്പോലെ ചാരിനിനു. ജില്ലാ ആശുപ്രതിയിൽ ഡോക്ടറായ റാം ഇന്നൊരു യോദ്ധാവാൺ. ലോകത്തെ കീഴടക്കാൻ ശമിക്കുന്ന കോവിഡ് 19 എന്ന മഹാമാരിക്കെതിരെ പോരാടുന്ന ധീര ആരോഗ്യപ്രവർത്തകരിൽ ഒരാൾ. ഡോ. റാംകുമാരിന് തന്റെ ശരീരം തളർന്നുപോകുന്നതായി ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നു. കൊരോണയ്ക്കെതിരെയുള്ള ആ മർപ്പിടിത്തത്തിൽ വൈറസ് അദ്ദേഹത്തെ കീഴ്പ്പെടുത്തി. വളരെ വൈകിയാണ് അദ്ദേഹം അത് തിരിച്ചറിയുന്നത്. ഇപ്പോൾ മരണം ഒരു നിശ്ചലുപോലെ റാമിനെ പിന്തുടരുന്നു. ഗേറ്റിനർക്കെ ചാരിനിൽക്കുന്ന റാമിന്റെ കണ്ണുകൾ എന്തിനോ വേണ്ടി പരതുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വീടിന്റെ വാതിലിനർകിൽ തന്റെ രണ്ടു മക്കളേയും ഭാര്യയേയും അദ്ദേഹം ഇമചിമ്മാതെ നോക്കിനിനു. അച്ചുനേന്താ കയറിവരാതെ എന്ന ആശ്വര്യത്തോടെ മകൾ രണ്ടും റാമിനെ നോക്കിനിനു. ആ പുഞ്ചിരികൾ റാമിന് ഉള്ളജം പകർന്നു. തന്റെ കുടുംബത്തെ അവസാനമായൊരു നോക്കുകാണാൻ വന്നതാണ് റാം. മക്കളേ ചെന്ന് വാരിപ്പുണ്ടാണെന്നെന്നുണ്ട്. എന്നാൽ തന്റെ മകൾ സുരക്ഷിതരായിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. “അച്ചു...” “മക്കളേ...” എന്ന രണ്ടു വിളികൾക്കുള്ളിൽ അവർ ദീർഘസംഭാഷണം നടത്തി. താൻ തളർന്നുപോവുന്നതായി റാമിന് തോന്തി. ശ്വാസമെടുക്കാനും പ്രയാസമമുഖവെപ്പുടു. ഇനി കാണാനാവില്ലെന്ന കയ്യ് പേറിയ സത്യം തിരിച്ചറിയുന്നതു റാം അവരെ കണ്ണകുളിക്കേ കണ്ണുനിനു. എല്ലാ സത്യവുമരിഞ്ഞ് നിർവ്വികാരതയോടെ ഒന്നു പൊട്ടി കരയാൻപോലും സാധിക്കാതെ ഗർഭിനിയായ ഭാര്യ റീം വാതിലിൽ ചാരിനിനു. മൗനത്തിൽ വാചാലനായ റാം അവിഭക്തിന് തകർന്ന ഹൃദയവുമായി മടങ്ങി. യാത്രയിലുടനീളം കുടുംബത്തിലെ ഓർമകൾ അയാളെ പിന്തുടർന്നു. ഇനിയൊരു തിരിച്ചുവരവില്ലെന്ന് റാമിന് ഉറപ്പായിരുന്നു. മക്കളുടെ നിഷ്കളകച്ചിരികൾ അയാൾക്കുമുന്നിൽ മിന്നിമറിഞ്ഞു. റോധുകൾ താണ്ടി റാം മടങ്ങി, എത്രയോ ജീവൻ രക്ഷിച്ച ചാരിതാർമ്മത്തോടെ, എന്നെന്നേക്കുമായി...

നന്ദ പി.കെ.

10 സി, ജി. എച്ച്. എസ്. കൊള്ളപ്പുരം
വേങ്ങരുപജില്ല, മലപ്പുരം

അതെന്നു ടീച്ചറോ?

“ജോൺ, ലഘുവോക്സ് എടുത്തേം?”

“എടുത്തു മമ്മീ...”

“ഓക്സിജൻ വോട്ടിലോ?”

“അത്...”

“എന്തെ, എടുത്തില്ലോ?”

“അത് തീർന്നു.”

“എന്ത്? തീർന്നെന്നോ? ആ വോട്ടിൽ വാങ്ങിയിട്ട് ഒരാഴ്ചയായിട്ടില്ല. അപ്പോഴേക്കും എങ്ങനെന്നും തീർന്നത്?” ജോൺ മമ്മി ദേവു വളരെ ഉച്ചത്തിൽ ചോദിച്ചു. “ചോദിച്ചത് കേട്ടില്ലോ, നീയെന്ന ഓക്സിജൻ ചെയ്തെന്ന്?”

“മമ്മി, ഞാനിനും ഫ്രണ്ട്സ് എൻ്റെ കളിച്ചപ്പോൾ ആകെ കഷിണിച്ചു. അപ്പോ...”

“എന്നുവച്ച് നിനക്ക് തോന്തിയ പോലെ ഉപയോഗിക്കാനുള്ളതാണോ ഓക്സിജൻ. ഈ മേലിൽ കളിക്കാനെന്നും പറഞ്ഞ് ഇവിടെനിന്നും പോയേക്കരുത്.”

“ദേവു, കുർഡി... നീയിങ്ങെന ഹീറ്റ് ആവല്ലോ. അതിനുമാത്രം ഓക്സിജൻ സ്റ്റോക്ക് ഇവിടെല്ലെന്ന് ഓർമ വേണും” - അമൻ ഭാര്യയോട് സഹമുമായി പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങളുടെ മകൻ ചെയ്തത് നോക്കു. ഒരു ഓക്സിജൻവോട്ടിൽ പുർണ്ണമായി തീർത്തിരിക്കുന്നു. ഇവന്നറിഞ്ഞുകൂടെ, ഇതിന് എത്രമാത്രം വിലയുണ്ടെന്ന്.”

“അത് വിശ്വകൾ. അവനിനി സൂക്ഷിച്ച് ഉപയോഗിച്ചോളും. ജോൺ, പെട്ടന് സ്കൂളിൽ പോകാൻ നോക്ക്.”

ജോൺ സ്കൂളിൽ എത്തി. ഇന്ന് ജയ ടീച്ചറാണ് ആദ്യ പിരിയയ്.

“ഈ നമ്മൾ പരിസ്ഥിതിയെ കുറിച്ചാണ് പർക്കാൻ പോകുന്നത്. ഈ താനും നിങ്ങളും കാണുന്ന ഈ പുകപിടിച്ച അന്തരീക്ഷത്തെയും മലിനമായ ചുറ്റുപാടുകളെയും കുറിച്ചാണുമല്ല താൻ പറയുന്നത്.” ടീച്ചർ പറഞ്ഞു.

“പിനെ?” കൂട്ടികൾ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു ചോദിച്ചു.

“ഈ പിശാചിയെ സന്തം നാടായ കേരളം ദിക്കൽ ദൈവത്തിന്റെ സന്തം നാടായിരുന്നു. പച്ചപ്പട്ട വിരിച്ച പ്രകൃതി, കുത്തിയൊലിക്കുന്ന നീരുറവകൾ, പിനെ...”

“പ്രകൃതിയോ, അതെന്നാ ടീച്ചർ?” ജോൺഡിയുടെ ചോദ്യം.

“പ്രകൃതി... അവളൊരിക്കൽ അതിസുന്ദരിയായിരുന്നു. അവൾക്ക് വലിയൊരു കൂട്ടംബമുണ്ട്. വൃക്ഷങ്ങളും ജലാശയങ്ങളും അവളുടെ മകളൊന്ന്. കൂട്ടികളേ, നിങ്ങൾക്കറിയാമോ, ഈനും വൃക്ഷങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്ക് ഓക്സിജൻ കൂട്ടിയിലാക്കി നടക്കേണ്ടിവരില്ലായിരുന്നു. നമുക്ക് ശസ്ത്രക്കാനുള്ള വായു അവർ നമുക്ക് സൗജന്യമായി നൽകുമായിരുന്നു.”

“ടീച്ചർ, എന്തുകൊണ്ടാണ് നമുക്കിന്നത് കാണാൻ സാധിക്കാത്തത്?”
ക്കാസിലെ ഒരു കൂട്ടി ചോദിച്ചു.

“അത് നമ്മുടെ മുൻതലമുറയിലെ മനുഷ്യർ കാരണമാണ്. അവർ വികസനമെന്ന പേരിലും പിനെ അവരുടെ അത്യാഗ്രഹവും ആർത്തിയും കാരണവുമായി എല്ലാം നശിപ്പിച്ചു. അന്നത്തെ മനുഷ്യർ നമ്മളിൽനിന്ന് വളരെ വിത്യസ്തരായിരുന്നു. അവർക്ക് തുടുത്ത കവിളുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടേത് പോലെ ഒട്ടിയതല്ല, അവരുടെ കണ്ഠതടങ്കൾ കൂഴിഞ്ഞു പോയിരുന്നില്ല, വറിയ ചുണ്ടായിരുന്നില്ല, മെലിഞ്ഞൊട്ടി അസ്ഥികൾ കാണില്ലായിരുന്നു. യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായമില്ലാതെ എല്ലാ ജോലികളും ചെയ്യാൻ അവർക്ക് സാധിക്കുമായിരുന്നു.”

ജയ ടീച്ചർ പറയുന്നത് എല്ലാ വിദ്യാർഥികളും അതഭൂതത്തോടെ കേട്ടിരുന്നു. പലർക്കും ഈത് വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

“നിങ്ങളീ ചിത്രം നോക്കു...” ടീച്ചർ പ്രോജക്റ്ററിൽ പ്രകൃതിയുടെ ചിത്രം ഇട്ടു. “നോക്കു, എന്ത് മനോഹരമാണല്ലോ ഈവളെ കാണാൻ! ഈവളിന് എത്ര വികൃതയാണ്!”

“ഈതാണോ ടീച്ചർ സർഗ്ഗം എന്നു പറയുന്നത്?” ക്കാസിലെ ഒരു കൂട്ടി ചോദിക്കുന്നു.

ബെല്ലിച്ചപ്പോൾ ടീച്ചർ ക്കാസിൽനിന്നു പോയി.

“നീയെന്നാ ചെയ്യുനോ?” ജോൺ.

“ഞാൻ സ്മോക്കിൽനിന്ന് ഓക്സിജൻ ഉണ്ടാക്കാൻ നോക്കുകയാണ്.

എത്രമാത്രം വിജയിക്കുമെന്നറിയില്ല... ഹാ, പിനെ നാളെ ഞാൻ ലീവ് ആയിരിക്കും. നാളെ ഞങ്ങൾ ചുന്നനിലേക്കു പോവാം..." നിതിൻ പറഞ്ഞു.

“എത്ര ദിവസത്തിനാ പോകുന്നേ?” ജോൺ ചോദിച്ചു.

“രണ്ട് ദിവസത്തിന്.”

പെട്ടെന്ന് റിയാൻ എന കൂട്ടി കിടന്നു പിടയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൻ്റെ ഓക്സിജൻ തീർന്നതാണ് കാരണം. ക്ലാസിലെ ബഹളം കേട്ട ജയടിച്ചർ ഓടിവന്നു.

“പെട്ടെന്നാരെങ്കിലും ഇവൻ കുറച്ച് ഓക്സിജൻ കൊടുക്കം...”

ആർക്കും രേനക്കവും ഇല്ലായിരുന്നു.

“പറഞ്ഞത് കേട്ടില്ലോ, പെട്ടെന്...” ടീച്ചർ ശബ്ദിച്ചു.

“ടീച്ചർ, ഞങ്ങളുടെ ഓക്സിജൻ ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ തികയില്ല...” ഒരു കൂട്ടി.

ടീച്ചർ പെട്ടെന് ഒരു ബോട്ടിൽ ഓക്സിജൻ ഓർധർ ചെയ്തു. പക്ഷേ, അതെത്തിയപ്പോഴേക്കും റിയാൻ ശാസം കിട്ടാതെ എല്ലാവർക്കും മുന്നിൽ പിടഞ്ഞു മരിച്ചു. ഇതിപ്പോ ഓക്സിജൻ കിട്ടാതെയുള്ള, സ്കൂളിലെ മുപ്പതാമത്തെ മരണമാണ്. ദിനംപ്രതി ഓക്സിജൻ വിലകുടുക്കയും ആളുകൾ മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എല്ലാ സ്കൂളുകളിലും ഒരു ഓക്സിജൻ ടാക്സ് ഫിറ്റ് ചെയ്യാൻ ഗവൺമെന്റ് ഉത്തരവിട്ടു. എന്നാൽ അത്രമാത്രം അത് കിട്ടാനില്ലായിരുന്നു.

ജോൺ തന്റെ വീടിന്റെ ടെറസിലിരുന്ന് ഫാക്ടറികളിൽനിന്ന് പുക ഉയരുന്നത് നോക്കിയിരിക്കു ജയടിച്ചർ ക്ലാസിൽ പറഞ്ഞത് ചിന്തിച്ചു. മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്ന് ഞങ്ങൾക്കും സുവാമായി ജീവിക്കാമായിരുന്നു. “മമ്മീ, എനിക്ക് പ്രകൃതിയെ കുറിച്ച് ഒരു കമ പറഞ്ഞു തരുമോ?” ജോൺ മമ്മിയുടെ അരികിൽ ചെന്ന ചോദിച്ചു.

“ഓക്കേ. കമയിലെ കമാപാത്രങ്ങളാനും നിനക്ക് പരിചയം ഉണ്ടാവില്ല. ബട്ട്, ഇടയ്ക്ക് കയറി ഇവരാരാൻ ചോദിക്കരുത്.”

“ഓക്കേ...”

“പ്രകൃതിയുടെ മകളാണ് പുശ്. അവളുതീവസുന്നതിയാണ്. അവക്കാരുകാമുകനുണ്ട്, അവനാണ് മഴ. വേനൽക്കാലമായാൽ മഴയ്ക്ക് തന്റെ പ്രണയിനിയെ കാണാൻ സാധ്യിക്കില്ല. കാരണം, അപ്പോൾ അവളുടെ അച്ചൻ അവർശക്ക് കാവലിരിക്കും. അവളെ എല്ലാവർക്കും വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു.

എന്നാൽ അവളോടസുയ തോനിയ മനുഷ്യനെന്ന വർഗം അവളെ ദ്രോഹിച്ചു. അവളിലേക്കു മാലിന്യങ്ങൾ തള്ളി. അവൾ വികൃതയായി. അവസാനം അവളെ അവർ കൊന്നു. ഈത് മഴയ്ക്ക് സഹിക്കാവുന്നതിലും അപ്പുറമായിരുന്നു. അവൻ്റെയുള്ളിൽ അടങ്ങാത്ത പ്രതികാരം തള്ളംകെട്ടി. തന്റെ പ്രണയിനിയെ കൊന്നവരെ കൊല്ലണം. അതായിരുന്നു അവൻ്റെ ലക്ഷ്യം. അതിനു വേണ്ടിയവൻ തന്റെ കൂടുകാരായ കാർമ്മോജ്ഞത്തിനോടും കാറ്റിനോടും മിന്നലിനോടും സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. എല്ലാവരും അവനെ സഹായിക്കാൻ തയ്യാറായി. അതോരു വേനൽക്കാലമായിരുന്നു. തന്റെ മകളെയോർത്ത് സുരൂൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. മഴ തന്റെ പ്രതികാരം വീട്ടാൻ തീരുമാനിച്ചു. കാർമ്മോജ്ഞത്താൽ ആകാശം മുടി. മഴ തകർത്തുപെയ്തു. കാറ്റാഞ്ഞതിച്ചു. ഈയും മിന്നലുമുള്ള അത്യുഗ്രൻ മഴ ദിവസങ്ങളോളം നീണ്ടുനിന്നു. അങ്ങനെ ഭൂമി വെള്ളത്താൽ മുടി. ഒരുപാട് മനുഷ്യർ നശിച്ചു. പ്രതികാരദാഹിയായ മഴ അപ്പോഴാണടങ്ങിയത്. അതിനു ശേഷം മഴ ആത്മഹത്യചെയ്തു. അതുകൊണ്ടാണ് നമുക്കിപ്പോ മഴയെ കാണാൻ സാധിക്കാത്തത്.” ദേവു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

“പുഴയെ കൊന്നിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്ക് മഴയെ കാണാമായിരുന്നു അല്ലോ. അതുപോലെ മരങ്ങളെ കൊന്നിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്ക് ഫൈഡായി ഓക്സിജനും കിട്ടിയേനെ. അല്ലോ മമ്മീ...” ജോൺ ചോദിച്ചു.

“ഈനി അതോന്നും പറഞ്ഞിട്ട് കാരുമില്ല. നീ ഉറങ്ങാൻ നോക്ക്...”

ജോൺ ഉറങ്ങി, പച്ചപ്പട്ടു വിരിച്ച പ്രകൃതിയെ മനസ്സിൽ കണ്ണുകൊണ്ട്. പക്ഷേ, അതവെന്റെ അവസാനത്തെ ഉറകമായിരുന്നു. അവൻ്റെ കൈയിലെ ഓക്സിജൻ തീർന്നുപോയി...

ഷാന ഫി.

10 ഏ

ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്. ഒതുക്കുങ്ങൽ

വേങ്ങര ഉപജില്ല, മലപ്പുറം

അമക്കിളിയും കുണ്ടിക്കിളിയും

പ്രഭാതം, മുകളിലത്തെ ജനലിലുടെ സുര്യൻ്റെ പുഞ്ചിൽ അമുവിൻ്റെ കണ്ണു തുറപ്പിച്ചു. കോലായിലെ വാതിൽ തുറന്നുകിടപ്പുണ്ട്. മുറ്റതുനിന്നു മധുരമായ ശബ്ദത്തോടെ പലതരം കിളികൾ, അതിന് താളമിട്ട് അണ്ണാരകംണ്ണൻ്റെ ചിൽചിൽ ശബ്ദവും. അമു മുറ്റത്തേക്ക് വന്ന് പരിസരമാക്കേ ആകെ ഒന്ന് നോക്കി. പക്ഷികളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കാൻ എന്ത് രസമാണ്!

ചെറിയ അടക്കാക്കിളികൾ ചില്ലയിൽനിന്ന് മറ്റു ചില്ലയിലേക്കു ചാടുന്നു. കുയിൽ പാടുപാടുന്നു. അണ്ണാൻ മുറ്റത്തെ മാവിൻകൊന്ധത്തെ പഴുത്ത മാങ്ങയെ വടമിട്ട് നിൽക്കുന്നു. ഹായ് എന്ത് രസം...

അമു ഇതൊന്നും ഒരിക്കലും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് മുറ്റമടിച്ച് സ്കൂളിലേക്ക് പോകാനുള്ള ഒന്നാനുര ഒരുക്കമായിരുന്നില്ല അമു അവളെ ചായ കുടിക്കാൻ വിളിക്കുന്നുണ്ട്. ചെടികൾക്ക് വെള്ളം നനച്ച് ചായ കുടിക്കാൻ പോയി.

ലോക്യുൺ കാലത്ത് ജാഗ്രതയോടെ ഇരിക്കുന്നേബാൾ അച്ചുനും ചേച്ചിയും ഏടുന്നുമൊത്ത് ലുഡോകളിയും ഷട്ടിൽബാറ്റ്‌കളിയുമായി നേരന്നേബാക്കുന്നു. അമയ്ക്ക് വീടിൽ പണിയോക്ക് പണിയാണ്.

ലുഡോ കളിച്ചിരിക്കുന്നേബാൾ മുറ്റത്ത് ഒരു കുണ്ടിക്കിളിയുടെ കീ...കീ... ശബ്ദം കേട്ടത്. അമു അതിനെ ഏടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു. എല്ലാവരും കിളിക്ക് ചുറ്റും കുടി. അമു അച്ചുനോക്കിളിക്ക് കുടുംബാക്കാൻ വാഴിപിടിച്ചു. അമു ഒരു വേദ്ധ് പിൻ തന്നു. അച്ചുൻ മികവാർന്ന രീതിയിൽ കുടുംബാക്കി കോലായിൽ ഉള്ള ഹൃകിൽ തുക്കി. ഇനി കിളിക്ക് എന്ത് ക്രഷണം കൊടുക്കും...

അച്ചുൻ മണ്ണിര എന്നു പറഞ്ഞു തീരുമ്പുന്നേ ചേടുന്നും ചേച്ചിയും തെങ്ങിൻചുവടിൽ നിന്ന് ഒരു മണ്ണിര കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്തു. കുണ്ടിക്കിളിയുടെ അച്ചുൻകിളിയും അമക്കിളിയും വിട്ടുമുറ്റത്തെ മരക്കാമിലിരുന്ന് ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ക്രഷണം ഇനിയെന്ത് കൊടുക്കുമെന്ന ആശകയിൽ ഇരിക്കുന്നേബാൾ അതാ അമുവിനെ തെട്ടിച്ചുകൊണ്ട് കുണ്ടിക്കിളിയുടെ അച്ചുനും അമയും മാറിമാറി എവിടെനിന്നോ കായ്കനികളും പ്രാണികളെയും കൊണ്ടുകൊടുക്കുന്നു. ക്രഷണം കൊടുക്കുന്നത് ആശ്വര്യത്തോടെ നോക്കിനിൽക്കുന്നേബാൾ വാൽസല്പ്പത്തിന്റെ ഒരു മധുരശബ്ദം പുറത്തേക്ക് പാടുപോലെ അലയടിക്കുന്നു.

ഹാത്തിമ അൻഡ്രീസ്
6 ഏ , ഗവ. ഹയർ സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ കാട്ടിലഞ്ചാടി
താനുർ ഉപജില്ല, മലപ്പറം

രക്തരക്ഷസ്സ്

പുസ്തകങ്ങളുടെ ലോകത്ത് ജീവിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച മാളവികയ്ക്ക് കമകളും കവിതകളും കിട്ടിയാൽ ഉണ്ണും ഉറകവുമില്ല. കിട്ടിയ പുസ്തകം വായിച്ചു തീർത്താൽ മാത്രമേ സമാധാനം ഉണ്ടാകാറുള്ളു. ഇപ്പോൾ പുതിയ പുസ്തകം കിട്ടിയ തിരക്കിലാണവർ. രാത്രിയായപ്പോൾ അഞ്ചോറുണ്ടാൻ വിളിച്ചതൊന്നും പുസ്തകപൂഴുവായ മാളവിക കേടുതേയില്ല. ഒടുവിൽ അമ്മയുടെ വഴക്ക് മുത്തപ്പോൾ പുസ്തകം എടുത്തുവച്ച് ചോറുണ്ടാൻ നടന്നു. ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നത് ഒരു മത്സരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ട പോലെ മാളു ചെയ്തുതീർത്തു. പാത്രം കഴുകിവച്ച് അവർ റൂമിലേക്ക് ഓടി. വായിച്ചു പുർത്തിയാക്കാത്ത കമകളിലേക്ക് അവർ വീണ്ടും കടന്നു. സമയം ഏറെ വൈകിയിരുന്നു. എല്ലാവരും ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു. മാളവിക കൈയിലെ പുസ്തകം മാറിവച്ച് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. രാത്രിയുടെ നിഴ്സ്സൃതയെ കീറിമുറിച്ച് എന്നോ ഒരു ശബ്ദം. പതിയെ അവർ എഴുന്നേറ്റു. എന്നാണെന്ന് നോക്കാൻ ജനൽപ്പാളികൾ തുറന്ന അവർക്കു മുന്നിൽ വ്യക്തമല്ലാത്ത ഒരു ആർശരൂപം. അവർ മുറിവിട്ട് പുറത്തിരിഞ്ഞി. ആരാണെന്ന് നോക്കാൻ അവർ മുന്നോട്ടു നടക്കുന്നതോറും ആ രൂപവും മുന്നോട്ടു നീഞ്ഞി. ആരാണെന്ന് അറിയാനുള്ള ആകാംക്ഷയിൽ മാളവിക ഏറെ നടന്നു. വലിയ മരച്ചുവട്ടിൽ എത്തി. പരിചിതമില്ലാത്ത സ്ഥലം. ചുറ്റിലും വൻമരങ്ങൾ. അതിനിടയിലും ഉളർന്നിരിക്കുന്ന നിലാവെളിച്ചും. താൻ വീടിൽനിന്ന് ഏറെ അകന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് അവർക്ക് മനസ്സിലായി. ചുറ്റും നിഴ്സ്സൃത മാത്രം. നിലാവെളിച്ചതിൽ കാണുന്ന മരങ്ങൾക്കും ചെടികൾക്കും പേടിപ്പെടുത്തുന്ന രൂപങ്ങൾ ഉള്ളതായി അവർക്ക് തോന്തി. ചുറ്റിലും ആരുമില്ല. അച്ചാ, അമേ എന്ന് വിളിക്കാൻ വാതുന്ന മാളവികയ്ക്ക് ശബ്ദം പുറത്തെക്ക് വന്നില്ല. പക്ഷേ, അവർക്ക് ചുറ്റും പാല പുവിന്റെ ഗസം പരന്നിരുന്നു. മുത്തഴുക്കമെ കേടു വളർന്ന മാളവികയ്ക്ക് പാലപ്പുവും യക്ഷികളും ഏറെ പരിചിതമാണ്. അവർക്ക് മനസ്സിലായി, താൻ ഏതോ ദുരാതമാവിന്റെ പിടിയിലാണെന്ന്. അവർ പാലമരത്തിന്റെ മുകളിലേക്ക് നോക്കി. താൻ നേരത്തെ കണ്ണ അവ്യക്തരൂപം പാലമരത്തിൽ. കത്തം കൂടിച്ച കൂളി പല്ലുകളും ചുവന്ന കണ്ണുകളും പനക്കുല പോലെത്തെ മുടിയും. ആ രൂപത്തെ മാളവിക മരവിപ്പോടെ നോക്കി നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ ആ രക്തരക്ഷസിന്റെ നീണ്ട നവമുള്ള കൈകൾ അവർക്ക് നേരെ നീണ്ടു. മാളവിക പിന്നെ ഒന്നും നോക്കിയില്ല.

മുന്നിൽക്കണ്ണ വഴികളിലൂടെ അവർ എങ്ങോടെനില്ലാതെ ഓടി. തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നോഴാക്കേയും അവളുടെ ചോറകുടിക്കാനായി അവരെ പിന്തുടരുന്നത് കണ്ണു. ഓടിയോടി അവർ തളർന്നു നിന്നത് ഒരു മുതല കുളത്തിന് മുന്നിൽ. മരണം മുന്നിൽ വന്നുനിൽക്കുന്നോൾ എന്ന് ചെയ്യണമെന്നിയാതെ അവർ മരവിച്ചു നിന്നു. ഇനിയെന്ത്? ഇപ്പോൾ മരണം എങ്ങനെ വേണമെന്ന് മാളവികയ്ക്ക് തീരുമാനിക്കാം. രക്തരക്ഷസ്ഥിരെ കൈയിൽ കിടന്നു മരിക്കണോ? അതുമല്ലക്കിൽ മുതലകൾക്ക് ഭക്ഷണം ആകണോ? പിന്നെ ഒന്നും നോക്കിയില്ല. അമ്മേ എന്ന് വിളിച്ചു മാളവിക കുളത്തിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. ആശം അറിയാത്ത കുളത്തിരെ അടിത്തടിലേക്ക് അവർ ആഴന്നിറങ്കി. മുതലകൾ അവരെ പൊതിഞ്ഞു. ഒന്ന് ഒച്ചവയ്ക്കാൻ പോലുമാകാതെ മാളു പിടച്ചു. നിലവിളി ശബ്ദം കേട്ട വീടുകാർ മുറിയിൽ ചെന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ മാളുവിനെ കട്ടിലിൽ കണ്ണില്ല. അതാ, താഴെ കിടന്ന് പിടയ്ക്കുന്നു. എല്ലാവരും തട്ടി വിളിച്ചിട്ടും ഉണ്ടാത്ത മാളുവിരെ മുവത്തേക്ക് അമ്മ വെള്ളം തളിച്ചപ്പോൾ കണ്ണുതുറന്നു. ചുറ്റും നോക്കി. അവർക്ക് മനസ്സിലായി, താൻ ഇതുവരെയും സപ്പനലോകത്തായിരുന്നു എന്ന്. അച്ചനും അമ്മയും ചേച്ചിയും തുറിച്ചു നോക്കുന്നു. ചെറിയൊരു ചമ്മലോടെ മാളവിക എഴുന്നേറ്റ് ഉമ്മറതേക്ക് ചെന്നു. വിജനമായ വഴിയിലേക്കു കണ്ണുംനട്ടിരുന്നു.

രംസീന എൻ.എ.

7 ഡി

ജി.എച്ച്. എസ്.എസ്. ചായോത്ത്
ചിറ്റാരിക്കാൽ ഉപജില്ല, കാസർഗോഡ്

കുഞ്ഞിക്കല്ലിന് പറയാനുള്ളത്...

മോനേ... അടുക്കളെയിൽനിന്ന് അമ്മയാണ്. കുടുകാരൻ ഭാമുവിനോട് സംസാരിക്കുന്നതിനിട കുടൻ വിളി കേട്ടു. പട്ടനത്തിൽ ഫ്ലാറ്റിൽ താമസിക്കുന്ന നാലാംക്ലാസ് വിദ്യാർമ്മിയാണ് കുടൻ. അവൻ അടുക്കളെയിലേക്കു നടന്നു. “എന്താ അമേ? എന്തിനാ വിളിച്ചേ?” എന്തോ കെട്ടിവച്ചു കവർ അമു അവൻ്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തിട്ട പറഞ്ഞു: “നീ ഈ മാലിന്യപ്പോതി വെയിറ്റ് കോർണ്ണിൽ കൊണ്ടുപോയി ഈടിക്ക് വാ...” രോധിന്രൂക്കില്ലെങ്കിൽ ഒരു മാലിന്യക്കുന്നാരമാണ് ഈ വെയിറ്റ് കോർണ്ണി. ദുർഗ്ഗന്യം കാരണം കുടൻ മുക്ക് പൊത്തി. എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു: “ഈ മാലിന്യങ്ങൾ അവിടെ കൊണ്ട് പോയി നിക്ഷേപിച്ചാൽ അത് പല രോഗങ്ങൾക്കും കാരണമാകും. മാത്രവുമല്ല, ഈതിൽ പ്ലാറ്റിക് വസ്തുകളും ഉണ്ട്. അവ മൺിൽ ലയിക്കില്ലെന്ന് ടീച്ചർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.” “ഓ... ഈതുപിനെ എവിടെ ഇടാനോ? ഈതിപ്പോ മൺിൽ ലയിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിന്നുകൊന്തൊ പ്രശ്നം?” ദേഖ്യത്തോടെ അമു പറഞ്ഞു. കുടൻ കവറുമായി നടന്നു. കവർ എറിയാനായി കൈ ഉയർത്തിയപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ ഉള്ള ഒരു കല്പ് അനങ്ങുന്നതായി അവന് തോന്തി. അവൻ അതിനരികിൽ ഇരുന്നു. “നീ ആരഹ, എന്തിനാ കരയുനേ...” എന്നിങ്ങനെ ഒരുപാട് ചോദ്യങ്ങൾ അവൻ ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി. കല്പ് കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പറയാൻ ആരംഭിച്ചു: “അഭയഗിരി എന്ന മലയിലെ ഒരു കുറ്റൻ പാറയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു ഞാൻ.” കുടൻ ആകാംക്ഷയോടെ ചെവിയോർത്തു കേൾക്കാൻ തുടങ്ങി.

“കുട്ടിരപ്പുകളുടെ കുടെ സന്തോഷമായി കഴിയുന്നതിനിട ഒരു ക്രൂരൻ യന്ത്രംകൊണ്ട് ഞങ്ങളെ മുറിച്ചുമാറ്റി. അതിനിടയിൽ ഞാൻ തെറിച്ചു വിണ്ണു. എന്ന ഷിക്കേ എല്ലാവരെയും അയാൾ ഒരു വാഹനത്തിൽ കയറ്റി കൊണ്ടുപോയി. അവരെയൊക്കെ തുടർച്ചയായി മശപെയ്തു. മലയിൽ ഉരുൾ പൊട്ടി. ആ മലവെള്ളപ്പാച്ചിലിൽ ഞാൻ ഉരുണ്ടുരുണ്ട് ഒരു തോട്ടിൽ എത്തി. തോട്ടിൽ ശക്തിയായ ഷുക്കിൽ പെട്ടു ഞാൻ പുഴയിൽ എത്തി. അതിനിട പ്രളയത്തിൽ ഞാൻ കിടന്ന പുഴ നിരഞ്ഞുകവിഞ്ഞു. ഞാൻ ഷുക്കിനിടയിൽ കരയിലടിഞ്ഞു. ഇനി അവരെ കാണില്ലെന്ന് കരുതി ഞാൻ അവിടെ കിടന്നു. മഴ വീണ്ടും പെയ്തപ്പോൾ വെള്ളം പൊങ്ങി.

എന്ന താങ്കിക്കാണ്ഡുവന്ന് ഇവിടെ ഇട്ടു. വെള്ളം വറ്റിയപ്പോൾ താൻ ഇവിടെയായി. എന്ന ഇവിടെ എത്തിച്ചു പ്രളയത്തിനു കാരണം നിങ്ങളാണ്. എത്ര പേരുടെ ജീവൻ പൊലിഞ്ഞു! എത്ര വീടുകൾ സിച്ചു!” കുട്ടൻ ചോദിച്ചു: “തങ്ങളോ? അതെങ്ങനെനു?” “പറയാം... നിങ്ങൾ മനുഷ്യർ വയലുകൾ നികത്തി കുറ്റൻ കോൺക്രീറ്റ് കെട്ടിടങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. കുന്നുകൾ ഇടിച്ചുനിരപ്പാക്കി. മരങ്ങൾ വെട്ടിമുറിച്ചു. എന്തിനേരെ പറയുന്നു, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വീടിന്റെ മുറ്റംപോലും വെള്ളം ഭൂമിയിൽ ഇരങ്ങുന്നത് തടഞ്ഞുകൊണ്ട് കോൺക്രീറ്റ് നിലങ്ങളാക്കി മാറ്റി.”

“മതി... മതി”- കുട്ടൻ ഇടയ്ക്കു കയറി. “താൻ ഇവിടെ ഈ കവർ ഇടാൽ എന്താ കുഴപ്പം?” “പറയാം, വഴിയാത്രകാർക്ക് ഈ മാലിന്യങ്ങളുടെ ദുർഗസ്യം ശല്യമായിത്തീരും. മാത്രമല്ല, പല പകർച്ചവ്യാധികളും ഉണ്ടാകും. കോളറ, ബൈക്കിപ്പുനി, മലേരിയ എന്നിങ്ങനെ പലതും. വ്യക്തി ശുചിത്വം പോലെത്തന്നെ പരിസരശുചിത്വവും അനിവാര്യമാണ്.” കുഞ്ഞിക്കല്ല് പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു. കുട്ടൻ ആരോടെന്നില്ലാതെ മാപ്പ് പറഞ്ഞു വീടിലേക്കു തിരിച്ചു. പോകുന്നേപ്പോൾ കൊണ്ഡുപോയ അതേ കവറുമായി തിരിച്ചുവന്ന കുട്ടനെ കണ്ട് അമ്മ കോപം കൊണ്ട് ജാലിച്ചു. നടന്ന സംഭവങ്ങളോക്കെ കുട്ടൻ അമ്മയോട് പറഞ്ഞു. അമ്മയ്ക്ക് കാര്യങ്ങളോക്കെ മനസ്സിലായി. പിന്നീട് അമ്മ അവിടെ മാലിന്യങ്ങൾ കളയാറുള്ള എല്ലാവരോടും കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞ് മനസ്സിലാക്കി. നാം വൃത്തിയായാൽ പോരാ... നമ്മുടെ നാടും വീടും വ്യത്തിയാവണം.

ഷിറിൻ ജവാദ

7 ഏ

ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്. നീലേശ്വരം
മുക്കം ഉപജില്ല, കോഴിക്കോട്

രോഗപ്രതിരോധശൈഖി

“നീനു... നീനു.... വാ... വന്ന് കൂളിക്ക്.” അമ്മ വിളിച്ചതു കേട്ട നീനു ഓടിച്ചുന്നു. കൂടുകാരോടാത്ത മുറ്റത്ത് കളിക്കുകയായിരുന്നു അവർ. സന്ധ്യയാകാറായി. “നന്നായി സോപ്പ് തേച്ച് കൂളിക്ക്.” അമ്മ പറഞ്ഞു. “മേല് കഴുകിയാൽ പോരെ? രാവിലെ നന്നായി കൂളിച്ചതല്ലോ?” നീനു ചോദിച്ചു. “പോരാ. കൊരോൺവൈറസാക്കെ നശിക്കണമെങ്കിൽ സോപ്പ് തേച്ച് തന്നെ കൂളിക്കണം.” അമ്മ തരിപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു. നീനു തോർത്തെടുത്ത് കൂളിമുൻഡിലേക്ക് പോയി. കൂളിക്കിണ്ട് വന്ന് അവർ ഒരു കമാപുന്തകമെടുത്ത് വായന തുടങ്ങി. അൽപ്പസമയത്തിനു ശേഷം അമ്മ അവളെ ചോറുണ്ടാൻ വിളിച്ചു. “എന്താ അമേ കറി?” നീനു ചോദിച്ചു. “മുരിങ്ങ എനിക്കു വേണ്ട. വേറെ എന്താ ഉള്ളത്?” നീനു ചോദിച്ചു. “ചേനയും കുമ്പളവും കറിയുണ്ട്.” അമ്മ പറഞ്ഞു. “എനിക്കെതും വേണ്ട.” നീനു തീർത്തുപറഞ്ഞു. “അതേയും ഇലക്കറികളും പച്ചകറികളുമൊക്കെ കഴിച്ചാലേ രോഗപ്രതിരോധ ശേഷിയുണ്ടാകും.” അമ്മയുടെ മറുപടി കേട്ട നീനു പറഞ്ഞു: “ഈ അമ്മയും കുക്കപ്പോഴുമുണ്ടാരു രോഗപ്രതിരോധശൈഖി.” “നിനക്ക് വേണ്ടിയിട്ട് തന്നെയാ എൻ്റെ പറയുന്നത്.” അമ്മയും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. നീനു ടി.വി.യിലേക്ക് നോക്കി. അവിടെ കൊരോൺവൈറസ് ചാടി മറിയുന്നു. “ഈ ഭീകരൻ്റെ പിടിയിലെങ്ങാനും പെട്ടാൽ...” നീനുവിന്റെ പേടി തോന്തി. “അമേ... ചോരെവിടെ? മുരിങ്ങക്കരിയും കുമ്പളങ്ങക്കരിയും ഒക്കെ തന്നോളും.” നീനു അമ്മയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. “മുരിങ്ങയും കുമ്പളവുമൊന്നും വേണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടും?” അമ്മ അതഭുതതേതാടെ ചോദിച്ചു. “അമ്മയും മാത്രം പോരല്ലോ രോഗ പ്രതിരോധശൈഖി, എനിക്കും വേണേം?” നീനുവിന്റെ മറുപടി കേട്ട അമ്മ ഉറക്കച്ചിരിച്ചു. പിന്നെ രണ്ടു പേരും ക്ഷേമം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു...

നവീന നൗഹാട്ട്

2 ഏ

ജി.എച്ച്.എസ്. ആതവനാട് പതിതി കുറ്റിപ്പുറം ഉപജില്ല, മലപ്പുറം

പുത്രനാബുകൾ കരിഞ്ഞുണ്ടുന്നു

പേടിപ്പുടുത്തുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് ലക്ഷ്യമിയമെ ഉമ്മറതേക്ക് വന്നു. ഏതോ ഒരു ഭീകരജീവി അടുത്തു വരുന്നതുപോലെ..... അമെ മകനെ വിളിച്ചു.

“മോനേ, ഗോപി... ഓനിങ്ങു വന്നേ...”

“എന്താ അമേ...?”

“ആ വരുന്നതെന്തൊ മോനേ?”

“ഓ.... അതോ...”

അവൻ ഒന്നും പറയാതെ മുറ്റതേതക്കിരിങ്ങി നടന്നു. ഈതു കണ്ണുനിന്ന പേരകുട്ടികൾ മുതൽസ്ത്രിയുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിവന്നു പറഞ്ഞു:

“മുതൽസ്ത്രി... അതാണ് മണ്ണുമാന്തിയന്ത്രം.”

“മക്കളേ, അതെന്തിനൊ ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നത്!”

“അതോ, അത്... ഈന്നലെ അച്ചൻ അമമയോട് പറയുന്നത് തന്ത്രശ്രീ കേട്ടതാ, നമ്മുടെ ഈ മുറ്റത്തെ വലിയ മാവും പ്ലാവും ഒക്കെ ബെട്ടാൻ പോവാതെ, മാത്രല്ല, ഈ കാണുന്ന പക്ഷികളൊക്കെ വരുന്ന വയലും അരുവിയും കുന്നും എല്ലാം നികത്താൻ അച്ചൻ ആളെ ഏർപ്പാട് ചെയ്തിട്ടിട്ടും പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.”

“എൻ്റെ ദൈവമേ!”

ലക്ഷ്യമിയമയുടെ മനസ്സാനു നട്ടാൻഡിപ്പോയി.

“അതേ അമേ, എന്ന പലതവണ വേണ്ടാന് പറഞ്ഞിട്ടും കേൾക്കുന്നില്ല.”

മരുമകൾ സുജാതയും പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ അമമയുടെ കണ്ണിൽനിന്നു തുള്ളികൾ ഇറ്റിറ്റു വീണു.

“അച്ചനോട് ഈങ്ങെന്നയൊന്നും ചെയ്യണ്ടാന് പറ മുതൽസ്ത്രി.”

“മോനേ, പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിക്കരുത്. നിന്റെ അച്ചൻ കഷ്ടപ്പെട്ട് പരിപാലിച്ചുടുത്ത മരങ്ങളാ ഇതോക്കെ. ഇവയ്ക്കും വേദന ഉണ്ടാകും.”

“അമമയെ വിളിച്ചോണ്ട പോ...” ഗോപി ഭാര്യയോട് പറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ അമെ ചോദിച്ചു:

“നീ ഇവിടെ എന്തു ചെയ്യാനാ പോവുന്നത്?”

“മരവും കുന്നും വയലും ഒക്കെ ഉണ്ടായിട്ട് എന്താ കാര്യം. ഈതൊക്കെ നിരപ്പാക്കി ഒരു പ്ലാറ്റ് പണിയണം. അതിൽനിന്നു നല്ല വരുമാനവും കിട്ടും.”

ഇതെല്ലാം കേട്ട അമ്മ പിനെ ഒന്നും പറയാതെ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

മണ്ണുമാന്തിയന്ത്രം ഒരു വലിയ ത്യാഗം ചെയ്യുന്നതുപോലെ എല്ലാം ഭാഗിയായി ചെയ്ത് പണവും വാങ്ങി തിരിച്ചുപോയി. പിറ്റേനുതന്നെ സഹായം അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി കെട്ടിടത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരുക്കങ്ങളോക്കെ തുടങ്ങി.

അമ്മയ്ക്ക് മനസ്സുമാധാനം നഷ്ടമായി. മുറ്റത്തെക്കാനു നോക്കുമ്പോൾ കൈകാലുകൾ വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങും. തൊണ്ടവരണ്ട് ശബ്ദമില്ലാതാകും. കാഴ്ച മങ്ങും. പിനെ വേച്ചുവേച്ച് വീടിലേക്ക് കയറും. മനസ്സിൽ എന്തോ, ആരുടേയോ, ശാപം ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടി വരുന്നതു പോലെ.

തന്നെല്ലാം കൂളിരണ്ടിയിക്കുന്ന കാറ്റും എല്ലാം പോയി. നർമ്മമായിക്കിടക്കുന്ന തരിശുഭ്രമിയിൽ ദിവസങ്ങൾക്കും കോൺക്രീറ്റ് സൗധം ഉയർന്നുപോങ്ങി. ഒപ്പം, ശോപിയുടെ മനസ്സിലെ ആശഹനങ്ങളും.

പ്രകൃതിയുടെ ചലനങ്ങൾക്ക് മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ അമ്മയ്ക്ക് തോന്തി. ഒന്നും മിണ്ഡാതെ ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂടി.

മുറ്റത്തെ കിണറിലെ വെള്ളം കൂടിക്കാനും കൂളിക്കാനുമുള്ള ഏക അശ്രദ്ധമായി മാറി. ദിവസം കഴിയുംതോറും അതും വറ്റാൻ തുടങ്ങി. വെയിലിഞ്ഞേ കാറിന്നും കൂടിക്കുടിവന്നു.

ഈനിരെന്തു ചെയ്യും?

ശുന്നുമായ ഓരോ കുടത്തിലേക്കും ശോപി മാറിമാറി നോക്കി; കത്തുന വെയിലിൽ സൃഷ്ടുപ്രകാശത്തിന്റെ കിരണങ്ങൾ ശോപിയുടെ കണ്ണിൽ തുളച്ചുകയറി.

ലുഖ്മ റഹിമാൻ

9 ബി

ജി.എച്ച്.എസ്. കാണ്ടിരപ്പൂയിൽ
ഹോസ്പിറ്റ് ഉപജില്ല, കാസർഗോഡ്

പ്രകൃതിയുടെ കൂടുകാരി

വല്ലാത്തിപ്പുള്ളിന്റെ നീട്ടിയുള്ള കുവൽ കേട്ടാണ് കനി ഉണ്ടാന്ത്. അവർ പുതപ്പ് മാറ്റി മുറ്റത്തെക്കിരഞ്ഞി. സുരൂവാതിച്ചും എല്ലാറിലും ശോഭയോടെ പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുറ്റത്തെ പയർച്ചേടിയുടെ തലപുത്ത് നിന്നുകൊണ്ട് മല്ലാത്തിപ്പുള്ളി തന്നെ ഉറ്റുനോക്കി. ആ നോട്ടത്തിൽ അവഭ്രാന്തി പതിപ്പോയി. പെട്ടുനാണു ദേവുച്ചേച്ചിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടത്. ഒത്തിരി ദൂരെ നിന്നാണെങ്കിലും അത് വ്യക്തമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു. “കുട്ടോളായാൽ പതുക്കു സംസാരിക്കണം. പ്രത്യേകിച്ച് പെൺകുട്ടികൾ.” അമ്മമയുടെ ഇത്തരം വാക്കുകൾക്ക് ചേച്ചി പലപ്പോഴും ചെവികൊടുക്കാറില്ല. ദേവുച്ചേച്ചിയുടെ ഓടിയുള്ള വരവിന് എന്നോ ലക്ഷ്യം ഉണ്ടാണ് കനികൾ മനസ്സിലായി. “അതേയും, നമ്മുടെ അമ്മിണിപ്പുശു...” ഒന്നു നിർത്തിയിട്ട് നീം ശാസംവലിച്ചുകൊണ്ട് ദേവുച്ചേച്ചി തുടർന്നു: “അമ്മിണിപ്പുശുവിന് കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉണ്ടായി. മുന്നു കുഞ്ഞുങ്ങൾ!” കേട്ടപാടെ കനി അവിടേക്കോടി. ദേവുച്ചേച്ചി ഉറക്കെ എന്നോ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാറ്റിന്റെ ശക്തിയാൽ അവളുടെ കാതിൽ അതെത്തിയില്ല. കുറുകിയ കുഞ്ഞിക്കാലുകൾ ധ്യതിയോട്ടിവച്ച് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവർ വേഗത്തിൽ ഓടി. മുത്തപ്പി അവിടെ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ മുത്തപ്പിയുടെ തോളിൽ കയറി. സന്തോഷം കൊണ്ട് എന്ത് ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ അവർ കിതച്ചുനിന്നു. മുത്തപ്പി അവഭ്രാന്തി വാരിപ്പുണ്ടാണു. കുഞ്ഞിക്കാലുകൾ പരമാവധി ഏതിവലിച്ചുകൊണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളെ കാണാൻ ശ്രമിച്ചുകൂടിലും നിരാഗരായിരുന്നു ഫലം. മുത്തപ്പി അവഭ്രാന്തു എടുത്തു കുട്ടിയെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. കുഞ്ഞുങ്ങളെ നോക്കി നിൽക്കുന്നേബാണ് അമ്മിണിപ്പുശു ഉറക്കെ കരഞ്ഞത്. അത് സന്തോഷത്തിന്റെ കരച്ചിലാണെന്ന് അവർക്ക് മനസ്സിലായി. അതിന്റെ അടുക്കൽനിന്നു പെട്ടുനുതനെ മടങ്ങി. കനിയുടെ അമിതസന്തോഷം അവർ കൂടുകാരുമായി പങ്കുവച്ചു. പുക്കലൈയും ചെടികലൈയും അവർ ഒരുപോലെ തലോടി. പകൽ മറഞ്ഞു. അതിവേഗം രാത്രി വന്നു. കുട്ടിക്കാണ് നിലാവും. അമ്മയുടെ മടിത്തട്ടിൽ സ്ഥാനംപിടിച്ചുകൊണ്ട് അവർ കിടന്നു. അമ്മയുടെ സ്നേഹത്തലോടലിനൊപ്പം പ്രകൃതിമാതാവും അവഭ്രാന്തു തലോടി. അവൻ സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുരങ്ങി. നിലാവെട്ടം ശോഭയോടെ പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

മാത്തിമത്ത് മീറ്റ സി.പി.

9 ബി , ജി.എച്ച്.എസ്. കുറേയി
തളിപ്പറന്ന നോർത്ത് ഉപജില്ല, കല്ലുർ

നന്ദുടിയുടെ കാത്തിരിപ്പ്

രാവിലെ ഉറക്കമുണ്ടന നന്ദുടി കണ്ണും തിരുമ്മി എഴുന്നേറ്റു. കുറേനേരം കിടക്കയിൽത്തനെ ഇരുന്നു. പെട്ടുന്ന് അവർക്കു ഓർമ്മവനു, ഇന്ന് അച്ചൻ വരുന്ന ദിവസമാണല്ലോ. അവർ വേഗം എഴുന്നേറ്റ് അമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടി. “അമേ, ഇന്നല്ലോ അച്ചൻ വരുന്നത്.” അടുക്കളെയിൽ ജോലിചെയ്യ തോണിരുന്ന അമു അവരെ നോക്കി ചിരിച്ചുതല്ലാതെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഈ അമ്മയ്ക്കിത്തനു പറ്റി എന്ന് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് അവർ ഹാജിലേക്ക് നടന്നു. അവിടെ മുത്തച്ചൻ ടി.വി. കണ്ണോണ്ണിതിക്കുന്നു, അവളും അടുത്ത് ചെന്നിരുന്നു. അവർക്ക് കാർട്ടൂൺ കാണണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ മുഖത്തെ ശാരവം കണ്ണപ്പോൾ ചോദിക്കാൻ തോന്തിയില്ല. അവളും ടി.വി.ലേക്ക് കണ്ണും നടിരുന്നു. അപ്പോൾ കൊരോണാവൈറസിനെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ വ്യാപനത്തെക്കുറിച്ചും പ്രതിരോധപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചും റിപ്പോർട്ടർ സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. അവർക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. ഇതിനിടയിൽ ലോക്കഡിയൂൺ എന്ന വാക്കും കേൾക്കുന്നുണ്ട്, അവർ അവിടെനിന്ന് എഴുന്നേറ്റു പോയി. വൈകുന്നേരം വരെ നന്ദുടി അച്ചൻ വരവും കാത്തിരുന്നു. രാത്രിയായിട്ടും അച്ചനെ കാണാതിരുന്നപ്പോൾ അവർക്കു സങ്കടം വരാൻ തുടങ്ങി. അമ്മയോട് പോയി ചോദിച്ചു, “അമേ, അച്ചൻ എന്താ വരാത്തത്?” അമു പറഞ്ഞു: “മോളേ, കൊരോണരോഗം നമ്മുടെ നാട്ടിലും പടർന്നു പിടിക്കുന്നത് കൊണ്ട് സർക്കാർ ലോക്കഡിയൂൺ പ്രവൃത്തിക്കുകയാണ്. വിമാനസർവീസും റെയിൽവേയും ബസ്സർവീസും ഒക്കെ നിർത്തി വച്ചിരിക്കുകയുമാണ്. അതുകൊണ്ട് അച്ചന് വരാൻ കഴിയില്ല.” നന്ദുടി കരയാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് അമ്മയുടെ ഫോൺ ബെല്ല്ടിക്കുന്നത് കേട്ടത്. അമു പോയി ഫോൺ എടുത്തു, എന്നിട് നന്ദുടിയെ വിളിച്ചു. “മോളേ, വാ, അച്ചൻ വിളിക്കുന്നു.” അവർ ഓടിച്ചുന്നപ്പോൾ അച്ചൻ വീഡിയോകാൾ ചെയ്യുകയാണ്. അവർ കരണ്ടുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു: “അച്ചൻ എപ്പോഴും വരിക.” അച്ചൻ പറഞ്ഞു: “മോളും കരയല്ലോ, അച്ചൻ വേഗം വരും. ലോക്കഡിയൂൺ തീരുടെ കൊരോണയെ നമ്മുടെ നാട്ടിൽനിന്നും ഓടിക്കണ്ണേ നമ്മകൾ. മോളും ഇടയ്ക്കിടെ സോഫ്റ്റ് വൈള്ളവും ഉപയോഗിച്ച് കൈക്കഴുകണം കേട്ടോ. പുറത്തൊന്നും അധികം ഇരഞ്ഞരുത്. അച്ചൻ വേഗം വരാം. വരുന്നോൾ പോകുന്നും പാവക്കുടിയും ഒക്കെ കൊണ്ടുത്തരാം.” അച്ചൻ പറയുന്നത് കേട്ട് അവർക്കു സന്തോഷമായി. അവർ അമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കിടന്നുണ്ടായി.

അന്തംജന നാരായണൻ

3, ഗവ. ഹൈസ്കൂൾ ചെറിയുർ
തളിപ്പുന്ന് നോർത്ത് ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

കുഞ്ഞുമനസ്സ്

അമ്പാംക്കാസിലെ ക്ഷാസ്ത്രീയരാണ് അശോക്. അവൻ്റെ അധ്യാപകൻ, വിദ്യാർഥികൾ മുടങ്ങാതെ അസംബളിയിൽ പങ്കടുക്കണമെന്നും പങ്കടുക്കാതെവർക്ക് ശിക്ഷ ലഭിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. അന്ന് ഒരു കൂട്ടി മാത്രം വനില്ല. ആരാൺ എന്ന് പട്ടികയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ മുരളിയാണ് എന്ന് മനസ്സിലായി.

അശോക് മുരളിയുടെ അടുത്തുചെന്ന്, എന്ന മുരളി, നീ ഈ ഇന്ന് അസംബളിക്ക് വരാത്തെത് എന്ന് ചോദിച്ചു. മുരളി മറുപടി പറയാൻ തുടങ്ങിയതും അധ്യാപകൻ ക്ഷാസ് രൂമിലേക്ക് കയറിവന്നതും ഒരേസമയത്താണ്. അധ്യാപകൻ ക്ഷാസ് ലീഡറോട് ചോദിച്ചു: “ഈ ആരാക്കേണ്ണെന്ന് അസംബൾ വരാത്തെത്?” അശോക് പറഞ്ഞു: “ഈ എല്ലാവരും വനിരുന്നു, മുരളി മാത്രം വനില്ല.”

“എന്ന മുരളി, അശോക് പറഞ്ഞെത് സത്യമാണോ? നീ ഈ ഇന്ന് അസംബളിയിൽ പങ്കടുത്തില്ലോ?” മുരളി പറഞ്ഞു: “ഇല്ല സാർ, ഈനും താൻ അസംബൾ യിൽ പങ്കടുത്തില്ല.” അധ്യാപകൻ എന്നാണ് പറയാൻ പോകുന്നതെന്നുള്ളത് ജീജ്ഞാനാസയോടെ ക്ഷാസ്സിനും ശാന്തമായി. അവനെ നോക്കിയ കൂട്ടികൾ എല്ലാവരും ഇന്നൊന്തായാലും മുരളിക്ക് ശിക്ഷ ലഭിക്കും എന്ന് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് പരസ്പരം നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കാരണം, കുറച്ചു കുട്ടികൾക്ക് മുരളിയെ അത്ര ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. മുരളി നന്നായി പറിക്കും. അധ്യാപകൻ കൊടുക്കുന്ന ഹോം വർക്ക് എല്ലാം അന്ന് തന്ന എഴുതി പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ ചില വിദ്യാർഥികൾ അവനെ കാണുമ്പോൾ തന്ന വെറുപ്പ് പ്രകടമാക്കി കൊണ്ടിരുന്നു. അധ്യാപകൻ പറഞ്ഞു: “നോക്കു മുരളി, ആർ തെറ്റ് ചെയ്താലും അതിനുള്ള ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചു പറ്റു. നീ എന്തുകൊണ്ടാണ് അസംബളിയിൽ പങ്കടുക്കാതെത് എന്ന് പറയു.”

മുരളി പറഞ്ഞു: “സാർ, താൻ പതിവുപോലെ പ്രാർമ്മന തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് ക്ഷാസിൽ എത്തിയിരുന്നു. അപ്പോൾ ക്ഷാസിലെ വിദ്യാർഥികളെല്ലാം പ്രാർമ്മനയ്ക്ക് പോയിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് താൻ ക്ഷാസ്സിനും ശ്രദ്ധിച്ചത്. ദേഹം പൊടി! കീറിയ കടലാസുകഷണങ്ങൾ അവിടവിടെ ചിതറി കിടക്കുന്നു! ക്ഷാസ്സിനും കാണാൻ തന്ന മഹാവൃത്തികേക്കായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, ഈ വൃത്തിയാക്കേണ്ണ വിദ്യാർഥികളെല്ലാം പ്രാർമ്മനയ്ക്ക് പോയി എന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി.

എന്നാൽ, തൊനെക്കിലും ഇവിടെ വൃത്തിയാക്കാം എന്ന് കരുതി. അത് ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും പ്രാർമ്മന തുടങ്ങിയതിനാൽ എനിക്ക് പക്ഷടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർക്ക് പകരം നീ എന്തിനാ ഇത് ചെയ്തതെന്ന് സാർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും.. നല്ലത് ആർക്കുവേണമെങ്കിലും ചെയ്യാമെന്ന് എനിക്ക് തോന്തുനു സാർ. മാത്രമല്ല, ശുചിത്വത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി സാർ തെങ്ങൾക്ക് പരിപ്പിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. വൃത്തിഹീനമായ സഹായത്തിനുനു പറിച്ചാൽ എങ്ങനെന്നാണ് സാർ അറിവ് വരുക... അതുകൊണ്ടാണ് തൊനിത് ചെയ്തത്. തെറ്റാണെങ്കിൽ എന്തു ശിക്ഷ വേണമെങ്കിലും സീകരിക്കാൻ തയ്യാറാണ് :‘

അധ്യാപകൻ പറഞ്ഞു ‘മുരളി , വളരെ നല്ലത്. നിനെപ്പോലെ ഓരോരുത്തരും പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും നമ്മുടെ സ്കൂൾ ശുചിത്വം ഉള്ളതായിരിക്കും. നീ എൻ്റെ വിദ്യാർഥി ആണെന്നെന്നതിൽ തൊൻ അഭിമാനിക്കുന്നു .തൊൻ നിനെ ശിക്ഷിക്കില്ല’. അധ്യാപകൻ മുരളിയെ അഭിമാനത്തോടെ നോക്കി മറ്റു കൂട്ടികളോട് പറഞ്ഞു .‘കണ്ണോ കൂട്ടികളെ, മുരളിയുടെ സംസ്കാരം’ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മറ്റു വിദ്യാർത്ഥികളെ അർത്ഥമുള്ള ഒരു നോട്ട് നോക്കി.

ജാസ്മിൻ ജംഷീദ്

5 ബി

ഗവൺമെന്റ് ഫോറ്റോഗ്രാഫർ തലച്ചീര
കൊട്ടാരക്കര ഉപജീലി, കൊല്ലം

ബഹുസാലേഷൻവാർഡ്

രാവിലെ ഉറക്കമുണ്ടാൻ കുറച്ചു വൈകിയിരുന്നു. ലോക്സ്യാൻ ആയതുകൊണ്ട് ഉണ്ടുന്നത് അൽപ്പം വൈകിയാണ്. മുന്നുഡിവസമായി ഭാര്യ ചായയുംകൊണ്ട് വരാൻഡി. “വീടിലുംടയകിലും കുറച്ചു നടക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ കോറോൺയെക്കാൾ വലുത് പിടിപെടും” - അവൾ എന്നെ പേടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അടുക്കളെയിൽ ചെന്ന ശ്രാവിൽ ചായ ഒഴിച്ച് കുടിച്ചു തുടങ്ങി. “മധുരം ഇടാൻ മറന്നുപോയോ?” അവളോട് ചോദിച്ചു. “പഞ്ചസാര കുറച്ചു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. താനും കുട്ടികളും കുടിച്ചപ്പോൾ പഞ്ചസാര തീർന്നുപോയി. നിങ്ങൾ മധുരമില്ലാത്ത ചായ കുടിച്ചു ശീലിക്കണം.” വസ്ത്രം അലക്കുന്നതിനിടയിൽ അവൾ പറഞ്ഞു. പഞ്ചസാര പ്ലാത്തിലേക്ക് നോക്കി. പാത്രത്തിൽന്ന് അരുകുകിൽ പറ്റിപ്പിച്ചു പഞ്ചസാര തോണി എടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൂണ്ടില്ലോ വിജയിച്ചില്ല. അവസാനം മനസ്സില്ലാമനസ്സാട്ട് ചായ കുടിച്ചു. “ഗ്രാസ് കഴുകി വെക്കണോ” - പുറത്തുനിന്ന് അവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. കഴിഞ്ഞ മുന്നുഡിവസമായി താൻ തന്നെയാണ് ഗ്രാസ് കഴുകിയത്. മറക്കും എന്ന കരുതി ഓർമ്മപ്പിച്ചതാകും. അത് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ പുറത്തേക്കു വിളിച്ചു. ഒരു ബക്കറ്റിൽ നിന്നെയെ അലക്കിയ വസ്ത്രങ്ങൾ. “ഇതോന്ന് ഉണ്ടാൻ ഇടുക്കു്” - വീടിന്റെ പുറകുകിൽ അയയ്ക്കിൽ കാണിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു. താൻ ബെക്കറ്റും എടുത്ത് അങ്ങോട് നീങ്ങി. കുനിഞ്ഞും നിവർന്നും കുനിഞ്ഞും നിവർന്നും താനും വസ്ത്രങ്ങൾ അയലിൽ ഇടുക്കൊണ്ടിരുന്നു. “വെള്ളം മുഴുവനും പിഴിഞ്ഞ് കളയണം” - അവൾ പറഞ്ഞു. അടുത്ത വീടിലെ പത്താംക്ലാസുകാരി വേലിക്കപ്പേരെത്തു വാഴയിലെ മുറിക്കുന്നേപ്പോൾ എന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു മതിൽ അത്യാവധ്യമാണ്. മുവരെത്തു ചമ്മൽ മാറ്റാൻ താനും മെല്ലെ പിറുപിറുത്തു. പത്തുപതിനഞ്ചു മിനിറ്റ്‌കൊണ്ട് ആ വലിയ ബക്കറ്റിലെ മുഴുവൻ വസ്ത്രങ്ങളും താൻ ഉണ്ടാനിട്ടു.

നടുനിവർത്തി കസേരയിൽ ഇരുന്നു. പത്രം കൈയിലെടുത്തു. ഓനാം പേജിലെ പ്രധാന വാർത്ത കൊറോൺതന്നെയായിരുന്നു. “വാർത്തകൾ നമ്മൾ ഇന്നലെ ടി.വി.യിൽ കണ്ടതല്ലോ. ഇന്നലെത്തെ വാർത്തകൾ ആണ് ഇന്ന് പത്രത്തിൽ വരുന്നത്. നിങ്ങൾ ആ ദോയ്യലെറ്റും ബാത്രുമും ഓന്ന് കൂടി ചെയ്തേ. എനിക്ക് അടുക്കളെയിൽ കുറച്ചു പണി ഉണ്ട്.” പത്രം വാങ്ങി മേശപ്പേരെത്ത് വച്ചുകൊണ്ടാവൾ പറഞ്ഞു. വാർത്തകൾ ഇന്നലെ ടി.വി.യിൽ കണ്ടതാണ്. പോരാത്തതിന് ഷേസ്ബുക്കിലും വാട്സാപ്പിലും നിരവധി പോസ്റ്റുകളും കണ്ടിരുന്നു. പത്രവായനയ്ക്കിടയിൽ നടു നിവർത്താനാണ് താൻ കസേരയിൽ ഇരുന്നത്. “കഴുകിക്കഴിഞ്ഞാൽ കുറച്ചു ധറ്റാൾ കലക്കി ഒഴിക്കണോ” - അടുക്കളെയിൽനിന്ന് ശബ്ദം കേട്ടു. ബാത്രുമിൽ പോയി. മുന്നുവയസ്സുകാരൻ ചെറിയ മോൻ അൻപും മുന്പ് ബാത്രുമിൽനിന്ന് ഇരഞ്ഞിവരുന്നത് കണ്ടിരുന്നു. മാസ്കും ഗ്രൈഫസും ധരിച്ച് അകത്തു കയറി. കൊറോൺകാലമായത് കൊണ്ട് മാസ്കും ഗ്രൈഫസും അധികം കരുതിയിരുന്നു.

അരമൺക്കുർ കൊണ്ട് ടോയ്ലറ്റും ബാത്രുമും കഴുകി പുറത്തുവന്നപ്പോൾ അവൾ അടുക്കളെയിൽ ഇയലിയും സാമ്പാറും തയ്യാറാക്കുന്ന തിരക്കിലായിരുന്നു. “ആ പുറത്തെ ടോയ്ലറ്റ് കൂടി ഒന്ന് കഴുകിയേക്കു. അപ്പോഴേക്കും പ്രാതൽ രണ്ടിയാകും” - കറിയിൽ ഉള്ള ചേർക്കുന്നതിനിടയിൽ എൻ്റെ മുവത്തു നോക്കാതെ പറഞ്ഞു. പുറത്തെ ബാത്രും വൃത്തിയാക്കാൻ അരമൺക്കുറിലും കൂടുതൽ വേണ്ടി വന്നു. മുറ്റത്തു കൂട്ടികൾ കളിക്കുന്നുണ്ട്. ബാത്രുമിൽ നിന്ന് പുറത്തിനാജിയപ്പോൾ രണ്ടാം ഓസ്റ്റുകാരി ചോദിച്ചു: “അച്ചൻ കുറേ സമയമായല്ലോ പോയിട്ട്, എന്നേ വയറുവേദനയുണ്ടോ?” “വയറിനല്ലോ, നടുവിന് ചെറിയ വേദന ഉണ്ട്” - ഞാൻ പിരുപിരുത്തു. “കൊരോൺ വന്നാൽ സന്ധികളിൽ വേദന ഉണ്ടാകും എന്ന് ടി.വിയിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു.” പുറത്തെ പെപ്പിൽനിന്ന് കൈയും മുവവും കഴുകുന്നോൾ മുത്തമകൾ പറഞ്ഞു. അകത്തു കയറിയപ്പോൾ ഇയലിയും സാമ്പാറും മേശപ്പുറത്ത് വച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹാർപിക്കിന്റെയും ഡെറോളിന്റെയും മണം മുക്കിൽ തളംകെട്ടി നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ട് സാമ്പാറിന്റെ മണം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എങ്കിലും നല്ല വിശപ്പായതുകൊണ്ട് മുഴുവനും തിനുതീർത്തു. മധുരമില്ലാത്ത ചായ കൂടിക്കുന്നോൾ ഞാൻ അവളുടെ മുവത്ത് നോക്കി. “മധുരം ഒഴിവാക്കിയാൽ ഷുഗർ വരാതെ നോക്കാം. നിങ്ങൾ ആരോഗ്യം തീരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ലോക് ഡൗൺ ആയതിൽ പിനെ വ്യാധാമം തീരെ ഇല്ല. ഞാൻ താഴെത്തെ അമ്മിണിയുടെ വീട്ടിൽ ഒരു ബ്ലോക്ക് തായ്ക്കാൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അത് വാങ്ങിവരാം. നിങ്ങൾ ഈ മുറികൾ എല്ലാം ഡെറോൾ ഉപയോഗിച്ച് തുടച്ചേക്ക്. കൊരോണക്കാലമല്ലോ...” അത് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ അമ്മിണിയുടെ വീട്ടിലേക്ക് പോയി. ഞാൻ മോപ്പ് എടുത്തു പണി തുടങ്ങി. ഈ കൊരോൺ ആരുടെ അവതാരം ആയിരിക്കും? ഏതെങ്കിലും സ്ത്രീക്കെവത്തിന്റെതാകും. ഒരുമണിക്കുർ മുഴുവനായി വേണ്ടിവന്നു വീട് മുഴുവനും തുടച്ചുതീർക്കാൻ. അപ്പോഴേക്കും അവൾ ബ്ലോക്കുമായി വന്നു. ഞാൻ കൂളിക്കാൻ ഇരജി. കൂളിച്ചു കഴിഞ്ഞു മുറിയിൽ വന്നു വേഷം മാറി അൽപ്പം ഒന്ന് കിടക്കണം എന്ന് മനസ്സിൽ കരുതി. നന്നായി കൂളിച്ചുപ്പോൾ മുക്കിൽ കുറച്ചു വെള്ളം കയറി. അതുകൊണ്ടാവണം, ഞാൻ തുമ്മിക്കൊണ്ടിരുന്നു. “നല്ല ചുമയുണ്ടല്ലോ... ചുമ കൊരോണയുടെ ലക്ഷണമാണ്. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ ആരുമായിട്ടും സവർക്കം ഉണ്ടായില്ലല്ലോ. എന്നാലും നമ്മൾ സുക്ഷിക്കണം. നിങ്ങൾ അമ്മയുടെ മുറിയിൽ കിടന്നോളും. അമ്മ ഇനി ലോക്ക്യാണി കഴിഞ്ഞാലേ വരു...” ഞാൻ തലയെന്നയുമായി അവൾ പറഞ്ഞ ഏഞ്ചാലേഷൻ വാർധിയേക്ക് പോയി. അപ്പോൾ ടി.വിയിൽ ട്രോപ് ചെചനയെ ശകാരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസംഗിക്കുകയായിരുന്നു.

ആമിന എ.ജി.

10 ബി , ജി.എച്ച്.എസ്.എൻ. പെരിങ്ങേം
പയ്യന്തുർ ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

ബിരിയാണി

അനോറു ചൊപ്പാഴ്ചയായിരുന്നു. ചിന്നപ്പുച്ചയുടെ മുഖം... കരച്ചിൽ കേട്ട അപ്പുക്കുടൻ തെട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ സ്കൂളിൽ പോകാൻ രൂദാം. അമ്മയോട് യാത്രപറഞ്ഞ് ബാഗുമെടുത്ത് നടന്നു. വഴിയരികിൽ പുഷ്പിച്ചുനിൽക്കുന്ന തൊട്ടാവാടി അവനെ നോക്കി ചിത്രക്കുന്നതുപോലെ തോന്തി. വാഹനങ്ങൾ ചീരിപ്പായുന്നു. ആളുകൾ അങ്ങാടുമിങ്ങാടും തിരക്കിട്ടു നടക്കുന്നു. അവൻ നടന്ന സ്കൂളിലെത്തി. അപ്പോഴാണ് ഓർത്തത്, ഉച്ചയ്ക്ക് കഴിക്കേണ്ട ഭക്ഷണം എടുക്കാൻ മറന്നുപോയി. പതിവുപോലെ കൂളാസ് തുടങ്ങി. ഉച്ചയ്ക്ക് ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ബെല്ലുടിച്ചു. കൂട്ടിക്കൈള്ളാവരും ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. കുടുകാരനായ അജ്മർ ചോദിച്ചു: “അപ്പുക്കുടൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നില്ലോ?” ഈന് വീട്ടിൽ പോയിട്ടാണ് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതെന്ന് അപ്പുക്കുടൻ പറഞ്ഞു. അവൻ സ്കൂളിൽ പിരകിലുള്ള മാവിൽചുവടിലേക്ക് നടന്നു. ഇലകൾക്കിടയിൽ ഒരു പഴത്ത മാസ്ഫം അപ്പുക്കുടനെ കാത്തിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്തി. അവൻ അതെടുത്ത് കഴിച്ച് കൂളാസിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ, പിന്നിൽനിന്ന് അപ്പുക്കുടാ... എന വിളിക്കേട്ട തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ചിത്രചുകോണ്ട് സ്ഥിതകീച്ചർ ചോദിച്ചു: “ഈന് കഴിച്ചോ?” “കഴിച്ചു ടീച്ചർ” - അപ്പുക്കുടൻ പറഞ്ഞു. “കഴിച്ചോ? എന്ത് കഴിച്ചു?” ടീച്ചർ വീണ്ടും ആകാംക്ഷയോടെ ചോദിച്ചു. “ഈന് ബിരിയാണിയായിരുന്നു ടീച്ചർ.” “അപ്പുക്കുടൻ ബിരിയാണിയാണോ ഇഷ്ടം?” ടീച്ചർ ചോദിച്ചു. “അതെ, എനിക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടം ബിരിയാണിയാണ്, അമ്മ എനിക്കെന്നും ബിരിയാണി ഉണ്ടാക്കിത്തരും” - അപ്പുക്കുടൻ പറഞ്ഞു. ഒരു ചിരിയോടെ ടീച്ചർ കൈയിലുള്ള ബാഗിൽനിന്നു ചോറുപാത്രം എടുത്ത് അവനുനേരെ നീട്ടിയിട്ട് പറഞ്ഞു: “നിശ്ച അമ്മ കൊണ്ടുതന്നതാണ്, നീ ഭക്ഷണം എടുക്കാൻ മറന്നുപോയതാണെന്ന് പറഞ്ഞു.” ഒരു ജാള്യത്തോടെ അപ്പുക്കുടൻ ടീച്ചറുടെ കൈയിൽനിന്ന് പാത്രം വാങ്ങി. പെട്ടന്ന് അവൻ കൈയിൽനിന്നു പാത്രം വഴുതി താഴെ വീണ് അടപ്പ് തുറന്നു. അതിൽനിന്നും രണ്ട് കപ്പക്കഷണങ്ങൾ തെറിച്ചു. അവൻ അതെടുത്ത് പാത്രത്തിൽ വച്ചു. എന്നിട്ട് ടീച്ചറുടെ മുവത്തേക്ക് നോക്കി. അതെ... ടീച്ചർ കരയുകയായിരുന്നു. ആ കരച്ചിലാണ് ഏതു കൊന്നോൺകാലത്തെയും അതിജീവിക്കാനുള്ള കരുത്ത് തനിക്കു നൽകിയതെന്ന് ലോക്ക്യാണിലിരുന്ന് അവൻ ഓർത്തു.

അനുപമ പി. തുണ്ണാളി

10 ബി

ജി.എച്ച്.എസ്.എസ്. പെരിങ്ങോം
പയ്യന്നുർ ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

കുമ്പന്റെ ആശങ്ക

കാകപുത്രൻ കുമ്പന് വലിയ കുറുപനായിരുന്നു. കൂട്ടിക്കാലത്ത് ഒരു പ്രശ്നവും അറിയാതെ സുവമായി ജീവിച്ചുപോന്നു. വിശക്കുന്നേഡർ അമ്മയോ അച്ചനോ എവിടെനിന്നെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും തെടിപ്പിടിച്ച് കൂട്ടിലെത്തി തന്റെ വായിലേക്ക് തിരുകിത്തരുമായിരുന്നു. വലുതായപ്പോൾ അവൻ പ്രധാസങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാൻ തുടങ്ങി. മാതാപിതാക്കളെ പോലെ അവനും തനിയെ തീറ്റേണ്ണെ കാലമായി. അവനു വേണ്ടതെല്ലാം അവൻ തെടിപ്പിടിച്ച് ഭക്ഷിക്കാൻ ശീലിച്ചു. പഴവർഗങ്ങളും മാംസഭക്ഷണങ്ങളും ധാരാളം മാലിന്യങ്ങളും ലഭിച്ചിരുന്നു. പരിസ്ഥിതി വ്യതിയാക്കേണ്ണ ബാധ്യത തന്റെതുകൂടിയാണെന്ന് ബോധ്യവും അവനുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ പരിഗണനയിലും പരിലാളനയിലും ജീവിച്ച കാലത്ത് എല്ലാം കൂത്യമായി നടന്നിരുന്നു. അവർ പട്ടണികിടന്നാലും തന്റെ വയർ നിറയ്ക്കുമായിരുന്നു. ഇനിപ്പോൾ വലുതായപ്പോൾ അതിന്റെ പ്രധാസങ്ങൾ മനസ്സിലാവുകയും അനുഭവിച്ചരിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ദിവസങ്ങളായി മാംസഭക്ഷണവും മാലിന്യങ്ങളും കാര്യമായി ലഭിക്കുന്നില്ല. പഴവർഗങ്ങൾ മാത്രമേ ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. എതിവും പൂളിയുമുള്ള എന്തെങ്കിലും ശരിക്ക് കഴിച്ചിട്ട് ദിവസങ്ങളായി. കാരണം അനേഷ്ഠിച്ചപ്പോൾ കൂടുകാർ കാലൻകാകയും കോക്കണ്ണൻകാകയും മറുപടിപരിഞ്ഞത് സകടതൊടൊട്ടാടുന്നു. “ഇപ്പോൾ മനുഷ്യർ ഒന്നും ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നില്ല. ആളുകൾ ഭക്ഷണം ശ്രദ്ധിച്ചു കഴിക്കുകയും ബാക്കി സുക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബാക്കിവരുന്ന അവർഖിഷ്ടങ്ങൾ തന്നെ വിട്ടിലെ പശുകൾക്കും നായ്ക്കൾക്കുമെല്ലാം വേണ്ടിവരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ കാര്യം കഷ്ടത്തിലായത്.” കുമ്പന് ആകാംക്ഷയായി. “അതെന്നൊ മനുഷ്യർ ഇതെയധികം പിശുക്കുകാണിക്കുന്നത്?” “കോവിഡ് 19 എന്ന രോഗം ലോകത്താകെ പടർന്നതെ. അതിന്റെ മുൻകരുതലായി എല്ലായിടങ്ങളിലും വളരെ നിയന്ത്രണതൊടൊട്ടാടുന്ന് ഭക്ഷ്യവസ്തുകൾ ലഭിക്കുന്നത്. അതിനാൽ കിട്ടുന്ന ഭക്ഷ്യവസ്തുകൾ സുക്ഷിച്ച് കൈകൊരും ചെയ്യുന്നു. വിവാഹം പോലുള്ള കൂട്ടംകൂടി ശ്രദ്ധിക്കുന്ന സദ്യകളൊന്നും നടക്കാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ കാര്യം പരുങ്ങലിലാണ്.” കുമ്പന്റെ മുഖം വിവർണ്ണമായി. ഈ

കണ്ട് കാലൻകാകയും കോക്കണ്ണൻകാകയും അവരെന്ന സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. “നമുക്ക് പറന്ന നടന്ന് വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ണാവൽപ്പുഴം, ചക്ര, മാന്യം തുടങ്ങിയവയെക്കു ഭക്ഷിച്ച് വിശപ്പടക്കാമല്ലോ. എന്നാൽ പറക്കാൻ കഴിയാത്തവരും മാംസാഹാരികളുമായ നമ്മുടെ സഹജീവികളുടെ കാര്യം എത്ര പ്രയാസമായിരിക്കും.” ഈത് കേട്ട കറുന്നൻ ഒന്നുകൂട്ടി തളർന്നിരുന്നു. കാലൻകാക പറഞ്ഞു: “നീ എന്തിന് വിഷമിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ ശുചിത്വപോഷണത്തിനായി പലപല തയ്യാറെടുപ്പുകളും നടത്തുന്നുണ്ട്. അതിലും ഈ രോഗം തടയാൻ കഴിയുന്നുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കാലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തന്നെ ഈ രോഗം മാറി അവസ്ഥകൾക്ക് മാറ്റം വരും. മനുഷ്യർ ഈ കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറക്കും. നാം ആർത്തിയുള്ളവരാണെങ്കിലും നമ്മുടെ ആർത്തിയും ധിക്കാരവും പൊങ്ങച്ചവും കൂടുതലുള്ളവരാണെവർ. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഇതിൽനിന്ന് ഒരു തിരിച്ചുവരവ് ഉണ്ടായാൽ മതിമരന് യുർത്തും അഹങ്കാരവും ഇതിനേക്കാൾ ആർഡാടതോടെ ആരോഗ്യാഷിക്കും. അപ്പോൾ ഇതിനേക്കാൾ സുലഭമായി മാംസഭക്ഷണങ്ങൾ നമുക്ക് ലഭിക്കും. മനുഷ്യർ അങ്ങനെന്നയാണ്. നീ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസിയായി ജീവിക്കു.”

അഫീഡ് പി.എ.

3 എ

ജി.എഫ്.യു.പി. സ്കൂൾ കടപ്പുറം
ചാവക്കാട് ഉപജില്ല, തൃശ്ശൂർ

കാട്ടു മനുഷ്യനും

നഗരത്തിലെ ബഹുജനങ്ങൾ കാരണം ഷാജഹാൻ എന്നാരായിൽ കാട്ടു സന്ദർശിക്കാൻ പോയി. വൻമരങ്ങൾ, കൂളങ്ങൾ, അരുവികൾ, ചെറുസസ്യങ്ങൾ... ശുദ്ധവായുവും ശവസിച്ച് അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു നടക്കുമ്പോൾ മുറിവുപറ്റിയ ഒരു കുരുവിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു. അതിന് അയാൾ പ്രാമാശുശ്രൂഷ നൽകി. അൽപ്പസമയം കഴിത്തപ്പോൾ അത് പറന്നുപോയി. സന്നോധത്തോടെ അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു നടന്നു. അരുവിയിൽനിന്നു വെള്ളം കുടിച്ചു. മാനുകൾ, മുതലുകൾ തുടങ്ങിയവയെയും കണ്ടു. കാറിൽ ചെടികൾ നൃത്തംചെയ്യുന്നു. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷമാണ് തന്റെ സ്വന്തം വീടിലേക്കു തിരിച്ചു പോയത്. അനുഭവിച്ചതെല്ലാം കുടുകാരോട് പങ്കുവച്ചു. അപ്പോഴാണ് നഗരജീവിതവും വനവാസവും തമിലുള്ള വ്യത്യാസം അദ്ദേഹത്തിനും കുടുകാർക്കും മനസ്സിലായത്.

സനിയു ടി.
4 എ , ജി.എൽ.പി.എസ്. നൊട്ടപ്പിറം
വേങ്ങര ഉപജില്ല, മലപ്പുറം

അപുവിന്റെ തിരിച്ചിറിവ്

അപ്പു ഒന്നാംക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന കൂട്ടിയാണ്. അവൻ എപ്പോഴും ചെളിയിൽ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ശരിക്കും കൈയ്ക്കും വായും കഴുകാറില്ലായിരുന്നു.

അമ്മ പറയുന്നത് അനുസരിക്കില്ലായിരുന്നു. ഒരുദിവസം അവൻ കൊറോൺരോഗത്തെതക്കുറിച്ച് കേട്ടു. അവൻ അമ്മയോട് ആ രോഗത്തെതക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചു.

അമ്മ അവന് ലോകമാകെ പടർന്നുപിടിക്കുന്ന രോഗത്തെതക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. കൈയ്ക്കും മുവവ്യും ഇടയ്ക്കിടെ സോപ്പിട്ട് കഴുകുന്നത് ഇൽ പകരുന്നത് തന്റെയും.

ശുചിത്വം ഒരുവിധം രോഗങ്ങളെയെല്ലാം നമ്മളിൽനിന്നുകരും എന്നല്ലാം അപ്പു മനസ്സിലാക്കി. പിന്നീട് അവൻ എന്നും നല്ല കൂട്ടിയായി നടന്നു.

മുഹമ്മദ് നബ്രഹാൻ
1 ബി , ജി.എൽ.പി.സ്കൂൾ. ഇളക്കര
വേങ്ങര ഉപജില്ല, മലപ്പുറം

അപൂവും പാച്ചുവും

അപൂവും പാച്ചുവും കൂടുകാരാൻ. അപൂ മഹാമടിയൻ. പാച്ചു മിടുകൻ. പാച്ചു വ്യത്തിയായി നടക്കും.

എന്നാൽ അപൂവാകട്ട, പല്ലു തേക്കില്ല, കൂളിക്കില്ല, നവം മുറിക്കില്ല മടിപിടിച്ചു ടി.വി. കണ്ടിരിക്കും.

രുദിവസം അപൂവിന് നല്ല വയറുവേദന. മരുന്ന് കഴിച്ചിട്ട് കുറയുന്നില്ല അവൻ കിടന്നു കരച്ചിലായി.

പാച്ചു അവരെ കൈനോക്കി പറഞ്ഞു:

“നീ നിരേ നവം മുറിക്കു... നീ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നോൾ അതിലെ അഴുക്കൊക്കെ നിരേ വയറിൽ എത്തും. അതാണ് നിനക്ക് വയറു വേദന മാറാത്തത്.

ഈ മുതൽ നീ വ്യത്തിയായി നടക്കു... നിനക്ക് ഒരു അസുവവും ഉണ്ടാവില്ല.”

അനുമുതൽ അപൂ രാവിലെ പല്ലുതേച്ച്, കൂളിച്ചു വ്യത്തിയായി നടക്കാൻ തുടങ്ങി. അതോടെ അപൂവിരേ അസുവമെല്ലാം പന്പകടന്നു.

ഫർഹാൻ
ജി.എൽ.പി. സ്കൂൾ, ഒളക്കര
വേങ്ങര ഉപജില്ല
മലപ്പുറം

കോവിഡ് ...

കുടിവെള്ളം: ഇനി എന്നാണൊവോ ഞ്ചീ പടച്ചാനേ, മഴ വരാന് ഒരു പിടിയും ഇല്ല..

സോപ്പുവെള്ളം: ഇങ്ങളും പ്രളയത്തില് ഒക്കെ മുങ്ങി പൊന്തണ്ടത് കണ്ട് രസികാനാകും ലെ ഈ പ്രാർമ്മന?

കുടിവെള്ളം: ഭൂമിലെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും കുടിനീര് കിട്ടാത്ത കാലത്തേക്കല്ലെ പോക്ക്.... അത് സഹികാതേതാണോ.

സോപ്പുവെള്ളം: അതിനിപ്പോ കുടിനീര് കുടിക്കാൻ മനുഷ്യനുണ്ടാവോന് ആശ കണ്ട്. **കുടിവെള്ളം:** ഇങ്ങള് ഇപ്പോ പറഞ്ഞത് എനിക്ക് തിരിഞ്ഞിട്ടില്ല.

സോപ്പ് വെള്ളം: ഇങ്ങള് ഈ ലോകത്തൊന്നും അല്ലോ? ലോകത്തൊരു മഹാമാരി പിടിപെട്ട മനുഷ്യനോക്കെ മരിച്ച് വീഴ്ഞ്ഞത്... ഇങ്ങള് കേട്ടിട്ടില്ലോ?

കുടിവെള്ളം: അത് എന്നാണൊവോ ഞ്ചീ പടച്ചാനേ? ഇങ്ങള് പറയ്, ഞാനോന് കോക്കട്ടു..

സോപ്പുവെള്ളം: ഇപ്പോ ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകളെ കൊന്നൊടുക്കിയ “കോവിഡ് 19” എന്ന രോഗം.. കണ്ണാണ് കാണാൻ പറ്റാത്ത ഒരു വൈറസാം ഇതിന്റെ കാരണക്കാരൻ...

കുടിവെള്ളം: അളളം... അയ്ക്ക് പ്പോ എന്തെല്ലാം കരുതല്ല് തമ്മിൽ ചെയ്യണം?

സോപ്പുവെള്ളം: ഇപ്പോ കുടിവെള്ളില്ല മനുഷ്യന് വേണ്ടത്... എന്നെന്നാണ് ഇപ്പോ എല്ലാർക്കും ആവശ്യം. 20 സെക്കന്റ് എന്ന ഉപയോഗിച്ച് എല്ലാരും കൈയ്യ് കഴുകണം,

പുറത്തിരിങ്ങുമ്പോ മാസ്ക് ധരിക്കുക, ആളുകൾ തമിൽ 1 മീറ്റർക്കിലും അകലം പാലിക്കുക. ഇതൊക്കെ നിർബന്ധമാക്കണം.

കുടിവെള്ളം: ഇപ്പോ പിടിക്കിട്ടി... ഇക്കാര്യം ഞാന് എല്ലാരേം അറിയിക്കാ. നമ്മളിൽ അതിജീവിക്കും. കേരളം ഒത്തൊരുമയുടെ നാടാ...

സോപ്പുവെള്ളം: നിപ്പ, പ്രളയം എല്ലാം അതിജീവിച്ച നമ്മൾ ഇതിനേയും അതിജീവിക്കും. നമ്മാരു നാളെയെ സ്വപ്നം കാണാം....

മുഹമ്മദ് സാദിൻ സി.
4 ബി, ജി.എൽ.പി. സ്കൂൾ. ഒളക്കര
വേദാര ഉപജില്ല, മലപ്പുറം

അപൂവിന്റെ കമ

കിങ്ങിണിഗാമത്തിലായിരുന്നു അപൂവിന്റെ വീട്. അവൻ ആരും പറയുന്നത് അനുസരിക്കില്ല. വികൃതിയും കുടുതലായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അപൂ പച്ചികൾ കൊത്തിയ പഴങ്ങൾ കഴിക്കുന്നോൾ, അവൻ അനിയത്തി പറഞ്ഞു: “നീ ആ പഴങ്ങൾ കളയു.” എന്നാൽ അപൂ “വേണമെങ്കിൽ നീയും കഴിച്ചോ... ഒരു കൂഴപ്പവും ഉണ്ടാകില്ല” എന്നും പറഞ്ഞ കൈകഴുകാതെ തന്നെ എല്ലാം കഴിച്ചു. ചിന്നു പക്ഷെ ഒന്നും കഴിച്ചില്ല. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, “അമേ... വയറു വേദനിക്കുന്നു” - അപൂ കരയാൻ തുടങ്ങി. ഡോക്കുരെ കാണിച്ചു. ശുചിത്വം പാലിക്കാൻ പറഞ്ഞു. രോഗപ്രതിരോധത്തിന് “തിനുന്നതിന് മുമ്പും ശേഷവും കൈയും വായും കഴുകണം.. കൂളിക്കണം... വീടും പരിസരവും കൊതുക്കുകൾ വളരാതെ സുക്ഷിക്കുക...” ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ പറിച്ച് അപൂ നല്ല കൂട്ടിയായി.

മുഹമ്മദ് അജ്ജലാൻ കെ.
1 ഡി , ജി.എൽ.പി.എസ്. പറമ്പിൽപ്പീടിക
വേദരെ ഉപജില്ല, മലപ്പുറം

ഇട കൊണ്ടു

എരെ ദിവസമായി പുറത്തിരഞ്ഞിയിട്ട്. എനിക്ക് പുറത്തിരഞ്ഞാൻ കൊതിയാവുന്നു. പക്ഷെ, കൊണ്ടുനായായ കാരണം ഒന്നിനും കഴിയുന്നില്ല. കുടുകാരുടെ കൂടെ കളിച്ചിട്ട് ഒത്തിൽ നാളായി. മാമൻ്റെ വീടിലും പോകാൻ പറ്റുന്നില്ല. സമയം പോകാതെ ടെൻസിലേക്ക് കയറിയപ്പോൾ അപൂരത്തെ ശരത്തെടുപ്പേണ്ടു കൂടിലെ കിളികൾ ചിലച്ചുകൂടുന്നത് കേട്ടു. ഇപ്പോൾ ആ കൂടിലെ കിളികളും നാനും ഒരേപോലെയാണ്. എനിക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു.

അനന്ത ഓ.വി.
4 ഇ , ജി.എൽ.പി.എസ്. വട്ടേനാട്
തൃത്താലു ഉപജില്ല, പാലക്കാട്

ദ്രുതയുടെ ചിന്തകൾ

“താങ്ക് കൊറോൺ...!” സത്യം പറയലോ, എൻ്റെ മമ്മയെയും പസ്തയെയും ശരിക്കാന് കാണുന്നത് ഇപ്പോഴോ. എന്നും തിരക്ക്. ഓഫീസ്, മീറ്റിംഗ്, അങ്ങനെ അങ്ങനെ തിരക്കോട് തിരക്ക്. ഒരു സംശയേ കിട്ടിയാലും കണക്കാ... കൊറോൺ വന്നതുകാരണം എന്തൊക്കെ മാറ്റങ്ങളാണ് വന്നതെന്നറിയോ, ഓഫീസിലും, തിരക്കിലും, അതുവരെ പുക ഉയരാത്ത അടുപ്പിനൊക്കെ പുതുജീവൻ വച്ചു. പപ്പാ അങ്ങനെ സംസാർക്കുന്നതും മമ തമാശപറഞ്ഞു ചിത്രകുന്നതും വീടിൽ തങ്ങളെല്ലാരും ഒരുമിച്ചിരുന്ന് സംസാർക്കുകയും കളിക്കുകയും ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതുമൊക്കെ എനിക്ക് ഇതുവരെ കിട്ടാതെത്താരു സന്തോഷമാണ് തരുന്നത്. ടി.വിയിൽ കൊറോൺ വന്ന കുറേ ആളുകളൊക്കെ മരിക്കുന്നു എന്നൊക്കെ കേൾക്കുന്നോൾ പേടിയം... എൻ ദൈവത്തോട് എന്നും പ്രാർധിക്കാറുണ്ട്. മമ പറഞ്ഞു, ശുചിത്വമുണ്ടായാൽ രോഗങ്ങൾ വരുന്നത് തടയാം, കൈ സോപ്പുപയോഗിച്ച് കഴുകുകയും പുറത്തിരിങ്ങാതെ വീടിൽ ഇരിക്കുകയും അമവാ ഇരങ്ങിയാൽ മാസ്ക് വയ്ക്കുകയുമൊക്കെ ചെയ്താൽ രോഗവ്യാപനം തടയാം. ആർക്കേജിലും ചുമയോ പനിയോ ശാസനമടുക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടോ ഉണ്ടക്കിൽ രോഗലക്ഷണമാണെന്നും വേഗംതന്നെ അങ്ങനെ ഉള്ളത് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത് ഒരു മീറ്റർ അകലം പാലിച്ചു മുൻകരുതൽ എടുക്കണം എന്നൊക്കെ...

എന്തുതന്നെ ആയാലും പസ്തയും മമയും അംബൈന തങ്ങളുടെ വീടിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ ദിവസങ്ങളാണ്... പലഹാരത്തിന്റെ പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങളും ചെറിയചെറിയ ചെടികളും പച്ചകരികളും നടലും എല്ലാം. മമയുടെയും പസ്തയുടെയും കൂടെ വീടിലിരുന്ന് ഈ അവധിക്കാലം ആദേശാശ്വിക്കാൻ അവസരം തന്ന കൊറോണയോട് നൽകി തോന്നാ... ആ പിന്ന, ഇന്നലെ മമ ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞു... തങ്ങൾക്ക് ഒരു കുണ്ഠവാവ കൂടെ ഉണ്ഡാവാൻ പോവുന്നുന്ന്... എനിക്ക് തുള്ളിച്ചാണ് തോന്നാ... ഇപ്പോൾ...

ആത്മിക എ.

1 ഡി

ജി.എൽ.പി.എസ്. പറമ്പിൽപ്പീടിക
വേങ്ങര ഉപജീലും, മലപ്പുറം

മരം മുറിക്കണ്ട...

സ്കൂൾമുറയെത്ത് ശാവൽമരം വെട്ടാൻ ആളുകൾ കോടാലിയുമായി നിൽക്കുകയാണ്. ഹൈമാസ്റ്ററും പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റും മറ്റു പ്രമുഖ വ്യക്തികളും അവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട്. സ്കൂളിൽ പുതിയ ഒരു കെട്ടിടം പണിയാൻ പോവുകയാണ്.

“വരു, ഓടി വാ...”

അർജുൻ കൂടുകാരെ വിളിച്ചു.

അവരെല്ലാവരും നനിച്ച് ശാവൽമരത്തിനടുത്തെത്തത്തി. അർജുന്റെ കൈയിൽ ഒരു നോട്ടുബുക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു.

“ഇല്ല മരത്തിൽ എത്ര കിളികളുണ്ടെന്നിയാമോ?”

അവൻ എല്ലാവരോടുമായി ചോദിച്ചു.

“പറഞ്ഞൊളു, കൂട്ടികളേ, നിങ്ങൾക്കെന്നൊ പറയാനുള്ളത്?”

പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റ് അവനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

“എത്ര കിളികളുടുകളുണ്ടെന്നിയാമോ?”

അവൻ നോട്ടുബുക്ക് തുറന്നു.

അവൻ കിളികളുടെ പേര് വായിച്ചു:

“കാക്ക

തത്ത

മെമന

കുയിൽ

അങ്ങനെ മൊത്തം 36 കിളികൾ.”

എല്ലാവരും അതുതെപ്പട്ട.

“അ, അക്കാണുന്നത് മരപ്പടിയുടെ പൊത്താണ്. അതിൽ അമ്മയും അച്ചൻനും മക്കളുമടക്കം അഞ്ച് മരപ്പടികളുണ്ട്...”

സലിൽ പറഞ്ഞു.

“പത്രാം അണ്ണാൻമാരുണ്ട്,

അഞ്ച് പാമ്പുകളുണ്ട്.

തേരട്ടകളും പഴുതാരകളും പുൽച്ചാടികളും മിനാമിനികളുമെല്ലാമുണ്ട്.”

അശ്വതി ബുക്ക് തുറന്ന് ഓരോനും വായിച്ചു.

“ഉറുമ്പുകൾ എത്ര തരമുണ്ടന്നറയാമോ?”

അമിനക്കുട്ടി ഉറുമ്പുകളുടെ ഹോട്ടോകൾ കാണിച്ചു.

“ഇതെൻ്ത് ബാപ്പാടെ മൊബൈലുണ്ട്,” അവർ പറഞ്ഞു.

“എത്ര ഇലക്ട്രോൺഡോടു പുറത്തുവിടുന്ന ഓക്സിജൻ ഒരുദിവസം അയ്യായിരും രൂപാ വിലയുണ്ടാവും. അപ്പോൾ ഒരു മാസം പതിനേഴായിരും രൂപ, ഒരു കൊല്ലം?”

റിയമോൾ കണക്കു നിരത്തി.

എല്ലാരും അത്ഭുതതന്ത്രങ്ങൾ നിൽക്കുന്നോൾ പിന്നിൽ നിന്ന അലീന ടീച്ചർ മുന്നോട്ടുവന്നു.

“ഈ മരം ഒരു ജൈവവൈവിധ്യ ആവാസവൃക്ഷമായാണ്.

ഇതിൽനിന്ന് കൂട്ടികൾക്ക് ജീവശാസ്ത്രം പഠിക്കാം.

ഉർജ്ജതന്റവും രസതന്റവും കണക്കും പഠിക്കാം.

ഭാഷകൾ വരെ പഠിക്കാം.”

ടീച്ചർ പറഞ്ഞുനിർത്തിയപ്പോൾ ശബ്ദമെല്ലാം നിലച്ചു.

എല്ലാവരും ചിന്തകളിലായിരുന്നു.

“മരം മുറിക്കണ്ട....”

പെട്ടെന്ന് പഠായത്ത് പ്രസിഡന്റ് പറഞ്ഞു.

“കെട്ടിടം പണിയാൻ നമുക്ക് വേരെ സഹലം നോക്കാം.”

“ഹുരീയ്... ഹുരീയ്... ഹോ....”

കൂട്ടികൾ ആർപ്പുവിളിച്ചു.

മരത്തിലിരുന്ന് ഓരായിരും കിളികൾ ഒപ്പം ചിലച്ചു.

അഖ്യാന

5 ബി

ഗവ. യു.പി. സ്കൂൾ, പെരിന്തലം
വലപ്പാട് ഉപജില്ല, തൃശ്ശൂർ

കൊരോൺയോടൊരു കൂൺതുസക്കം

എന്നതെയും പോലെ അനും സ്കൂളിൽ ചെന്നപ്പോഴാണ് ശ്യാമളച്ചീച്ചർ പറഞ്ഞത്, നാലേ മുതൽ ആരും സ്കൂളിലേക്ക് വരണ്ടാന്.

കൊരോൺ കാരണം സ്കൂൾ പൂട്ടിയതേ.

അയ്യോ, അപ്പോ ആനുവൽ ഡേയും പരീക്ഷയും ഒക്കെ എന്തു ചെയ്യും?

എനിക്ക് സക്കം വന്നു. ഞാനും കൂടുകാരും എത്ര നല്ല പാട്ടുകളായിരുന്നു പറിച്ചു വച്ചത്. അതോന്നും ഇനി പാടാൻ പറ്റില്ലേണ്ടോ...

വീട്ടിലെത്തി അമ്മയോടും അമ്മമ്മയോടും ടീച്ചർ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാക്കെ പറഞ്ഞു.

അമ്മയാ പറഞ്ഞുതന്നത്, കൊരോൺയെന്ന നിന്നെ കുറിച്ച്.

ചെചനയിലെ വുഹാനിൽ നീ ആദ്യം എത്തിയപ്പോൾ താനൊരിക്കലും വിചാരിച്ചില്ല, നീ നമ്മുടെ കേരളത്തിലും വരുമെന്ന്.

നിനക്കരിയാമോ, കൊരോണോ, നീ കാരണം എനിക്കെന്നെന്നാക്കെ വിഷമങ്ങൾ ഉണ്ടായെന്ന്.

ദുഖായിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന അച്ചുനീ ഏപ്പിൽ ആദ്യം നാട്ടിൽ വരേണ്ടതായിരുന്നു. നീ കാരണം അച്ചുനീ വരാൻ പറ്റിയില്ല.

ഏപ്പിൽ 5 ന് എൻ്റെ ചെറിയച്ചുണ്ടെ കല്പാണം നടക്കേണ്ടതായിരുന്നു. നീ കാരണം അതും നടന്നില്ല.

എൻ്റെ ഏറ്റവും വലിയ സക്കം എന്താനുറൈഡോ?

ഈ വെക്കേഷന് താനും ഏട്ടനും അമ്മയും അച്ചുണ്ടെ കൂടെ ദുഖായിലേക്ക് പോകാനിരുന്നതായിരുന്നു. അതും നീ ഇല്ലാണോക്കി.

ലോകം മുഴുവനും നീ ലോക്ക്യാണിലാക്കീലേ.

നിനക്കരിയാമോ, എത്ര ദിവസമായി ഞാൻ വീടിന് പുറത്തിറങ്ങീട്?

വിഷുനീ ഒരു പടക്കം പോലും തൈസൾ പൊട്ടിച്ചില്ല.

എത്ര ആളുകളാ നീ കാരണം ഓരോ രാജ്യത്തും മരിച്ചത്!

നീ നോക്കിക്കോ കൊരോണോ, നിന്നെ തൈസൾ തോൽപ്പിക്കും.

ഇനി ഒരിക്കലും നിനക്ക് വരാൻ പറ്റാത്ത തരത്തിൽ ഇ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് തന്ന നിന്നെ ഓടിക്കും.

ഓം രാജേഷ്
2 ബി, ജി.യു.പി.എസ്. എടത്തറ
പറളി ഉപജില്ല, പാലക്കാട്

ഗ്രാമത്തിലെ കുടുകാരി

“മീനു, ഈഞ്ചോട് ഓടി വാ മോളേ...”

അമ്മയുടെ വിളിയിൽ മീനു പാഞ്ഞത്തതി.

“ദേ നോക്ക് മീനു, നിന്റെ ചേട്ടന് വല്ലാത്ത ചർദ്ദിയും വയറിള്ളക്കവും. നീ ചെന്ന യോകുർ സാരേ വിളിച്ചു വാ...”

കേടപാതി കേൾക്കാത്ത പാതി മീനു പട്ടണത്തിലേക്ക് കുതിച്ചു. ആറുവയസ്സുകാരിയാണ് മീനു. ഒരു നാട്ടിൻപുറത്തുകാരി പെൺകുട്ടി. പഠിക്കാൻ ബഹുമിടുകൾ . തന്നാലാവുംവിധം എല്ലാരെയും സഹായിക്കും. മീനുവിനെ നാടുകാർക്കെല്ലാം ഒത്തിരി ഇഷ്ടമാണ്. ഒരു കുഗ്രാമത്തിലാണ് മീനുവും കുടുംബവും താമസിക്കുന്നത്. അത്യാവശ്യം ചില സൗകര്യങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഒരു കൊച്ചുവീടിൽ. അന്നാട്ടിൽ എല്ലാവരുടെയും അവസ്ഥ ഏകദേശം ഇതുതന്നെയാണ്. ആശുപത്രിയോ പോലീൻ നാട്ടേഷനോ തുടങ്ങി കനും ഇല്ലാത്ത നാട്.

മികവർക്കും കുറച്ചുനാളായി ചർദ്ദിയും വയറിള്ളക്കവും തുടങ്ങിയിട്ട്. ചികിത്സാസ്വാക്രൂഞ്ഞൾ ഒന്നുമില്ലാത്തതിനാൽ നാടുകാരുടെ ഏക പ്രാർമ്മനാ ആശയമായ കാളീദേവിയുടെ ശാപം എന്നാണ് എല്ലാരും കരുതുന്നത്. ഡോക്ടറുടെ അടുത്തുചെന്നാൽ പനിയുടെ മരുന്ന് നൽകി തിരികെ വിടുന്നതാണ് പതിവ്. വേഗത്തിൽ മീനു ഡോക്ടറുടെ ക്ലിനിക്കിൽ എത്തിച്ചേരിനു.

“ഡോക്ടുർസാരേ... ഡോക്ടുർസാരേ...”

കിതപ്പ് സഹിക്കവയ്ക്കാതെ മീനു നീട്ടിവിളിച്ചു. കൊച്ചുകുട്ടി ആയതിനാൽ ഡോക്ടർക്ക് മീനുവിനോട് എന്തോ ഒരു അനുകന്പ തോന്തി. ഡോക്ടർ അവളെ അടുത്തുവിളിച്ച് കാരുഞ്ഞൾ തിരക്കി. തന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ നടന്നതും ഇനി നടക്കാൻ ഇരിക്കുന്നതും എല്ലാം അവൾ ഡോക്ടറോട് വള്ളിപ്പുള്ളി വിടാതെ പറഞ്ഞു.

“ആട്ടു, നിങ്ങൾ നാടുകാർ അടുത്തടുത്താണോ താമസം?”

ഡോക്ടർ ചോദിച്ചു. “ഒരു അടുക്കളെയുടെ ഇപ്പുറത്ത് മറ്റേ പുമുഖം എന്ന നിലക്ക് ആണ്.” തലയാട്ടിയതോടൊപ്പം മീനു വിശദീകരണവും നൽകി.

“എകിൽ ഇതൊരു പകർച്ചവ്യാധിയാണ്. അതെന്നാണെന്ന് മോൾക്ക് അറിയാമോ?”

ധോക്കുട ചോദ്യത്തിനു മീനുവിന് ഒരു മറുപടിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

“ഈ രോഗങ്ങൾ ഒരാളിൽനിന്നും മറ്റാരാളിലേക്ക് പകരും.”

“ആ ശരിയാ...”

“എൻ്റെ ഏട്ടുംബന്നും ശർദ്ദിയും വയറിളക്കവും ഉണ്ടായിരുന്ന രാമേഖൻ കുടെയായിരുന്നു നടപ്പ്.”

“അതുതനെ, വൃത്തി ഇല്ലാത്തത് കൊണ്ട് മാത്രം വരുന്ന ഒരു തരം അസുവമാണിത്. പേര് കോളറ. ഇച്ച് വനിരിക്കുന്നതും തുറന്നു വെക്കുന്നതും ആയിട്ടുള്ള ആഹാരം കഴിക്കുന്നത് മുലവും മണ്ണവാരി കളിച്ച കൈ കഴുകാത്തതു മുലവും ഒക്കെ ഇതു വരാം.”

“അയ്യേ... ഇതിന് മരുന്നൊന്നും ഇല്ല ധോക്കർ സാരോ?”

“ഉണ്ടല്ലോ, വൃത്തിതനെയാണ് യഥാർമ്മ മരുന്ന്! ഇത് കൂടാതെ ഒരു ലായനിയും ഉണ്ട്. ഒരുപിടി പദ്ധതിയും മുന്ന് വിരലിൽ എടുക്കാവുന്നത് മാത്രം ഉള്ള ഉപ്പും ചേർത്ത വെള്ളം. മെഡിക്കൽ സയൻസിൽ ഇതിനെ ഓ. ആർഎസ്. എന്നാണ് പറയുന്നത്. ഓ.ആർ.എസ്. പാക്കറ്റകൾ ഞാനിവിടന്ന് തരാം. ബാക്കിയുള്ളവർക്ക് മോള്ള ഈ ലായനി തയ്യാറാക്കി കൊടുക്കാം. ഇതിന്റെ കൂടു മറ്റുള്ളവർക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കുകയും വേണം.”

ധോക്കർ പറഞ്ഞ മിശ്രിതം തനെ നാട്ടിലെ എല്ലാ രോഗികൾക്കും മീനു നൽകി. അതോടൊപ്പംതന്നെ ഏട്ടുംബന്ന്.

കൂടാതെ എല്ലാവരെയും വിളിച്ചു തന്റെ കഴിവുകൾക്ക് അനുസരിച്ച് വൃത്തിയെ കുറിച്ച് പറയുകയും ചെയ്തു. തുറന്നുവച്ച ക്രഷ്ണങ്ങൾ കഴിക്കില്ല എന്നും ഇച്ച് വനവ ക്രഷ്ണിക്കില്ല എന്നും അവർ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു. അന്ന് നാട്ടിലെ എല്ലാവരും ചേർന്ന് മീനുവിനെ അഭിനന്ദിച്ചു.

അങ്ങനെ മറ്റുള്ളവർക്ക് മാതൃകയായ ആ ആറുവയസ്സുകാരി പെൺകുട്ടി നാടിന് വെളിച്ചുമേരി.

നിന്മാണജീവൻ പി.

8 എ

ജി.വി.എച്ച്.എസ്.എസ്. കീഴുപറമ്പ്
അരീക്കോട് ഉപജില്ല, മലപ്പുറം

ശുചിത്വത്തിന്റെ വില

രഹ്യവിന് ഇപ്പോൾ കാരണമേന്തിൽ കാലമാണ്. ഒന്നോർത്താൽ ഇപ്പോൾ അവൻ സന്തോഷത്തിന്റെ നാളുകൾ ആണ്. ആ സന്തോഷത്തിന് പിനിൽ ഒരു വലിയ കാരണക്കാരി ഉണ്ട്. അത് മറ്റാരുമല്ല, പുക്കച്ചവടക്കാരിയായ അവൻ വളർത്തുമല്ല കല്യാണിയാണ്.

അന്ന് പതിവിൽനിന്നു വിപരീതമായി പുക്കൾ വിറ്റഴിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇരുന്നു. കച്ചവടം കഴിഞ്ഞ് കുടയുമായി വീടിലേക്ക് മടങ്ങാൻ ശ്രമിക്കവേ തന്റെ സാരിത്തുമുഖിൽ എന്തോ ഉടക്കിയതായി തോന്തി. തിരിത്തു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു പിണ്ഡുംവാലൻ! അവൻ മുഖം കരുവാളിച്ചിരുന്നു. ആ കുണ്ഠിനെ അവർ വാരിയെടുത്തു. അവൻ ഉരിയാടാൻപോലും പറ്റാത്ത അത്ര അവശന്നായിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ കല്യാണി തൊട്ടട്ടുത്ത ചായകടയിലേക്ക് കയറി അവൻ വയറുനിറയെ ആഹാരം വാങ്ങി നൽകി. അവൻ അവസ്ഥ കേട്ടിട്ട് കല്യാണിക്ക് സങ്കടമായി. എന്തെന്നാൽ, ആ തെരുവിൽ അവൻ അലയാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് നാളുകൾ ഏറെയായിരുന്നു. ആരോരുമില്ലാത്ത തനിക്ക് ഒരു കുട്ടാകും എന്ന് കരുതി കല്യാണി അവനെന്നും കൂട്ടി വീടിലേക്കു നടന്നു.

തുടർന്ന് എല്ലാ ദിവസവും തന്റെ പുവിൽപ്പുനയ്ക്ക് അവനെന്നും കുട്ടിക്കൂടി. കുട്ടത്തിൽ കല്യാണി അവൻ ഒരു പേരും നൽകി, രഹ്യം.

കാലം കടന്നുപോയി. രഹ്യ വളർന്ന് വലുതായി. കല്യാണിയുടെ ചിട്ടകൾക്കും ശുചിത്വത്തിനും വിപരീതമായിരുന്നു രഹ്യവിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി. അവൻ വൃത്തിയും വെടിപ്പും വളരെ കുറവായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, ക്രമേണ കല്യാണിയുടെ നല്ല വാക്കുകൾ കേൾക്കാൻ അവൻ ഇഷ്ടമില്ലാതായി. വളർത്തുമല്ലെന്ന ഉപദേശങ്ങൾ മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കാതെ അവൻ ആ തെരുവിൽ കൂടുകാരോടൊപ്പം കരങ്ങിന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയിരിക്കേയാണ് ഇടിത്തോപോലെ കോവിഡ് 19 എന്ന് വ്യാപനം! അതിനാൽ കല്യാണി തന്റെ പുവിൽപ്പുന പാടെ നിർത്തി വീടിൽ തങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആദ്യനാളുകളിൽ രഹ്യവും വീടിൽ ഇരുന്നു.

എതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ വീടിൽ മട്ടത്ത് തെരുവിലേക്ക് ഇറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. തെരുവിലെ കറക്കം കഴിഞ്ഞ് വീടിലേക്ക് തിരിച്ചുവരുന്നോൾ കൈകാലുകൾ കഴുകാനോ കുളിക്കാനോ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, കല്യാണി ആവട്ടു, അതീവ സുരക്ഷയോട് കൂടി നിരന്തരം സോപ്പ് ഉപയോഗിച്ച് കൈകഴുകിയും മുഖം തുവാല കൊണ്ട് മറച്ചും കോവിഡിനെ പ്രതിരോധിച്ചു. ശുചിത്വക്കുറവ് കാരണം രഹ്യവിന് കോവിഡ് രോഗത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. ഈ അവസ്ഥയിൽ ആരോഗ്യപ്രവർത്തകൾ അവനോട് വീടിൽത്തന്നെ തങ്ങാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവന് വലുത്ത ഒരു ഉൾഭയം ഉണ്ടായി. ശുചിത്വത്തിന് കല്യാണിയെ മാതൃകയാക്കാൻ അവർ നിർദ്ദേശിച്ചു. അവന് പശ്ചാത്താപമുണ്ടായി. തന്റെ വളർത്തമ്മയെ ധമാവിയി അനുസരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവർ തമ്മിൽ നേരത്തെ ഉണ്ടായതിനേക്കാൾ നല്ല ഒരു സ്നേഹം ഉടലെടുക്കുകയും ചെയ്തു. രോഗം മുർച്ചിക്കാതെ തന്റെ ശ്രദ്ധയും അമ്മയുടെ പരിചരണവും മുലം രഹ്യ സുഖം പ്രാപിച്ചു. പിന്നീട് അമ്മയ്ക്ക് താങ്ങായി സമൂഹത്തിന് മാതൃകയായി രഹ്യ മാറി.

ജീവ ശിവൻ

8 എ

ജി.വി.എച്ച്.എസ്.എസ്. കീഴുപറമ്പ്
അരോക്കോട് ഉപജില്ല, മലപ്പുറം

ശുചിത്വം എന്ന ആയുധം

നാളെ മമ്മി അമേരിക്കയിൽനിന്ന് വരുകയാണ്. മമ്മി വന്നയുടൻ ഷോപ്പിൽ ചെയ്യണം. സിനിമ കാണണം. പെട്ടെന്ന് നാളെ ആയാൽ മതിയായിരുന്നു. എട്ടാംകൂസുകാരിയായ മിനുവിൻ്റെ ചിത്രകൾ ഏറിക്കൊണ്ടെങ്കിരുന്നു. രണ്ടുവർഷത്തിനു ശേഷം അവളുടെ മമ്മി അമേരിക്കയിൽനിന്ന് വരുകയാണ്. പപ്പയും അമ്മയും മുത്തഴ്ലിയും മിനുവും അടങ്ങുന്ന ഒരു അണുകൂടുംബമാണ് അവളുടെത്. മിനു വിൻ്റെ അമ്മ നഞ്ച് ആണ്. അച്ചൻ ദൈവവും. എല്ലാം കൊണ്ടും വളരെ അധികം സന്തോഷം നിന്നെന്ന കുടുംബം.

രാവിലെ 5:00. തിരക്കിട്ട് ദൈവിയാവുകയാണ്. ആറുമണിയോടെ പ്രഭലൈറ്റിൽ മമ്മി വരും. അപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായെ തീരു.

മിനു... മിനു... വേഗം വാ... പപ്പയുടെ വിളിക്കേട്ടതും മിനു വേഗം പോകാനായി ഇരഞ്ഞി. ഫയർപോർട്ടിലെത്തിയ അവൾ അകത്തേക്ക് ചെന്നു. മമ്മി അവരെ കാത്ത് അവിടെ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മമ്മിയെ കണ്ട് ഉടനെ മിനു ഓടിച്ചേന്ന് കൈക്കുപ്പിടിച്ചു. വീട്ടിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ മുഴുവനും അമ്മ ലിസിക്ക് തന്റെ ജോലിസ്ഥലത്തെ കാര്യങ്ങളാണ് പറയാനുണ്ടായിരുന്നത്. ഒരു വില്ലുൾ വെവിസ് അവിടെ വ്യാപകമായി, ജനങ്ങളെ കൊന്നൊടുക്കിയിരുന്നു, എല്ലാവരും ഭീതിയുടെ നിശ്ചിലിലാണ്.

“അതിന് ഇവിടെ ആർക്കും ആ രോഗം വരില്ല മമ്മീ”... മിനു പറഞ്ഞു. മിനുവിൻ്റെ വാക്കുകൾ കേട്ക് പപ്പയും മമ്മിയും ചിരിച്ചതേയുള്ളൂ.

വീടിലെത്തി ഒരാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം ലിസിക്ക് വളരെയധികം തൊണ്ടവേദന അനുഭവപ്പെട്ടു. തനിക്ക് ആ മാരകരോഗം പിടിപെട്ടു എന്ന ചിന്ത അവരെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അന്ന് വെകുന്നേരം ലിസി അടുക്കളെയിൽ തലചുറ്റി വീഴുകയും പപ്പയും മിനുവും കൂടി അവരെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഫുത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ലിസിയുടെ രോഗം എന്നാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ഡ്യോക്സർ വേഗം തന്നെ അവരെ ഏസേബാലോഷൻ വാർഡിലേക്ക് മാറ്റി. “രോഗിയുടെ അടുത്ത ബന്ധുക്കൾ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ വേഗം തന്നെ എൻ്റെ രൂമിലേക്ക് വരാൻ പറയു്” - ഡ്യോക്സർ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന നഞ്ചിനോട് പറഞ്ഞു.

നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം മിനുവിൻ്റെ പപ്പ് അവിടെ എത്തി. ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ പറയാൻ പോകുന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം, ഭാര്യക്ക് കൊറോൺ എന്ന രോഗം ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്രയും പെട്ടെന്ന് അവരുമായി അടുത്തിപ്പകിയവരുടെ വിവരം ഞങ്ങളെ അറിയിക്കണം. ഓക്കേ... നിങ്ങളുടെ വീടിലുള്ള വരെ എല്ലാവരേയും തന്നെ എസൊലേഷൻ വാർഡിലേക്ക് കൊണ്ടുവരണം.” ഡോക്ടറുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട മിനുവിൻ്റെ പപ്പ് തലയാട്ടി. വൈകാതെ മിനുവും പപ്പയും മുത്തമുറിയും എസൊലേഷൻ വാർഡിൽ അയ്മിറ്റ് ആയി. ഒരാഴ്ചയക്ക് ശേഷം റിസർട്ട് വന്നു. മിനുവിൻ്റെ പപ്പയ്ക്കും മുത്തമുറിക്കും കൊറോൺ സ്ഥിരീകരിച്ചു. എന്നാൽ അത്ഭുതമെന്നു പറയട്ട, മിനുവിന് മാത്രം രോഗബാധയില്ല.

മിനുവിനു മാത്രം എന്തുകൊണ്ട് രോഗബാധ ഈല്ല എന്ന് അനേകിച്ചപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത്. ഒരുമാസം മുമ്പ് അവളുടെ സ്കൂളിലെ ബയോളജിറ്റിച്ചർ വ്യക്തിശുചിത്രത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവൽക്കരണ കൂടാൻ സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അനുമുതൽ സ്കൂളിലെ വിദ്യാർഥികൾ ഇടയ്ക്കിടെ സോഫ്റ്റ് ഉപയോഗിച്ച് കൈകളുകുന്നത് ശീലമാക്കിയിരുന്നു. ശുചിത്വം എന്ന വജ്രായുധമാണ് അവളെ മാരകമായ രോഗാണുവിൽനിന്ന് തടങ്കത്.

അനില വിജിത്
10 എ
ജി.എച്ച്.എസ്. മണീക്
പിരവം ഉപജില്ല, എറണാകുളം

ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള ദൂരം

അവൻ മനസ്സിൽ ഒരു ആശയം പൊടിമുളച്ചു. ഒരു പുതിയ കമ.... സ്കൂൾജീവിതത്തിന്റെ വിരസതയുടെയും വാർഷികപ്പരീക്ഷയുടെ തലവേദനയുടെയും ചങ്ങലപൊടിച്ച് അവൻ മോചനം നേടി. മനസ്സിൽ നിന്നു മാത്തുപോകുമ്പോൾ അവൻ എങ്ങനെയെങ്കിലും ആ കമ കടലാസിലേക്ക് പകർത്തണം.

അവൻ തന്റെ നോട്ടുപുസ്തകത്തിനു മുന്നിൽ പേനയുമായി ഇരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരു മുത്രശക... “ഒന്നു മുത്രമൊഴിച്ചു വന്നാൽ കമയോന്നും മാത്തുപോവില്ല.” ശക തീർത്തു തിരികെവന്നു. “മുത്രമൊഴിച്ചതല്ല, ഒന്നു വെള്ളം കുടിച്ചേക്കാം.” കുടിക്കാനായി എഴുന്നേറ്റു.

“ഇങ്ങനെ തേരാപ്പാര നടപ്പും തീറിയും ആണല്ലോ, വല്ല പണിയും ചെയ്യാം.” ഒരു കലാകാരനെപ്പറ്റി എന്തിന്ത്യു? സന്താനം കലാവാസന എല്ലാവരെയും കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ? എം... പോട്ടു... അമ്മയല്ലോ.

തിരിച്ചുപോയി. വീണ്ടും പകർത്താനായി ഇരുന്നു. ഭാഗ്യം പോയിട്ടില്ല. എല്ലാം മനസ്സിൽ തന്നെ ഭദ്രമായുണ്ട്. കൈയിലെ ശ്രാദ്ധയോടിച്ച് ഒന്ന് നടുനിവർത്തി. വിരൽത്തുന്ന് പേനയിലേക്ക് നീണ്ടു. “ആ... നിൽക്ക... നിൽക്ക...” മനസ്സിൽ നിന്നൊരു ശബ്ദം. “അവിടെ ആ ഫോൺ ഇരിപ്പുണ്ട്. നീ അതെടുത്തൊന്ന് നോക്കിയിട്ട് രണ്ടു മെഡ്സേജും ലൈക്കും ഒക്കെ കൊടുത്തിട്ട് കമ എഴുതിയാൽ മതി.” മനസ്സിനെ പിണകിയില്ല. ഫോൺ എടുത്ത് മെഡ്സേജ് ആയച്ച് ലൈക്കും കൊടുത്ത് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. “എത്തുസമയവും ഇതിലാണല്ലോ. വല്ലോം വായിച്ചുകൂടേ?” ഫോൺ തൊട്ടാലുടൻ അമ്മ ഇതെങ്ങനെ കൃത്യസമയത്ത് കാണുന്നു? ഇനി വല്ല ‘ഇലുമിനാറ്റി’യും ആയിരിക്കുമോ? ഫോൺ ഓഫാക്കി വച്ചു.

പേനയെടുത്തു. ഇനി ലക്ഷ്യം ഇത് എഴുതുക എന്നുള്ളതാണ്. പിൻമാറുന്ന പ്രശ്നമില്ല. ആദ്യം തലക്കെട്ട് എഴുതാം. പക്ഷേ, യോജിച്ചത് ഒന്നും കിട്ടുന്നില്ല. എന്നാൽ കമ എഴുതിയിട്ട് ഹൈഡ്രേം എഴുതാം.. എഴുതിത്തുടങ്ങി... മനസ്സിൽനിന്ന് കുറേറെ ചോർന്ന് കമ പേപ്പറിലേക്ക് ആഴ്ചനിറങ്ങി. സുന്ദരമായ ഒരു ചിത്രത്തിന്റെ തുടക്കം... ഉടനെ ടി.വിയുടെ

ശ്രൂം. അത് ചോർച്ചയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നു. “ടി.വി. ഓഫ് ആക്കദേയ്... എന്താരു ശല്യം ഈത്?”

“പോതാ അവിടുന്ന്. അവിടെ അടങ്ങിയിരുന്ന് മോൺഡിൽ കളിക്ക്. ടി.വി. ഓഫോക്കാൻ നടക്കുന്നു,” മോൺഡിൽ കളിയോ? ഒരു കട്ടാകാരനെപ്പറ്റി എന്തു വിചാരിച്ചു? പേപ്പറും പേനയും കണ്ണിൽ പെടാത്ത വിധ്യാര്യയോ? സഹോദരനാണതെ... ഒടുക്കം വാതിൽ വലിച്ചടച്ച് ആ കോപം തീർത്തു.

വഴക്കിടാൻ സമയമില്ല. ഉറങ്ങുന്നതിനുമുൻപ് കമ പൂർത്തീകരിക്കണം. അടുക്കളയിൽനിന്ന് ബീഫിസ്റ്റ് മണം....സമയം ഒൻപതു മണി... “മോനേ, വാടാ.... ചോറു കഴിക്കാം.”

ഒൻപതുമണിക്കു തന്നെ ചോർ കഴിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ? വൈകി കഴിച്ചാൽ എന്താ കൂഴപ്പും? പക്ഷേ, ബീഫ് ആണ്. വൈകിച്ചേന്നാൽ കുറച്ചു മാത്രമേ കിട്ടുകയുള്ളകിലോ? കമ പിന്നെയാവാം.. എഴുന്നേറ്റു. പാതി വരച്ച ഭംഗിയുള്ള ചിത്രം പുസ്തകത്തിൽ... ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള ദുരം കൂടുതലാണ്. ഇന്തിയങ്ങളുടെയത്രയും ദുരം...

വിനീത് പി. ഓസ്

8 എ
ഗവ. എച്ച്.എസ്.എസ്. പറവുർ
ആലപ്പുഴ ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

ആര്യമരം

ഒരു ശ്രാമത്തിൽ പണ്ണാരു ആൽമരമുണ്ടായിരുന്നു. നല്ല ഉയരവും ഭംഗിയുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ആ മരത്തിനെപ്പോഴും ദുഃഖമായിരുന്നു. ആൽമരം പുരുഷന്മാരായ മനുഷ്യർ താടിയും മീശയും കിളിർക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് കാരണം. പുരുഷൻമാരായ മനുഷ്യർ താടിയും മീശയും വച്ചുനടക്കുന്നത് കാണുന്നേം ആൽമരത്തിന് അവരോട് അസുധ തോന്നും. ഏതു വിധേന്യവും തനിക്കും താടിയും മീശയും വളരുണ്ട്, അതിനെക്കുറിച്ചായി പിന്ന ആൽമരത്തിന്റെ ചിത്ര. ഇലകൾ കാറ്റിലിളക്കി ആൽമരം ദുഃഖിച്ച് നിൽക്കുന്നത് പതിവായി. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ഒരു ദിവസം വന്നേവെത ധൂതിപ്പുട്ട് അതുവഴി കടന്നുപോകുന്നത് ആൽമരം കണ്ണു. വന്നേവെതയ്ക്ക് മരങ്ങളുടെയും ചെടികളുടെയും ഏതാറ്റഗഹവും സാധിച്ചുകൊടുക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്ന് ആൽമരത്തിനറിയാമായിരുന്നു. ആൽമരം ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: “അല്ലയോ വന്നേവതേ, എന്നോട് കരുണ കാണിച്ചാലും. എന്ന ഒരു ഉത്തമ പുരുഷനാക്കു. എനിക്ക് താടിയും മീശയും നൽകിയാലും. എനിക്ക് നാശം കൈക്ക ജീവിക്കാൻ വയ്ക്കു. എന്ന അനുഗ്രഹിച്ചാലും... എൻ്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതന്നാലും.” അപേക്ഷ കേടു ദേവത ഒരുനിമിഷം നിന്നു. പിന്ന ധൂതിപിടിച്ചു പറഞ്ഞു: “തീർച്ചയായും. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ ഞാൻ തിരക്കിലാണ്. പിന്നീടാരിക്കലാവഞ്ചി.” വന്നേവെത വളരെ വേഗം ഒരു മുടക്കിന്തിനുള്ളിൽ അപ്രത്യക്ഷയായി. മരം ദുഃഖത്തോടെ നിൽപ്പി തുടർന്നു. എത്രകാലം താൻ ആണും പെണ്ണും കൈവനായി ജീവിക്കണം? ഇതിനെക്കൊൾ മരണമാണ് നല്ലത്. ആൽമരത്തിന്റെ ചിത്രകൾ കാടുകയറാൻ തുടങ്ങി. ഒരു മുയലിന്റെ ദീനരോദനമാണ് ആൽമരത്തെ ചിത്രയിൽ നിന്നുണ്ടാക്കിയത്. ആൽമരം നോക്കുന്നേം കണ്ണ കാംച ഒരു മുയലും അതിന്റെ ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും ദേനു വിരച്ചു നിൽക്കുന്നതാണ്. മുയൽ കിതപ്പടക്കിക്കൊണ്ട് ആൽമരത്തിനോടു പറഞ്ഞു: “പ്രിയ മരമേ, തൈശർക്കു പിന്നാലെ വേദ നായ്കൾ വരുന്നുണ്ട്. ദയവായി നിന്റെ വേരുകൾക്കിടയിൽ ഒളിപ്പിച്ച് എന്നയും കുടുംബത്തെയും രക്ഷിക്കു.” ആൽമരത്തിന് മുയൽ കുടുംബത്തിനോട് അലിവു തോന്തി. മണ്ണിലേക്ക് ആഴ്ചനിരുന്ന തന്റെ

വേരുകളെ അത് വിടർത്തിക്കൊടുത്തു. ആ വിടവിലേക്ക് മുയൽ കൂടുംബം കയറി പതുങ്ങിയിരുന്നു. വേടനായ്‌ക്കുട്ടം പോയശേഷം ആൽമരത്തിന് നദിയും പറഞ്ഞ് അവർ വീടിലേക്കു മടങ്ങി. അധികം വൈകാതെ വന്നേവത് വീണ്ടുമവിട പ്രത്യുക്ഷയായി. പുണ്ണിൽ തുകിക്കൊണ്ട് ദേവത പറഞ്ഞു: “നല്ലവനായ ആൽമരമേ, മറ്റുള്ളവരോടുള്ള നിരുൾ അനുകന്പയിൽ ഞാൻ സംപ്രീതയാ തിരിക്കുന്നു. ഈനു മുതൽ നിരുൾ ആഗ്രഹപ്രകാരം നീ ഒരു ഉത്തമ പുരുഷനായിരിക്കും. പുരുഷത്തിരുൾ ലക്ഷണമായ താടിയും മീശയും വേണ്ടുവോളം നിനക്കുണ്ടാവും.” കൈയുയർത്തി അനുഗ്രഹിച്ച ശേഷം വന്നേവത് മറഞ്ഞു. അനുമുതലാണ് ആൽമരത്തിനു ചില്ലുകളിൽനിന്ന് വേരുകൾ താഴോട്ടു വളരാൻ തുടങ്ങിയതത്തേ. ഇത് മനുഷ്യരുൾ താടി രോമങ്ങൾക്ക് സമാനമായി തോന്നും. കൂട്ടികൾ ഈ വേരുകളിൽ തുങ്ങിയാടി രസിക്കുന്നോൾ ആൽമരമുത്തച്ചൻ വാൽസല്യത്തോടെ ഇലകളിളക്കി പുണ്ണിരിതുകും.

അരബ്യത് എം. പ്രശാന്ത്

9 എ

ജെ.പി.എച്ച്.എസ്.എസ്. ഓഡിവേരമംഗലം
കാട്ടാക്കട ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

ലാടവും ലുഫിനും

ലാടം എന്ന പട്ടണം. ജനങ്ങൾ വലിയ കൊട്ടാരങ്ങൾ പോലെയുള്ള വീടുകൾ നിർമ്മിച്ച് താമസിക്കുന്ന ഒരു നഗരം. ഇരുവരങ്ങളിലും തിങ്ങി നിഃന്തര വലിയ വീടുകൾ. കെട്ടിങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ അഴുക്കുചാലുകളും. അവിടെയുള്ളവരെല്ലാം സമ്പന്നരാണ്. ഭിക്ഷ എടുക്കുന്നതോ ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്തവരോ ആയി ആരും തന്നെ ഇല്ല. ലാടം എന്ന പട്ടണത്തിന് ഒരു ഭാഗം ശുന്യമാണ്. അവിടെ കുഴിചെയ്യാൻ നല്ല കാലാവസ്ഥയാണ്. കാലങ്ങളായി ദ്രോപ്പുകളും കിടക്കുന്നു.

ഒരുദിവസം മറ്റാരു ദേശത്തുനിന്നു ലുഫിൻ എന്ന ദരിദ്രനായ ഒരു മനുഷ്യൻ അവിടേക്ക് വന്നു. അധാർ അവിടെയുള്ള മനുഷ്യരെ കണ്ണ തെട്ടിപ്പോയി. സ്വർണ്ണനുലുകൾ കൊണ്ടുള്ള വന്നതോ. ആരും കണ്ണാൽ കൊതിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ആഭരണങ്ങൾ. ഓരോ ആളുടെ കൈയിലും ധാരാളം സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ. സ്വന്തമായി കൊട്ടാരംപോലുള്ള വീടുകൾ. എന്നാൽ അവർ വളരെ വ്യത്തിഹീനർ ആയിരുന്നു. കാച്ചയിൽ ലുഫിൻ എന്ന മനുഷ്യനെക്കാൾ കഴുമായിരുന്നു അവസ്ഥ. പല്ലുകളും ശരീരവും വ്യത്തിയാക്കുകയില്ല. വീടുകളും വളരെ വ്യത്തിഹീനമായിരുന്നു. പഴകിയതും ചീഞ്ഞതുമായ ആഹാരമാണ് അവർ കഴിക്കുന്നത്. വീശുന്ന കാറ്റിന് തന്നെ ദുർഗ്ഗസ്ഥമായിരുന്നു

ലുഫിൻ ആ പട്ടണത്തിലുടെ നടന്ന് നീങ്ങി. അധാർക്ക് തലച്ചായ്ക്കാൻ എങ്ങും ഒരിടം കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ ആ പട്ടണത്തിലെ ശുന്യമായ ആ സ്ഥലത്ത് അധാർ എത്തിച്ചേരുന്നു. അധാളുടെ കൈയിൽ ചെറിയ ഒരു തുണിസ്ഥി മാത്രമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. അത് എടുത്ത് ഒരു മരത്തിന് ചുവട്ടിൽ വച്ചു. വലിയ ഭാഹം തോന്തി. അധാർ അവിടെനിന്നു പട്ടണത്തിലെ തിരക്കുള്ള സ്ഥലത്തെത്തതി. അവിടെ കണ്ണ ആളുകൾക്ക് നേരെ കൈനീട്ടി വെള്ളവും നാണയങ്ങളും ചോദിച്ചു. അവർ അധാർക്ക് കൈനിറയെ സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളും വെള്ളവും നൽകി. പക്ഷേ, വെള്ളം വളരെ മലിനമായിരുന്നു. തുടർന്നുള്ള ദിവസങ്ങളിലും അധാർ ആൾക്കാരിൽ നിന്ന് പണം ചോദിച്ചു വാങ്ങി. അങ്ങനെ കിട്ടിയ പണം കൊണ്ട് ഒരു ചെറിയ വീട് നിർമ്മിച്ചു. കൂടെ ശുദ്ധമായ വെള്ളം കിടുന്ന ഒരു കിണറും നിർമ്മിച്ചു.

പല സ്ഥലത്ത് നിന്നും ശ്രവിച്ച വിത്തുകളും തെക്കളും വച്ചുപിടിപ്പിച്ച് ശുന്നുമായ ആ സ്ഥലത്തെ സർഗമാക്കി മാറ്റി. ധാരാളം ഫല വൃക്ഷങ്ങളും കുറിച്ചടികളും പുച്ചടികളും നട്ടുനന്നച്ച് വളർത്തി. അയാൾ ആ പട്ടണത്തിൽത്തന്നെ സർഗം നിർമ്മിച്ചു. എന്നാൽ ലാം നിവാസികൾ അയാളെ കളിയാക്കി. ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ഒരു ദിവസം സുര്യനുബിച്ചത് ഒരുക്കുട്ടം മനുഷ്യരുടെ മരണം അറിയിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഒരു രോഗത്തിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നു അത്. പ്രതിരോധങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്ന ആ നഗരത്തിലെ മനുഷ്യരിൽ പലരെയും രോഗം കീഴടക്കി. നഗരത്തിലെ പകുതി ആൾക്കാരും രോഗബാധിതരായി മാറി. എന്നാൽ ലൂഫിൻ മാത്രം ആരോഗ്യവാനായി ജീവിച്ചു. കളിയാക്കിയവർ എല്ലാം അയാളുടെ പാത പിന്തുടരാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

അവർ ശുചിത്വം പാലിക്കാൻ തുടങ്ങി. ദുർഗന്ധംനിന്നും പട്ടണം പുഷ്പങ്ങൾക്കാണ് നിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ധാരാളം വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും നട്ടുവളർത്തി. മലിനജലം ഷുക്കുന്നത് തടയ്ക്കു. അങ്ങനെ ലാം നഗരത്തിൽ ശുദ്ധവായു അലയടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവർ ആധികാരിയായി ഉപേക്ഷിച്ച് മൺസിലിറങ്കി പണിയെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ശുദ്ധമായ വായുവും ഭക്ഷണവും കിട്ടിത്തുടങ്ങിയതോടെ അവർ ആരോഗ്യമുള്ളവരായി മാറി. രോഗങ്ങൾ ലാംനിവാസികളെ വിഭ്രാംിക്കു. അവരുടെ ജീവിതം മറ്റ് പട്ടണങ്ങൾക്ക് ഒരു മാതൃകയായി, കൂടെ ലൂഫിനും.

ശീതു
9 ഏഫ്

ജനാർദ്ദനപുരം എച്ച്.എസ്.എസ്. ഓഡിഷൻ കാട്ടാക്കട ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

നന്ദ വരുന്ന വഴി

പണ്ഡുപണ്ട് അങ്ങ് ദുരെ ഒരു കാടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കാടിൽ എല്ലാ തരത്തിലുള്ള ജീവികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ കാട് എല്ലാത്തരം ജീവികൾക്കും ആഹാരംകൊണ്ട് സമൃദ്ധമായിരുന്നു. അങ്ങനെ എല്ലാവരും സന്തോഷത്തിൽ കഴിയവേ ഒരു വേനൽക്കാലം വന്നു. പതിവ് തെറ്റിച്ചു ആ വേനൽ മാസങ്ങളോളം തുടർന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കേ നാടിലും ഈ വരൾച്ച കൂടിക്കുടി വന്നു. ധാരാളം അരുവികളും ഉറവകളും നീരോഴുകളും ഉണ്ടായിരുന്ന കാടിൽ അവയെക്കു വറ്റിത്തുടങ്ങി. വെള്ളത്തിനായി മനുഷ്യരും മുഗങ്ങളും ഒരു ശ്രമത്തിനോട് അടുത്തുള്ള കാടിലുള്ള അയ്യനോലിപ്പാരയെ ആശയിച്ചു തുടങ്ങി. മാനുകളും ലിംബുകളും മുയലുകളും മുള്ളൻപനിയും കാട്ടുകോഴിയും ആനയും അണ്ണാനുകളും കരടിയും കുറുക്കനും പുലിയും കടുവകളും അവരവരുടെ ഉറഴം കാത്തുനിന്ന് വെള്ളം കൂടിച്ചു, ആഹാരം തേടിപ്പോയി വന്നു. നാടിലുള്ള മനുഷ്യർ അവരുടെ വളർത്തുമുഗങ്ങൾക്കു തീറ്റയും വെള്ളവും അനോഷ്ടിച്ചു കാടിലേക്ക് കയറാൻ തുടങ്ങി. നാടുമനുഷ്യർ വളർത്തുമുഗങ്ങൾക്കുള്ള തീറ്റ സംഭരിച്ചു പോകുന്നതുവരെ കാട്ടുമുഗങ്ങൾ പാറയുടെ സമീപത്തെക്കു വെള്ളത്തിനായി പോകുകയില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ വീണ്ഡും മാസങ്ങൾ നീണ്ഡു, കൊടിയ വരൾച്ച. ഒരമയും തന്റെ ചെറു മകനും എല്ലാ ദിവസവും ഈ കാടിൽ പുല്ലു പരിക്കാനെത്തിയിരുന്നു. അമ്മ പുല്ലുചെത്തുന്ന സമയത്തു ചെറുമകൾ അമ്മയുടെ സമീപത്തുള്ള മരത്തിൽ കയറി ഇരിക്കും. തന്നെയുമല്ല, ഈ ചെറുമകൾ ഒരു മടിയനും ആയിരുന്നു. മരത്തിനു മുകളിൽ കയറി ചെറുകുമ്പുകൾ ഓടിച്ചേരിത്തും ഉറക്കെ മുളിയും കുവിയും കൈയെയാണ് ഇവരെ ഇരിപ്പ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ വെള്ളത്തിനായി എത്തുന്ന ജീവികൾക്ക് ഈ അമ്മയെയും ചെറുമകനും സുപരിചിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ ശബ്ദകോലാഹലം കാരണം ജീവികൾ അവരുടെ അടുക്കൽ ഒരിക്കൽ പോലും അടുത്തില്ല. അങ്ങനെ ഒരിക്കൽ അമ്മയും മകനും എത്താൻ വെക്കി, അന്ന് അവർ വരിപ്പ് എന്ന് വിചാരിച്ചു മുഗങ്ങൾ എല്ലാം കൂട്ടുകൂട്ടുമായും ഒറ്റയ്ക്കും വെള്ളം കൂടിച്ചു തുടങ്ങി. അന്ന് താമസിച്ചത്തിയ അമ്മയും ചെറുമകനും പതിവുപോലെ അവരുടെ ജോലിയിൽ വ്യാപുതരായി.

അമ്മ യുതിയിൽ വള്ളിച്ചടികളും കാടുപയറുകളും നീളൻപുല്ലുകളും അരുത്തട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുവോൾ ഒരു വലിയ ശബ്ദം കേട്ടു. “മോനേ...” എന്ന് അലർച്ചയോടെ വിളിച്ചു. അമ്മ, മകൾ ഇരുന്ന മരത്തിൽ അടുത്തേക്കോടി. അവിടെ കണ്ണ കാഴ്ച വളരെ ഭീകരം ആയിരുന്നു. അവനിരിക്കുന്ന കൊസ്പിൽ വലിയ ഒരു സർപ്പം പത്തിവിരിച്ചു മരത്തിൽ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു. എന്തുചെയ്യണം എന്നറിയാതെ വിഷമിച്ചു ദയപ്പെട്ടു നിന്ന് അമ്മയുടെ വശത്തു കാടുകൾക്കിടയിൽ ഒന്നുകും. അത് ഒരു ആനക്കുട്ടം ആയിരുന്നു. തലചുറുംപോലെ തോനിയ അമ്മയുടെ മുൻപിലേക്ക് ചെറുമകൻ ബോധം കൈക് മരത്തിൽ മുകളിൽനിന്ന് താഴെ വീണു. അനകമമില്ലാതെ കിടന്ന കുട്ടിയെയും വാരിവലിച്ചട്ടുത്തു അമ്മ വന്ന വഴിയേ ഓടി. ഓടുന്ന വഴിയിൽ ദയപ്പാടോടെ പിന്നിലേക്കു നോക്കിയ അമ്മയ്ക്ക് അവ ഒന്നും തന്നെ പിറകെ വരുന്നതായി തോനിയില്ല. ദൈര്ഘ്യം സംഭരിച്ചു കുട്ടിയുമായി അമ്മ വീടിലെത്തി. തിരികെ പഴയ പോലെയുള്ള മാനസിക അവസ്ഥയിലെത്താൻ അമ്മയ്ക്കും കുട്ടിക്കും നാളുകളെടുക്കേണ്ടിവന്നു. പുർണ്ണ ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുത്ത ചെറുമകൻ അമ്മയോട് എന്തുകൊണ്ടാണമേ ജീവികൾ നമ്മളെ ഉപദ്രവിക്കാഞ്ഞത് എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ, അമ്മയുടെ മറുപടി ഇങ്ങനെയായിരുന്നു: “ഈ ഭൂതലത്തുള്ള എല്ലാ ജീവികളും അവരവരുടെ നിലനിൽപ്പിനായി ആൺ മോനേ ജീവിക്കുന്നത്. നാം അവരെ ദ്രോഹിക്കുവോൾ മാത്രമാണ് അവർ നമ്മെ ഉപദ്രവിക്കുന്നത്. അവരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളെ തകർക്കുകയും ജീവനെ അപഹരിക്കുകയും ചെയ്യുവോളാണ് അവ പ്രതികരിക്കുന്നത്. നമ്മൾ അങ്ങനെ ഒന്നും ചെയ്തില്ലപ്പോ, നാം നമ്മുടെ ജീവനത്തിനായി നമ്മുടെ വേലചെയ്തത് മിണ്ണാപൊണ്ണികളെക്കിലും അവർക്കു മനസ്സിലായി. ഇതുപോലെത്തന്നെ നാം എവിടെ ആയിരുന്നാലും, കാട്ടിലാണെങ്കിലും നാട്ടിലാണെങ്കിലും അവരവർക്കു വേണ്ടത് ചെയ്തു മറ്റുള്ളവരെ ഉപദ്രവിക്കാതെ ജീവിച്ചാൽ എല്ലാവർക്കും നന്ന വരും.

അബീൻ

9 എ

ടി.കെ.ആർ.എം.വി.എച്ച്.എസ്.എസ്.വല്ലന
ആറാറ്‌മുള്ള ഉപജീലി, പത്തനംതിട്ട്

PREVENTION IS BETTER THAN CURE

Once there were two best friends, Raju & Mohan. Raju belonged to a very wealthy family whereas Mohan was from a middle class family. Mohan was very health conscious. He loved healthy and homely food. But Raju was just the opposite. He liked to eat food from outside. He never cared about the healthy food habits. He only cared about the taste. Mohan wanted to change his bad habits. So he warned him several times but it was of no use.

One day they decided to go out to watch a movie in a newly opened mall nearby. Raju brought cola and burgers for both of them. Seeing this Mohan said:- Raju don't drink it, its not good for your health.

Raju: Oh really, you hadn't even tasted it yet. Then how can you tell? Don't worry just take a sip....Its so tasty that you will love it.

Mohan: No my friend, It will cause health problems. I am warning you again and again. Why don't you understand?

(Mohan snatched the cola can and threw it in the dust bin.) Raju became mad with anger and shouted at him:- Mohan, I have brought you so many things and you are behaving like this.

Mohan: Oh! How can I convince you? It contains preservatives, artificial colours and flavours which leads to major health issues like kidney failure, different types of cancers etc.
"PREVENTION IS BETTER THAN CURE"

Raju: If anything happens to me, I'll suffer. I know what is good and what is bad. You needn't worry. I am hearing this from you for along time and I am fed up with this. I don't want to hear it anymore. Please leave me alone.

Mohan: Raju...

Raju: Now get lost from here and don't show your face again.

Mohan left very sadly from there.

Mohan went home crying, and told the whole story to his mom. His mother replied:-"Don't cryhe might have said it in anger. I know your friendship, he doesn't have meant it. Now forget whatever happened. Tomorrow go to his home and play with his as usual."

The next day he went to Raju's home. When Raju saw mohan he said:- "You idiot! I told you not to show your face again. Then why are you here?"

Hearing this Mohan returned home and as Raju said they never met again.Until Mohan heard his best friend Raju was in hospital. Mohan ran to the hospital where Raju was admitted. He saw Raju's parents talking to the doctor, and heard the doctor saying:- your son's unhealthy food habits has led him to kidney failure. Unfortunately there are no donors with matching kidney.

Mohan asked the doctor that he was ready to give his kidney to Raju if they were matching. Thank God they matched, and the next day itself the operation was conducted. After the operation, Raju asked forgiveness for what he said that day. Mohan:- Its okey. I forgave you that moment itself Raju:- I'm extremly sorry for what i did that day. I realy didn't mean it, iI said all it all in anger. Afterwards I wanted to say sorry. But because of my ego, I was shamed and wasn't able to come in front of you. You were right.The Doctor told me every thing. It was my unhealthy food habit which caused this. Now I lost both my kidneys . You were right-Prevention is better than cure

Mohan: Don't worry, At least now you realised the fact. Promise me that you won't go back to your old unhealthy food habits.
Raju:- I felt proud thinking I have a lot of money. But money alone couldn't save my life. Your true friendship did it. You are my true friend because "A FRIEND IN NEED IS A FRIEND INDEED" I promise you- I'll never go back to my old unhealthy food habits.

ഗോപാലകൃഷ്ണ കമ്മത്ത്
9 ഏ
ടി.ഡി.എച്ച്.എസ്.എസ്. മട്ടാങ്ങേരി
മട്ടാങ്ങേരി ഉപജില്ല, എറണാകുളം

ലോകാ സമസ്താ സുവിനോ ഭവന്തു

അപ്പു വീടിനകതൽ തന്നെയിരുന്ന് മടുത്തപ്പോൾ മുത്തയ്ക്കിയുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. സാധാരണ രാത്രിയിലാണ് അവൻ മുത്തയ്ക്കിയുടെ അടുത്ത് കമ കേൾക്കാൻ പോകാറുള്ളത്. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ അവൻ കളിസാധനങ്ങളും കളിച്ച് മടുത്തു, പുറത്തു പോകാൻ പറ്റുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് മുത്തയ്ക്കിയുടെ അടുത്ത് പോയിരുന്നു. “മുത്തയ്ക്കീ, ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കേണ്ടു?”

“എന്താടാ കുടാ, ചോദിക്കു, എന്താ കാര്യം?” “എന്താണ് മുത്തയ്ക്കീ എന്ന പുറത്തേക്ക് കളിക്കാൻ വിടാത്തത്? കുട്ടുകാർ ആരും വരുന്നില്ലല്ലോ പുറത്ത്.” “അതോ മോനേ, ഇപ്പോൾ പുറത്തിരിങ്ങാൻ പാടില്ല. ലോക്ക്യാൻ അല്ലോ. പോലീസുകാർ പിടിക്കും.” “ലോക്ക്യാനോ? അതെന്നതാ മുത്തയ്ക്കീ?” മുത്തയ്ക്കീ പറഞ്ഞു: “ലോക്ക്യാൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ആരും വീടിന് പുറത്തിരിങ്ങാൻ പാടില്ല, വീടിൽ തന്നെ ഇരിക്കണം എന്നാണ്. ഇപ്പോൾ ലോകം മുഴുവനും വെവറിം മുലമുണ്ടാകുന്ന ‘കോവ്യഡ്19’ എന്ന രോഗത്തിന്റെ ഭീതിയിൽ ആണ്. അതുകൊണ്ടാണ് സർക്കാർ ലോക്ക്യാൻ പ്രഖ്യാപിച്ചത്.” “കൊരോണ വെവറിം എന്നാൽ എന്താണ്? ടി.വിയിലും എപ്പോഴും പരയുന്നുണ്ടല്ലോ.” “അത് മാരകമായ ഒരു രോഗമാണ് എന്ന വേണമെങ്കിൽ പറയാം. അത് നമ്മുടെ ഉള്ളജ്ഞിൽ ചെന്നാൽ ജീവന് ആപത്താണ്. മോൻ ടി.വിയിൽ കണ്ടില്ലോ, എത്ര ആളുകളാണ് ആ രോഗം വന്ന് മരണപ്പെടുന്നത്. അത് പെട്ടെന്ന് പകരുന്ന രോഗമാണ്. അങ്ങനെ പെട്ടെന്ന് പകരുന്ന രോഗമാണ് സാംക്രമികരോഗം. ഒരു രോഗി തുമ്മുന്നോഴ്ചു ചുമത്തുക്കുന്നോഴ്ചു രോഗാണു രോഗിയുടെ വായിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്ന് മറുള്ളവരിലേക്ക് പകരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ആളുകളോട് അടുത്തിടപഴുകാൻ സമ്മതിക്കാതെ വീടിൽ തന്നെ ഇരിക്കാൻ സർക്കാർ നിർബന്ധിക്കുന്നത്.” “അയ്യോ, കേട്ടിട് പേടി ആകുന്നു മുത്തയ്ക്കീ...” “എന്തിനാ പേടിക്കുന്നത്, കുറച്ചു കാരുങ്ങാൻ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി. പുറത്തുപോകുന്നോയാൾ മുഖാവരണം അണിയുക. കൈകൾ കൂടുക്കുടെ സോപ്പുപയോഗിച്ച് കഴുകുക, ധാരാളം വെള്ളം കൂടിക്കുക, കുട്ടംകുടി നിൽക്കാതിരിക്കുക, ആളുകളോട് നിശ്ചിത

അകലം പാലിക്കുക, കഴിയുന്നതും പുരത്തിരജ്ഞാതെ വീടിൽത്തനെ ഇരിക്കുക.”

“അപ്പോൾ അച്ചനുമമയും എപ്പോഴും ജോലിക്ക് പോകുന്നുണ്ടോ?”
“നിരുൾ അച്ചൻ പൊലീസും അമ്മ നേർസുമല്ലോ, അവരെ പോലെയുള്ള
ആളുകളാണ് ഈ ലോകത്തെ മഹാമാരിയിൽനിന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നത്.
ഈപ്പോൾ മനസ്സിലായോ കൂടുന്ന്.” “അപ്പോൾ അപ്പുറതെ വീടിലെ
അച്ചുവിൻറെ അച്ചൻ ജോലിക്ക് പോയില്ലെങ്കിൽ അവർ എങ്ങനെ
കൈശണം കഴിക്കും! പാവം അല്ലോ അവർ!” “അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക്
വേണ്ടി സർക്കാർ നല്ല സഹായം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവർക്ക് ആവശ്യമായ
അതിയും സാധ്യനെങ്ങളും എത്തിച്ചു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ നമ്മളും
നമ്മളാൽ ആകുന്ന വിധത്തിൽ അവരെ സഹായിക്കണം.
മനുഷ്യസ്വന്നേഹം ഈങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിലാണ് കാണിക്കേണ്ടത്,
മനസ്സിലായോ?” “മനസ്സിലായി മുത്തയ്ക്കും, ഈനി എന്ന പുരത്ത്
കൊണ്ടുപോകാൻ പറയില്ല, വീടിൽ തനെ ഇരിക്കാം. എന്നാ എന്ന കളിക്കെട്ട്, രാത്രി കമക്കേൾക്കാൻ വരാം.” മുത്തയ്ക്കു നാമം ജപിക്കാൻ
തുടങ്ങി- “ലോകാ സമസ്താ സുഖിനോ ഭവതു...”

അർച്ചിത അനിൽ ഭേദ

6 സി

ടി.ഡി.എച്ച്.എസ്.എസ്. മട്ടാഞ്ചേരി
മട്ടാഞ്ചേരി ഉപജില്ല, എറണാകുളം

സഹിതം

ഭാമു, എന്നാണോ കർഷകരെ പേര്. അയാളുടെ അധ്യാനത്തിനും വിയർപ്പിനും കിട്ടിയ ഫലംകൊണ്ടാണ് കുടുംബത്തെ പോറ്റിയിരുന്നത്. കൂഷി അയാൾക്ക് ജീവനു തുല്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ കുറേ നാളായിട്ട് വരശ്ച അവരുടെ ശ്രാമത്തെ വേട്ടയാടുകയാണ്.

വരശ്ച ശ്രാമവാസികളെയും കർഷകരെയും ഒന്നുകൂടം പിടിച്ചുകുലുക്കി. വയലുകളും മറ്റുവ്യക്ഷങ്ങളും കരിഞ്ഞുതുടങ്ങി. ജീവന്റെ ഭൂമി പോലെയായി ശ്രാമം. സ്വന്തം കുടുംബത്തെ പോറ്റാനാകാതെ ഭാമു പാടുപെട്ടു. മഴക്കാലം വന്നെത്തിയിട്ടും മഴപെയ്താതെ വന്നപ്പോൾ അയാളുടെ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന അവസാനത്തെ പ്രതീക്ഷയും ഇല്ലാതായി.

അവസാനം അയാൾ ജോലിതേടി നഗരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അയാൾക്ക് ഒരിടത്തും ജോലി ലഭിച്ചില്ല. ദുഃഖിതനായി ശ്രാമത്തിലേക്ക് മടങ്ങവേ ഒരു വ്യുദ്ധ ഭാമുവിനെ അടുത്തേക്ക് വിളിച്ചു. എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു: “മകനേ, നിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ എനിക്ക് നന്നായിട്ടിയാം. പോകു, നിന്റെ ശ്രാമത്തിലേക്ക്... നിനക്ക് നല്ലതെ സംഭവിക്കു. ആശങ്കപ്പെടുമ്പോൾതില്ല.” ഭാമു ചോദിച്ചു: “പ്രകൃതിയെ ദ്രോഹിക്കുന്ന നഗരവാസികളെ ശിക്ഷിക്കാതെ പ്രകൃതിയെ അമ്മയെ പോലെ കാണുന്ന കർഷകരെ എന്തിനാണ് പ്രകൃതി ശിക്ഷിക്കുന്നത്? നഗരവാസികൾ മുലമുണ്ടാകുന്ന മലിനീകരണം എന്തിനാണ് നൈംഗൾ അനുഭവിക്കേണ്ടത്?” വ്യുദ്ധ പറഞ്ഞു: “നിന്റെ ദുഃഖം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പക്ഷേ, എത്രയോ കാലമായി പ്രകൃതി മനുഷ്യരെ ഉപദ്രവം സഹിക്കുന്നു. ഇതുവരെ പ്രകൃതി ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടോ... മനുഷ്യരോട് ഒരു തെറ്റും ചെയ്യാത്ത ഞാൻ മനുഷ്യരുടെ ഉപദ്രവം എന്തിന് സഹിക്കണമെന്ന്. എല്ലാം ശരിയാകും.”

ഭാമു മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ഇരുട്ടിനെ അകറ്റി ഒരു പുതിയ പ്രതീക്ഷയുടെ വെട്ടവുമായി ശ്രാമത്തിലേക്ക് നടന്നു നീങ്ങി. രാത്രിയോടെ അയാൾ വീടിലെത്തിച്ചേരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം

ഉണർന്നത് മഴതുള്ളികൾ വീഴുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണ്. ഗ്രാമവാസികൾ അതീവ സന്തോഷത്തിലായിരുന്നുവെക്കിലും നഗരം പതിയെ വെള്ളത്തിൽ താഴുകയായിരുന്നു. ആ ഗ്രാമം വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയില്ലെങ്കിലും ഒരു ചെറിയ അംശം അവരും അനുഭവിച്ചിരുന്നു. ആ ഗ്രാമത്തിൽ വ്യക്ഷങ്ങളും കനുകളും ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഗ്രാമവാസികൾ രക്ഷപ്പെട്ടു. ആ സമയം ഭാമുവിന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞത് ആ വൃദ്ധയുടെ മുവവും വാക്കുകളുമാണ്. നഗരവാസികൾ കാരണം ഒരുപാട് കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ സമയം നഗരവാസികളുടെ നമ്മക്കായി പ്രാർഥിക്കുകയും അവരെ രക്ഷിക്കാൻ പ്രയത്നിക്കുകയുമായിരുന്നു ആ ഗ്രാമം.

പ്രകൃതിക്ക് ഗ്രാമവാസികളെനോ നഗരവാസികളെനോ ഈല്ല. എല്ലാവരും ഒരുപോലെയാണ്. മനുഷ്യർ ഭൂമിയിൽ പ്രകൃതിദത്തമായുള്ള എല്ലാ സാധനങ്ങളിലും അവകാശം സഹാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ഈ പ്രകൃതി മനുഷ്യർക്കും മൃഗങ്ങൾക്കുമെല്ലാം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് തെങ്ങൾ മറന്നുപോകുന്നു. ഇന്നുമുതൽ നമ്മക്ക് ഒരുമിച്ചു നിന്ന് പ്രകൃതിയെ സ്വന്നഹിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാം.

രാവി ആർ. ഷ്ണേഡ്

7 എ

ടി.ഡി.എച്ച്.എസ്.എസ്. മട്ടാഞ്ചേരി
മട്ടാഞ്ചേരി ഉപജില്ല, എറണാകുളം

അങ്ങനെയൊരു കാലത്ത്

‘ലോകത്തെ മുഴുവൻ ടീതിയിലാഴ്ത്തി കൊറോൺ’ - പത്രം വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അപ്പു നേരെ ഓടിയത് അടുക്കളെയിലേക്കാണ്. പ്രഭാതക്കഷണം ഉണ്ടാക്കുകയായിരുന്ന അമ്മയോട് അപ്പു ചോദിച്ചു... “അമേ, നമുക്ക് പടക്കം വാങ്ങിക്കേണ്ടോ...” ചെറുചിരിയോടെ അമ്മ അപ്പുനോട് പറഞ്ഞു: “നീ വാർത്തകൾ ഒന്നും കേൾക്കുന്നില്ലോ? ലോക യോൺ ആയതിനാൽ പടക്കെടക്കൾ ഒന്നുമില്ല.” “അയ്യോ! അപ്പോ പടക്കം ഇല്ലാതെ എങ്ങനെ വിഷ്യു?” അപ്പുവിന്റെ മുഖം വാടി. അപ്പുവിനെ ചേർത്തുപിടിച്ചു അമ്മ പറഞ്ഞു: “മോനേ, കൊറോൺ ആയതിനാൽ എത്രയോ പേര് ദുരിതത്തിലാണ്. നമ്മുടെ ഈ കേരളത്തിന്റെ അവസ്ഥയെന്ന നീ ഒന്നോർക്കു. കൊറോണയിൽനിന്നു ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കാനായി എത്രയോ പേര് സന്തം ജീവനെ മറന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അവരും അവരുടെ കൂടുംബവുമൊത്തുള്ള വിഷ്യുക്കാലം മരന്നാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അതെയും കരുതലോടെ നമ്മ സുക്ഷിക്കുന്ന അവർക്കു വേണ്ടി നമ്മൾ പുറത്തിരിങ്ങാതെ വീടിൽ ഇരുന്നു കൂടുംബാംഗങ്ങളുമായുള്ള നേരം സന്തോഷിക്കേണ്ടെങ്കിൽ ഇപ്പാവധ്യം പുതിയൊരു വിഷ്യു ആണ്.. പടക്കങ്ങൾ ഇല്ലാതെ, ആശോലാഷങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ഒരു വിഷ്യുക്കാലം... അതുപോരേ അപ്പു?” അപ്പുവിന്റെ മുഖം പെട്ടു തെളിഞ്ഞു. അവൻ ഒരു പുണ്ണിരിയോടെ പറഞ്ഞു: “മതി അമേ ...” “ശരി, എങ്കിൽ മോൻ പോയി നമ്മുടെ കൊന്നയിലെ പു പറിച്ചു വരു...” അപ്പു ആവേശത്തോടെ വിട്ടുമുറ്റതേക്ക് ഓടി. അപ്പോൾ അതുവഴി കൂടുകാരൻ ജിത്തു വന്നു. “അപ്പു... നീ വിട്ടിൽ തന്നെ ഇരിക്കയാണോ?” ജിത്തു ചോദിച്ചു. അപ്പു പറഞ്ഞു: “ഇപ്പോൾ നമ്മൾ എല്ലാവരും വീടിൽ ഇരിക്കേണ്ടതാണ്.. കാരണം, കൊറോൺ അല്ലോ, ഈ സമയത്തു നീ എന്തിനാണ് പുറത്തിരിഞ്ഞുന്നത്?” “നമ്മൾ എന്തിനാ പേടിക്കുന്നത്? ആരും എന്ന ഒന്നും ചെയ്യില്ല.” “ജിത്തു... നിന്നെ ആരും ഒന്നും ചെയ്യില്ല, പക്ഷെ.... നമ്മൾ ഇങ്ങനെ പുറത്തിരിഞ്ഞി നടക്കുന്നതിലും ദുരിതത്തിൽ ആകുന്നതു ഒരുപാട് പ്രോണ്ട്, അത് നീ ഓർക്കാത്തതെന്നതാ?” ജിത്തു ഒരുനിമിഷം നിഴ്സ്സുന്നായി.. അപ്പു തുടർന്നു... “നീ ഇപ്പോൾ എവിടെ

എല്ലാം പോയിട്ടാണ് വീടിൽ കേരുന്നത്? നീ കൈകളുകാറുണ്ടോ? മാസ്ക് ധരിക്കാറുണ്ടോ? ഈ, ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ പോകുന്നോഴും അവിടെനിന്നു മറ്റാരിടത്തെക്ക് നീ രോഗ സാധ്യതയുണ്ടാക്കുകയാണ്”. “അയ്യോ! അപ്പു, വലിയ തെറ്റാണു താൻ ചെയ്തത്.” സൗഖ്യത്തോടെ ജിത്തു മുവം താഴ്ത്തി. അപ്പു പറഞ്ഞു: “സാരമില്ല, ഈനി നീ പുറത്തിരിങ്ങാതിരുന്നാൽ മതി. ഈങ്ങിയാൽ തന്ന മാസ്ക് ധരിക്കുക. വീടിൽ കേരുന്നതിനു മുൻപ് കൈ വൃത്തിയായി കഴുകുക. ഈതിലുടെ നമ്മൾ കൂട്ടികൾക്കും ‘ദുഷ്ടനായ കൊരോൺ’യെ അകറ്റാം. നമ്മുടെ ജീവൻ നിലനിർത്താൻ പോരാട്ടുനവർക്ക് താങ്ങാവാം. നാളെ വിഷ്ടു ആണ്. പക്ഷേ, ആശോഷം മാത്രമാകരുത്. പകരം ലോകനയ്ക്കായി പ്രഭ ചൊരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഭഗവാനെ കണ്ണികൾക്ക് പ്രാർഥിക്കാം. നമ്മുടെ നയ്ക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സർക്കാരിനെയും ആരോഗ്യ പ്രവർത്തകരെയും ഈ നിമിഷം നയ്യോടെ ഓർക്കാം. മനസ്സുകൊണ്ടുള്ള ഒത്താരുമയാൽ കൊരോൺ എന്ന ഈ മഹാമാരിയെ നമുക്ക് നേരിടാം.” അപ്പുവും ജിത്തുവും സന്തോഷത്തോടെ കണ്ണികൊന്ന പറിച്ചു. ജിത്തു കൈകൾ കഴുകുകയും അപ്പു ജിത്തുവിന് മാസ്ക് നൽകുകയും ചെയ്തു. ‘എല്ലാവരും വീടിൽ ഇരിക്കുക, നാം പുറത്തിരിങ്ങിയാൽ ഒരുപാട് പേരുടെ പ്രയത്നം ആണ് പൊലിയുക. വീടിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് കൊരോണയെ നമുക്ക് പ്രതിരോധിക്കാം.’

ദേവയാനി എസ്.
8 ഡി
ടി.ഡി.എച്ച്.എസ്.എസ്.
ആലപ്പുഴ ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

ശാലി ഒരു മാത്രക്

രിങ്ക് റിങ്ക് റിങ്ക്...

“ബെൽ അടിക്കുന്നത് കേട്ടില്ലോ... നീ ഒന്ന് പോയി വാതിൽ തുറക്ക്...”

വാതിൽ തുറന്നു. “എന്താ ഷാജിയേട്ടാ...” “നിരുൾ അച്ചൻ ഇല്ലോ ഇവിടെ?”

“ആ ഉണ്ട്.... അച്ചൻ... ഷാജിയേട്ടൻ വിളിക്കുന്നു.”

“എന്താ ഷാജി രാവിലെതനെന്.” “മോൾക്ക് നല്ല പനിയാ... ആശുപ്രതിയിൽപ്പോവാൻ വണ്ണി ഒന്നും കിട്ടിയില്ല... നീ ഒന്ന് കാർ എടുത്ത് വരുവോ?”

“അതിനെന്താ, ഞാൻ ദ്രെസ്സ് മാറിട്ട് വരാം.” “എന്നാ ശരി, ഞാൻ വീട്ടിൽ ഉണ്ടാവും. നീ അങ്ങോട്ട് വന്നാമതി...” എന്നും പറഞ്ഞു ഷാജിയേട്ടൻ പോയി.

“ബിന്ധു, നീ ഒരു ഷർട്ട് എടുത്തേ”, അച്ചൻ പറഞ്ഞത് അമ്മ കേട്ടായി നടിച്ചില്ല.

“എടീ, നിന്നോടാ പറഞ്ഞത്” - അച്ചൻ വിണ്ണും പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഒന്ന് അമ്മയെ നോക്കി. അമ്മയുടെ മുഖം കടന്നൽ കൂത്തിയത് പോലെയുണ്ട്.

“എവിടേക്കാ? വല്ലവരുടെയും മകൾക്ക് പനിച്ചാൽ നിങ്ങൾ എന്തിനാ ആശുപ്രതിയോൾ പോവുന്നത്?”

അല്ലക്കിൽത്തനെ എല്ലായിടത്തും യെക്കിപ്പനിയാ... അമ്മവാ ആ പെൺിനും അതാണെങ്കിലോ!” “മതി നിർത്തു, നീ എടുത്ത് തരേണ്ട. ഷർട്ട് ഞാൻ എടുത്തേതാളാം” എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അച്ചൻ വീട്ടിൽനിന്ന് ഇരിങ്ങിപ്പോയി. അല്ലക്കില്ലും അമ്മ പറഞ്ഞത് കേട്ടാൽ ആർക്കായാലും ദേശ്യം വന്നുപോകും...

“കേൾക്കണ്ട ഞാൻ പറയുന്നത്, ആരും കേൾക്കണ്ട. കണ്ണാൽ അറിയാത്തവൻ കൊണ്ടാൽ അറിയും...

അ നിന്നോട് ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞേതക്കാം. അവർ നിരുൾ കൂടുകാരിയെക്കയോ. നീ അവളെ കാണാൻ പോയാൽ നിനക്കും പനി പകരും. ആർക്കാറിയാം വല്ല യെക്കിപ്പനിയോ മറ്റൊ ആണോ എന്ന്.

നീ സുക്ഷിച്ചാൽ നിനക്ക് നല്ലത്” എന്നും പറഞ്ഞ അമ്മ അടുക്കളെയിലേക്ക് പോയി.

പാവം മീനു, എനിക്ക് ഉറപ്പാ അവർക്ക് സാദാ പനിയേ ഉണ്ടാവു...

സ്കൂളിൽ പോവാൻ സമയമായി, സ്കൂൾ ബന്ധ് വന്നു....

ഈനും മീനു ഇല്ല. മുന്നാമത്തെ ദിവസം അമ്മയറിയാതെ ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിലേക്ക് പോയി.

“മീനു, പനി സുവമയോ?” “ആ, ഞാൻ നാളെ സ്കൂളിൽ വരും.” അങ്ങനെ ഞാങ്ങൾ കുറച്ചു സമയം സംസാരിച്ചു.

“എന്നാൽ ഞാൻ പോട്ടെ, അമ്മ തിരക്കും...” വീട്ടിലെത്തി കൂളിച്ചു കെഷണം കഴിച്ചു.

“നീ പോയി അരക്കിലോ തക്കാളി വാങ്ങി വാ...” ഞാൻ കടയിലേക്ക് നടന്നു. കടയിലെത്തിയപ്പോഴാണ് അവിടെനിന്ന് ഒരു സംസാരം കേട്ടത്.

“എം, ഷാജിടെ മോൾക്ക് ഡെക്കിയാ പോലും...” എനിക്ക് അത് കേടപ്പോൾ കോപം വന്നു

“നിങ്ങളോട് ആരാ ഇതൊക്കെ പറത്തത്? അവർക്ക് സാധാരണ പനിയാണ്. നിങ്ങളോടൊക്കെടു ഡെക്കിയാക്കാതിരുന്നാൽ മതി...” ഞാൻ വീടിലേക്ക് മടങ്ങി..

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് അമ്മ ചോദിച്ചു: “ആരോടൊക്കെയോ എന്തൊക്കെയോ പറത്തെന്ന് അപ്പുറത്ത് ചേച്ചി പറത്തല്ലോ.. നിനക്ക് എങ്ങനെയിയാം, അവർക്ക് സാദാ പനിയാണെന്ന്...” “എനിക്ക് അറിയാം, ഞാൻ ഇന്ന് അവളുടെ വീടിൽ പോയിരുന്നു. അവളും നാജൈ സ്കൂളിൽ വരും.”

“നീ ഇങ്ങനെ കളിച്ചു നടന്നോ, പനി വരുമ്പോ മനസ്സിലാവും...” അമ്മ പറത്തു. ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. രാവിലെ സ്കൂളേക്ക് പോവാൻ തയ്യാറായി. പക്ഷേ, സ്കൂൾ ബണ്ട് കിട്ടിയില്ല. അതിനാൽ അച്ചുനാണ് കൊഞ്ചുവിട്ടത്. കൂസിൽ കയറിയപ്പോൾ മീനു മാത്രം ഒരു ബെബ്പിൽ. ഞാൻ ചെന്ന് മീനുവിന്റെ അടുത്തിരുന്നു, “ശാലീ, അവളുടെ അടുത്തിരിക്കണം. പനി മാറാതെ സ്കൂളിൽ വനിട്ട് നമ്മൾക്കാക്കെ പനി തരും...”

പാവം മീനു, അവർ സകടം കൊണ്ട് ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. എനിക്ക് അങ്ങനെ മിണ്ടാതിരിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. ഞാൻ അവരോടൊക്കെ പറത്തു: “നിങ്ങളോട് ആരാ പറത്തത്, അവർക്ക് ഡെക്കിപ്പുന്നിയാണെന്ന്? അവർക്ക് സാദാ പനിയാ....

പിനെ, ഇവരെ ഇങ്ങനെ പറയുന്ന നേരത്ത് സ്കൂളും പരിസരവും വൃത്തിയാക്കിയാൽ മറ്റ് രോഗങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാം.

പിനെ ഒറ്റപ്പെടുത്തൽ നിങ്ങൾക്ക് നല്ല രസമുള്ള കാഴ്ചയായിരിക്കും. ആ ഒറ്റപ്പെടുത്തലിന്റെ വേദന മനസ്സിലാവണമെങ്കിൽ നിങ്ങളും ഒന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടു പോവണം.” പിനെ അരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

എല്ലാവർക്കും അവരുടെ തെറ്റ് മനസ്സിലായി. എല്ലാവരും മീനുവിനോട് മാപ്പ് പറത്തു.

ശ്രീനരാ പി.

7 ഇ

ടി.പി.ജി.എം. യു.പി. സ്കൂൾ കണ്ണമക്കാട്
പാനുർ ഉപജില്ല, കണ്ണമക്കാട്

THE STRUGGLES OF OUR LIFE

Once upon a time a daughter complained to her father that her life was miserable and that she didn't know how she was going to make it. She was tired of fighting and struggling all the time. It seemed just as one problem was solved, another one soon followed. Her father, a chef, took her to the kitchen. He filled three pots with water and placed each on a high fire. Once the three pots began to boil, he placed potatoes in one pot, eggs in the second pot and ground coffee beans in the third pot. He then let them sit and boil, without saying a word to his daughter. The daughter, moaned and impatiently waited, wondering what he was doing. After twenty minutes he turned off the burners. He took the potatoes out of the pot and placed them in a bowl. He pulled the eggs out and placed them in a bowl. He then ladled the coffee out and placed it in a cup. Turning to her, he asked. "Daughter, what do you see?" "Potatoes, eggs and coffee," she hastily replied. "Look closer" he said, "and touch the potatoes." She did and noted that they were soft. He then asked her to take an egg and break it. After pulling off the shell, she observed the hard-boiled egg. Finally, he asked her to sip the coffee. Its rich aroma brought a smile to her face. "Father, what does this mean?" she asked. He then explained that the potatoes, the eggs and coffee beans had each faced the same adversity—the boiling water. However, each one reacted differently. The potato went in strong, hard and unrelenting, but in boiling water, it became soft and weak. The egg was fragile, with the thin outer shell protecting its liquid interior until it was put in the boiling water. Then the inside of the egg became hard. However, the ground coffee beans were unique. After they were exposed to the boiling water, they changed the water and created something new. "Which one are you?" he asked his daughter. "When adversity knocks on your door, how do you respond? Are you a potato, an egg, or a coffee bean?"

ஸத்ஜய ஏஸ்.

9 ஏ , யி.குஷ்ண போடி மெஹாரியல் ஹைஸ்கூல், கோடவர்கார் உபஜிலி, கொல்லம்

അര്ത്തപ്പലാഡം പെരുംചേരം

തെറ്റിക്കുഴി എന്ന ശ്രാമപ്പണ്ഡായത്തിൽ രാമു, കേശവൻ എന്നീ കർഷകർ താമസിച്ചിരുന്നു. മല്ലിനെയും പ്രകൃതിയെയും സ്വന്നഹിച്ചിരുന്ന രാമു രാസപദാർഥവും കീടനാശിനികളും ഉപയോഗിക്കാറില്ല. കേശവനാകട്ട, അമിതമായ ലാഭത്തിനുവേണ്ടി കീടനാശിനികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. വിളവെടുപ്പുസമയം വരുമ്പോൾ കേശവനു നല്ല ലാഭവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതുകണ്ട് അസുയമുത്ത രാമുവിന്റെ ഭാര്യ പക്ഷജം രാമുവിനോട് വഴക്ക് ഉണ്ടാക്കി. അവർ രാമുവിനോട് ചോദിച്ചു: “കൂഷിചെയ്ത് കേശവൻ നല്ല വിളവെടുത്തു. നല്ല കാശും കിട്ടി. എന്നാൽ നമുക്ക് എപ്പോഴും ദാരിദ്ര്യം തന്നെ ആണ്ടാലോ.” ഈ കേടു രാമു ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പോയതല്ലാതെ മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. കുറിച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പത്രത്തിൽ വന്ന വാർത്ത കണ്ട് തെറ്റിക്കുഴി പണ്ഡായത്തിലെ എല്ലാവരും തെട്ടി. പ്രായമായവരും കൂട്ടികളും ഉൾപ്പെടെ അമ്പത്തൊളം ആളുകളെ കരിനമായ വയറുവേദനയും ചർച്ചിയും പനിയും മുലം ആശുപ്രതിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു എന്നായിരുന്നു വാർത്ത. അമിതമായ അളവിൽ രാസവസ്തുകൾ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ ചെന്നിട്ടാവാം എന്നാണ് യോക്കുറുടെ നിഗമനം. അത് അവർ കഴിച്ച് ഭക്ഷണത്തിൽ നിന്നാവാം. പോലീസ് കേസെടുത്ത് അനേകണം തുടങ്ങി. അതേതുടർന്ന് കേശവനെ അറുള്ള ചെയ്തു. കേശവൻ, വിഷം ചേർന്ന പച്ചക്കരികൾ കഴിച്ചത് കൊണ്ടാണ് അവർക്ക് അസുവം ഉണ്ടായത് എന്നാണ് പോലീസ് പറഞ്ഞത്. രാമുവിന്റെ പച്ചക്കരികൾ വാങ്ങി ഉപയോഗിച്ച് ആളുകൾക്ക് കൂഴപ്പമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഭർത്താവിനോട് വഴക്കുണ്ടാക്കിയ പക്ഷജത്തിന് പണ്ടതിനേക്കാൾ വലുതാണ് മനുഷ്യജീവൻ എന്നു മനസ്സിലായി. രാമുവിനെ പോലെ വിഷരഹിത പച്ചക്കരികൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച് മറുള്ളവർക്ക് കൊടുത്തിരുന്നുകൾ നമ്മുടെ ഈ പ്രപബ്രത്തിൽ അസുവങ്ങളുടെ നിരക്കുകൾ കുറഞ്ഞെന്നെന്നും രോഗപ്രതിരോധശൈശ്വി വർധിച്ചേനെ. ഒരു മരം നടുവോൾ ഒരു തന്നൽ ലഭിക്കും എന്നാണ്ടാലോ ചൊല്ല്. നമുക്ക് പ്രകൃതിയെ സംരക്ഷിക്കാം. രോഗത്തെ കുറയ്ക്കാം. രോഗപ്രതിരോധശൈശ്വി വർധിപ്പിക്കാം.

ജേസൺ ജിജി

9 ഏ

ഡി.കൂഷണൻ പോറ്റി മമമോറിയൽ ഹൈസ്കൂൾ, കോട്ടവട്ടം
കൊട്ടാരക്കര ഉപജില്ല, കൊല്ലം

അനുഭവം

അപ്പു അനു രാത്രിയിൽ വലിയ ഒരു സംശയത്തിലായിരുന്നു. അവൻ ആ സംശയത്തിൽ ഗവേഷണം നടത്തുകയാണ്. അച്ചന് എന്തു പറ്റി? കഴിത്തെത്ത് നാൽപ്പതാം പിറന്നാൾ ആയിരുന്നു അച്ചന്റെ. അപ്പോൾ 41 വയസ്സ് ആകുന്നതിനു മുമ്പ് തന്നെ അച്ചന്റെ ആരോഗ്യം വളരെ കഷ്ടത്തിലാണ്. ഓരോ ആഴ്ചയിലും ഓരോ പുതിയ അസുവൈദാണ് അച്ചന്. എന്നാൽ അച്ചാച്ചന് ഇപ്പോൾ ഒരു 78 വയസ്സായി കാണും. എന്താ ചുറുചുറുകൾ. ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹം നല്ല അസുലായി പണിയെടുക്കും എന്നാണ് അമ്മ പറഞ്ഞത്. ഒരു അസുവൈദം അച്ചാച്ചന് വന്നതായി അച്ചനുമമ്മയും പറഞ്ഞുകേട്ടായി ഓർമ്മയില്ല.

ഓരോനോർത്ത് അവൻ ഉറങ്ങിപ്പോയത് അറിഞ്ഞില്ല.സൃര്യനുഡിച്ചു. കിരണങ്ങൾ ജനാലകൾക്കിടയിലുണ്ട് വന്ന് അപ്പുവിന്റെ മുഖത്തു മെല്ലെ തഴുകി. ആ തലോടലിൽ അവൻ വീണ്ടും സുവനിദ്രയിൽ ആണ്ടു വന്നപ്പോഴേക്കും വന്നു, അമ്മയുടെ വിളി. “അപ്പു... അപ്പു... എഴുനേരീക്കാറായില്ല നിനക്ക്. മണി ഏഴ് കഴിഞ്ഞു. വെക്കേഷൻ ആണെന്ന് പറഞ്ഞു എത്ര വേണ്ടെല്ലും ഉറങ്ങാനാണോ.” അവൻ പറഞ്ഞു: “ഓ, താൻ എഴുനേര് അമേം!” അവൻ മെല്ലെ കണ്ണുകൾ ചിമ്മി എഴുനേരും. അവധിക്കാലത്ത് ഒരുപാട് നാളുകൾക്കു ശേഷമാണ് ടൗൺിൽനിന്ന് അച്ചന്റെ വീടുള്ള ഈ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിലേക്ക് അവൻ എത്തുന്നത്. അപ്പു സൃര്യപ്രകാശത്തിന്റെ ഉറവിടം തേടി നടക്കുകയാണ്. വീടിന്റെ വരാന്തവരെ എത്തിയതെയുള്ളൂ, അച്ചാച്ചൻ അപ്പോഴതാ പറഞ്ഞിൽ. അപ്പു ഉറക്കെ വിളിച്ചു: “അച്ചാച്ചാ... അച്ചാച്ചാ... അവിടെ എന്നെടുക്കുവാ?” അച്ചാച്ചൻ പറഞ്ഞു, “അപ്പുകുടാ, ഇവിടെ വാ...” അപ്പു ചെരുപ്പ് സ്നാൻഡിൽ നോക്കിക്കാണ്ക് ഉറക്കെ പറഞ്ഞു: “താൻ ചെരുപ്പ് ഇടടേ ഭോ.” “നമ്മുടെ പറമ്പിൽ എന്തിനൊ കുടാ ചെരുപ്പ്? നീ ഇങ്ങോട് വനേ.” ചെറിയൊരു ഇഷ്ടക്കുറവ് ഉണ്ടായിരുന്നുവെക്കിലും അച്ചാച്ചനെ ഓർത്തെ അവൻ മണ്ണിലേക്ക് ഇരഞ്ഞി. ഹായ! എന്നാ തണുപ്പ് മണ്ണിന്! അപ്പുവിന്റെ മുഖം പ്രസന്നമായി വിടർന്നു. “ഇന്നലെ മഴപെയ്തത് മോൻ അറിഞ്ഞില്ല. യാദ്യച്ചികമായി പൊടിമഴ.” “പൊടിമഴയോ? അതെന്താ?”

“ഹ... ഹ... അദ്യമായി പെയ്യുന്ന മഴയാണ് പൊടിമഴ എന്ന് പറയുന്നത്. ആദ്യമായി മഴപെയ്യുന്നോൾ അന്തരീക്ഷത്തിലെ പൊടിപടലങ്ങൾ മഴയുടെ ഒപ്പം മണ്ണിലേക്ക് വീഴുന്നോൾ പൊടിമഴയായി.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ക് അപ്പുപ്പനും അപ്പുക്കുടനും ചിതിച്ചുനിൽക്കേ അപ്പു കിഴക്കോട് കൈവിരിൽ ചുണ്ടിക്കാണ്ക് പറഞ്ഞു: “ഓ, ഒരു കൂടി വരുന്നു.” അച്ചാച്ചൻ പറഞ്ഞു: “ഓ, അമ്മുകുടിയോ, കിഴക്കോലെ വീടിലെ കൂട്ടിയാ അമ്മു. ഇന്നലെ രാവിലെ വന്നപ്പോൾ താൻ പറഞ്ഞിരുന്നു, നാഞ്ഞ നീ വരുന്നോൾ കളിക്കാൻ ഇവിടെ ഓരാൾ ഉണ്ടാകും എന്ന്.

“ഈ അമ്മുക്കുട്ടി എന്നും രാവിലെ വന്ന് പറയ് എല്ലാം ചുറ്റിക്കരഞ്ഞി മരത്തിൽ എല്ലാം കയറി വീടിൽ പോകും. നീ വേഗം പല്ലുതേച്ചു കൂളിച്ചു വാ മോനേ.” അപ്പു തിരക്കിട്ട് പല്ലുതേച്ചു കൂളിച്ചു പോകാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലാണ്. “ചായ കുടിച്ചിട്ട് പോ മോനേ!” അമ പറഞ്ഞു. ഹായ് ചപ്പാത്തിയും തക്കാളിക്കരിയും. “ഈ തക്കാളിക്കരി എന്നാ സ്വാദ് മോനേ... ആ തക്കാളി ഈ മണ്ണിൽ കൃഷി ചെയ്ത് ഉണ്ടാക്കിയതാ.” പറമ്പിൽനിന്ന് അച്ചാച്ചുരെ ശബ്ദം. അവൻ പറമ്പിലേക്ക് ഓടിച്ചേന്നു. “എന്തിനാ ചെരുപ്പിടാതെ മണ്ണിൽ ഇരങ്ങി വരാൻ പറഞ്ഞത് അച്ചാച്ചാ?”

“നമ്മുടെ ശരീരത്തിലെ ഭൂരിഭാഗം അവയവങ്ങളുടെയും തെരുവുകൾ ചെന്നവസാനിക്കുന്നത് കാലിലാണ്. അപ്പോൾ നാം 20 മിനിറ്റുകിലും ഒരു ദിവസം നീർന്നപാദരായി നടക്കണം. അപ്പോൾ രക്തചപംടക്കമണം ശരിയായി നടക്കും. അപ്പോൾ ആരോഗ്യവാനായി ഇരിക്കാം, ഒരുപാട് നാൾ.” “ഒരു സംശയം, രക്തചപംടക്കമണം എന്നാൽ എന്നാൻ അച്ചാച്ചാ?” “ബുധ്യ സർക്കുലേഷൻ... ഈപും മനസ്സിലായോ.” “ശരിക്കും മനസ്സിലായി അച്ചാച്ചാ.” “നിങ്ങൾ ചെന്ന് കളിച്ചോളും.” “വരു അമ്മു, നമുക്ക് കളിക്കാം.” ടൗണിൽ ഫ്ലാറിൽ നാലു മുൻകൾക്കുള്ളിൽ ശാംസംമുട്ടി കഴിഞ്ഞിരുന്ന അപ്പു ഇപ്പോൾ ശുഭവായു ശസ്തിക്കുകയാണ്. അവൻ മനസ്സിലോർത്തു, തിരിച്ച് ടൗണിലേക്ക് പോകണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ മനസ്സിലെ കാര്യം പുറത്ത് ആരോഗ്യം പറഞ്ഞിട്ട് എന്ന് മനസ്സിലാക്കി അത് ഉള്ളിൽ ഒരുക്കി. അച്ചാച്ചുരെ പറമ്പിൽനിന്ന് വീടിന്റെ അക്കത്തേക്ക് കയറിയതും അവരെന്നുപോയി. “സേതു, എന്നാടാ നീ വാങ്ങിച്ചിരിക്കുന്നത്?” “അച്ചാ, ഈ കുറച്ചു പച്ചക്കരികൾ ആ ദാമോദരൻ ചേടക്കേ കടയിൽ നിന്ന് വാങ്ങിയതാ. ഈ വീടിലെ അംഗങ്ങൾ കൂടി ഇല്ലേ. അച്ചുരെ കൃഷിസ്ഥലത്തെ പച്ചക്കരികൾ ഇനി പോരാതെ വരും.” “ഈല്ല കൂടാ, നമുക്ക് നാലുപേരുക്ക് വേണ്ട പച്ചക്കരി കൃഷിസ്ഥലത്ത് ഉണ്ട്. ഈതെല്ലാം വിഷം അടിച്ച പച്ചക്കരികളാണ് നീ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്. ഈത് കഴിച്ചാൽ നമുക്ക് അതിനുപകരം അസുവമാണ് വരാൻ പോകുന്നത്. മനസ്സിലാക്കു സേതു...” പിന്നീട് അച്ചാച്ചുരെ നിഴ്സ്സുനായി. പെട്ടെന്നാണ് സേതു അപ്പുവും അമ്മുവും പറമ്പിൽ ഓടികളിക്കുന്നതും മരത്തിനേൽ കയറി മാങ്ങപൊട്ടിച്ചിടുന്നതും എല്ലാം കണ്ടത്. സേതു അറിയാതെ അവൻ കൂട്ടിക്കാലത്തെക്കുറിച്ച് ഓർത്തുപോയി. ചേടനോപ്പം കളിച്ചതും മാങ്ങപൊട്ടിച്ചു കഴിച്ചതും പച്ചക്കരികൃഷി നടത്താൻ അച്ചുനെ രണ്ടുപേരും സഹായിച്ചതും എല്ലാം എല്ലാം അവൻ ഓർത്തു. അന്നും പച്ചക്കരികൾ പുറത്തുനിന്ന് വാങ്ങേണ്ട ആവശ്യം വീടിൽ വന്നിട്ടില്ല. അറിയാതെ സേതുവിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. സകടം ഉള്ളിലൊതുക്കിക്കൊണ്ട് കണ്ണുകൾ തുടച്ചു, ആരും കാണാതെ. അവൻ അച്ചുനോട് ചോദിച്ചു: “നമ്മുടെ കൃഷിസ്ഥലം എവിടെ?” അച്ചുരെ അറിയാതെ ഒന്ന് അവരെന്നുകിലും സേതുവിന്റെ കൈപിടിച്ച് കൃഷിസ്ഥലത്തേക്ക് നടന്നു. പോകുംവഴി ജാതിക്കൊന്ധുകളും മാവിൻ

കൊന്ദുകളും സേതുവിന്റെ തലയെ മെല്ലെ തലോടി. മരിച്ചുപോയ തന്റെ അമ്മ തലയിൽ തഴുകുന്നതായി അവനു തോന്തി. മാനസികമായ എല്ലാ സമർദ്ദവും അവിടെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. സേതു അച്ചൻറെ അടുത്തു ചോദിച്ചു: “അച്ചൻ, നമ്മുടെ തൊഴുത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്തുള്ള ഈ വിസ്തീർണ്ണം ആയ സ്ഥലത്ത് പുല്ല് നട്ടു പിടിപ്പിച്ചാൽ പശുകൾക്ക് ഈ പുല്ല് കൊടുക്കാമല്ലോ?” ഒരു നെടുവിൻപുട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “എന്നെക്കാണ്ക്ക് ഒറ്റയ്ക്ക് ഇതെല്ലാം സാധിക്കില്ല മോനെ. ഈ വയസ്സാംകാലത്ത് പണിചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ എന്നെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ ആരുമില്ല ഈ അച്ചനെ നോക്കാൻ.” സേതു അറിയാതെ നിഴ്സ്സനായി.

രാത്രിയാവാറായി. “പുറത്തു നല്ല നിലാവുണ്ട് അച്ചൻ. ഒ നോക്കു, പുർണ്ണചന്ദ്രൻ. ഇവിടെ നന്നായി കാണാം” - അപ്പു പറഞ്ഞു. “അച്ചൻ ഇപ്പോൾ വരാം മോനെ.” കുറേസമയം ആയിട്ട് അച്ചനെ കാണാതായപ്പോൾ അപ്പു അച്ചന്റെ അടുത്തുചെന്നു. “എന്തോരം ഗുളികകൾ ആണിത്. ഇതെല്ലാം എന്തിനുള്ളതാണ് അച്ചൻ?” അപ്പു ചോദിച്ചു. “ഈത് ഷുഗറിന്, ആ നീല പ്രഷരിന്...”

അന്ന് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോഴും സേതുവിന്റെ മനസ്സിൽ ഒരുപാട് സന്നോഷങ്ങളും സകടവും നിരഞ്ഞ അന്നത്തെ ദിവസത്തെ ചിത്രകൾ വന്നു മാറ്റുകൊണ്ടിരുന്നു. പിറ്റെഡിവസം മുതൽ സേതുവിന് ഓരോ പ്രഭാതവും സന്നോഷത്തോടെ ആയിരുന്നു തുടങ്ങിയത്. അനുമതതൽ അവൻ അച്ചനെ കൃഷിയിലും മറ്റും സഹായിക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പുവും അമുവും ഒപ്പം അവരെ കൃഷിയിൽ സഹായിക്കാൻ തയ്യാറായി. പതുക്കപ്പെട്ടുകൈ അച്ചന്റെ ഗുളികകളുടെ എല്ലാം കുറഞ്ഞുവരുന്നതായി അപ്പു ശ്രദ്ധിച്ചു.

ഒരുദിവസം സാധാരണ ദിവസങ്ങളിലെ പോലെ രാത്രി ഒരുമിച്ച് ഇരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനിടയിൽ അച്ചനോട് അപ്പു ചോദിച്ചു: “ഇതെന്നൊരു ഇന്ദ്രജാലമോ! അച്ചൻറെ അസുവങ്ങൾഎല്ലാം മാറിയല്ലോ. ഇപ്പോൾ അച്ചൻ ഒരു ഗുളികയും കഴിക്കുന്നില്ലല്ലോ. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?” അച്ചാച്ചൻ അപ്പുവിന്റെ തല മെല്ലെ തലോടി പറഞ്ഞു: “മക്കളേ, നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കണം. ആരോഗ്യം ആണ് നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ സന്ധത്. ആ സന്ധത്തിന് നല്ല ആഹാരം വേണും. നല്ല ആഹാരത്തിന് കൃഷിചെയ്യണം, മല്ലിൽ ഇരഞ്ഞാണും. ഭൂമിയുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം പുലർത്തണം. മനസ്സിന്റെ ആരോഗ്യം ശരീരത്തെയും ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യം മനസ്സിനെയും ബാധിക്കും. ഭൂമിയുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം നമ്മളുടെ മാനസികമായ സമർദ്ദങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. നമ്മുടെ ശരീരത്തിന് കരുതത് നൽകുന്നു. പുറത്തുനിന്ന് വിഷപച്ചകരികൾ ചോദിച്ചു വാങ്ങി ആ പച്ചകരികൾ കഴിച്ച് ഉണ്ടാകുന്ന അസുവം മാറാൻ ആശുപത്രിയിൽ അടയ്ക്കുന്ന പണം. ഇതെല്ലാം നമുക്ക് കൃഷിചെയ്യുന്നത് വഴി ലാഭമാണ് മക്കളേ. എപ്പോ വേണമെങ്കിലും ഏതു പച്ചകരി വേണമെങ്കിലും

നമ്മുടെ തോട്ടതിൽനിന്ന്, നല്ല ശുദ്ധ പച്ചകൾ നമുക്ക് ചെടിയിൽനിന്ന് നേരിട്ട് പറിച്ചെടുക്കാം. മക്കളേ, അച്ചാച്ചന് ഒരു കാര്യം മാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ, നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഭൂമിയുമായുള്ള ബന്ധം നഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്. അത് എന്നും നിലനിർത്തി ക്കൊണ്ടിരിക്കണം.” അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു കൈകഴുകി വീണ്ടും അതെ കണ്ണരയിൽ വന്നിരുന്നു. സേതുവിന് കാര്യം മനസ്സിലായി. നാഞ്ഞ തങ്ങൾ പോകുന്ന സങ്കടമാണ് അപ്പും. കുറച്ചുനേരതെക്ക് ആ മുൻ നിറ്റിബുദ്ധമായിരുന്നു. സേതു പതുക്കെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി: “നാഞ്ഞ തങ്ങൾ പോകുന്നില്ല. ഈ തങ്ങൾക്ക് ആ ടൗൺ വേണ്ട. ഹ്യാറ്റും വേണ്ട. എൻ്റെ അമ്മ ഉരങ്ങുന്ന ഇള മണ്ണു മതി തങ്ങൾക്ക്. തങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും സന്തോഷം തരുന്ന ഇള വീടും അപ്പുനും മതി എൻ്റെ കൂടെ.” പെട്ടെന്ന് അപ്പു എടുത്തടിച്ചു പറഞ്ഞു: “അപ്പോൾ എൻ്റെ സ്കൂളേ! ഞാൻ ഈവിടെ പറിക്കും?” സേതു പറഞ്ഞു: “നിനെ അമ്മവിൻ്റെ സ്കൂളിൽ ചേർക്കാൻ ഇരിക്കുകയാണ് ഞാൻ.” അതുകേട്ടപ്പോൾ മനസ്സിൽ എന്നെന്നനില്ലാത്ത ഒരു ആളൂടം അവൻ അനുഭവിച്ചു. അച്ചുന്റെ കണ്ണിൽനിന്ന് കണ്ണുനീർ പൊഴിയുന്നത് സേതു കണ്ടു. സന്തോഷക്കണ്ണിരാൻ അത് എന്ന് സേതുവിന് മനസ്സിലായി. അനുരാത്രി സേതുവിൻ്റെ മനസ്സിൽ തക്കാളിക്കുലകളും പാവത്തെതക്കുടങ്ങളും കൂടെ അച്ചും തന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നതുമായിരുന്നു. അപ്പുവിനെ മനസ്സിലോ, സ്കൂളിൽ ചെന്ന പുതിയ കൂട്ടുകാരുടെ ഒപ്പ്, അമ്മവിൻ്റെ ഒപ്പ്, ശാസംമുട്ടിക്കുന്ന ഹ്യാറ്റിൽനിന്ന് മാറി നിറവെയിരുന്ന ശാസംകിട്ടുന്ന ഒരു പുതിയ ജീവിതം തുടങ്ങുന്നതിന്റെ സ്വപ്നമായിരുന്നു. അന്നത്തെ പാതിരാക്കാറ്റ് അച്ചാച്ചനെയും അപ്പുവിനെയും സേതുവിനെയും തഴുകിക്കൊണ്ട് കടന്നുപോയി. എന്നെന്നനില്ലാത്ത അനുഭൂതിയിൽ ആ കൂടുംബം പുതിയൊരു പ്രഭാതത്തിനായി കാത്തിരിക്കുകയാണ്. ആരോഗ്യമാണ് ഏറ്റവും വലിയ സന്ധാരണ പാഠം മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്...

എശ്വര വി.എം.

9 ഇ

ഡി.ഡി.എസ്.എച്ച്.എസ്. കരിമാം വടക്കൻ പറവുർ ഉപജില്ല, എറണാകുളം

ഭയവും ഭക്തിയും

കാട്ടിൽ വിറക് വെട്ടാൻ പോയതായിരുന്നു മാത്രവൻ. പെട്ടന് മാത്രവൻ്റെ മുന്നിൽ ഒരു സിംഹം. എങ്ങനെന്നെയാക്കയോ അയാൾ ഒരു മരത്തിൽ വലിഞ്ഞുകയറി രക്ഷപ്പെട്ടു. സിംഹം മരത്തിനു താഴെ തന്നെ നിൽപ്പുണ്ട്. മാത്രവൻ മുട്ടിപ്പായി പ്രാർമ്മിച്ചു: “ദൈവമേ, സിംഹം മരത്തിനു താഴെനിന്നു പോയാൽ ഒരു പോത്തിനെ നേർച്ച തരാം.” ഭാഗ്യം, കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സിംഹം മരത്തിനു താഴെ നിന്ന് മെല്ലെമെല്ലു നടന്നുനീങ്ങി. അൽപ്പം കഴിഞ്ഞ് മാത്രവൻ മരത്തിൽനിന്നു താഴേക്കിരിങ്ങി. അതോടെ ഭയം മാറി. മാത്രവൻ ആലോചിച്ചു- എന്തിനാ ദൈവത്തിനൊരു പോത്ത്! ഒരു ആട് ആയാലും മതിയല്ലോ. അൽപ്പം കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാത്രവൻ ഭയം ശരിക്കും വിട്ടുമാറി. അദ്ദേഹം സ്വയം പരിഞ്ഞു- ദൈവത്തിന് അല്ലോ, ഒരു കോഴിയെ കൊടുത്താലും മതി. ഭയത്തിൽനിന്നുള്ള ഭക്തിയുടെ അവസ്ഥ മാത്രവനായാലും നമുക്കായാലും ഇങ്ങനെന്നെയാക്ക തന്നെയായിരിക്കും. ഭയം അകലുംപോൾ ഭക്തിയും അകലുന്നു. എന്നാൽ ഭക്തിയിൽനിന്നാണ് ഭയം ഉണ്ടായതെങ്കിലോ? അത് നിലനിൽക്കും. കാരണം, അതിൽനിന്നുള്ള ഭയം ധാർമ്മികദയമാണ്.

സൈയ്യദ് മുഹമ്മദ്

7 ഏ

ഡി.വി.യു.പി.എസ്. തലയൽ
വാലരാമപുരം ഉപജില്ല, തിരുവനന്തപുരം

അരധ

കല്ലായി എന അതിസുന്ദരമായ ശ്രാമം. പച്ചപരവതാനി വിതിച്ച പാടങ്ങൾ. അതിരാവിലെ കൃഷിപുണിയിലേർപ്പെടുന്ന കർഷകർ. സുര്യനുദിക്കു സോർത്തെന പാടത്തെത്തുന്ന കനുകാലികൾ, ആടുകൾ, കൊറ്റി, പുൽച്ചാടി, താറാവ്, കുളക്കോഴികൾ. പശുവും ആടും പുല്ലുതിനാൻ തുടങ്ങി. കുളക്കോഴിയും താറാവും പാടത്തിനരികിലെ അരുവിയിൽ നിന്നും എന്തോ കൊത്തിത്തിനുന്നു. കൊറ്റി പരൽമീനുകളെ ഉന്നം വയ്ക്കുന്നുണ്ട്. തവളയും പുൽച്ചാടിയും ചാടികളിക്കുന്നു. പാടത്തിനു സമീപത്തെ വിശാലമായ പറമ്പ് സസ്യജാലങ്ങളാൽ സമ്പന്നമാണ്. ഈ പറമ്പിൽ കളിക്കുന്ന കുട്ടികളിൽ ഒരാളാണ് അമ്മു. മിടുക്കിയാണുവൻ. അണ്ണാറക്കണ്ണൻ തീറ്റനൽകിയും ചെടികൾക്കും മരങ്ങൾക്കും വെള്ളമൊഴിച്ചും അവൻ അവിടെ ചെലവഴിക്കും. പറമ്പിൽനിന്നു മരം മുറിക്കുന്നത് അമ്മുവിന് സഹിക്കാൻ പറ്റുന്ന കാര്യമായിരുന്നില്ല. തെക്കൾ നട്ടായിരുന്നു ഈ പ്രശ്നത്തിന് അവൻ പരിഹാരം കണ്ടിരുന്നത്. കേഷണാവശിഷ്ടങ്ങൾ പറമ്പിൽ വലിച്ചറിയുന്നതും അവൻകൾ സഹിക്കാൻ പറ്റുമായിരുന്നില്ല. അമ്മു കുടുകാരെ കൂടി ഓലക്കുട ഉണ്ടാക്കി ഇതിനും പരിഹാരം കണ്ടു.

അങ്ങനെയിരിക്കുന്നേപാഴാണ് അവൻ സകടകരമായ മറ്റാരു വാർത്ത കേട്ടത്. ആ പറമ്പിൽ ഒരു ഫാക്ടറി വരുന്നു. ഫാക്ടറി വരുമോൾ മരങ്ങൾ മുറിക്കും. വയലും പുഴയും മലിനമാകും. ഉടനെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണം. അവൻ കുടുകാരെ വിളിച്ചു വരുത്തി. സഹലത്തിന്റെ ഉമ്മയുടെ വീടിലേക്കു തിരിച്ചു. ഫാക്ടറി വന്നാലുണ്ടാക്കുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെ കുറിച്ചയാളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. അയാളുടെ മനസ്സിലിന്തു. ഫാക്ടറിക്കായി സഹലം കൊടുക്കില്ലെന്ന് അയാൾ ഉറപ്പു നൽകി. എല്ലാവർക്കും സന്നോഷമായി. അവൻ അമ്മുവിനെയും തോളിലേറ്റി ആ പറമ്പിലേക്ക് തിരിച്ചു.

സാതിക രാഗേഷ്

4 ഏ

തിരുവങ്ങാട് ചാലിയ യു.പി. സ്കൂൾ
തലമേരി സൗത്ത് ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

നടക്കാതെപോയ സ്വപ്നം

അങ്ങ് പടിഞ്ഞാറേ അറ്റത്ത് മാവിലാംതോട് എന്ന ഒരു കൊച്ചുഗ്രാമം. മാവിലാംതോട് എൽ.പി. സ്കൂളിലെ നാലാംക്ലാസ് വിദ്യാർമ്മിനിയായിരുന്നു മീനുകുട്ടി. പഠനത്തിലും മറ്റല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും മുൻപ് പത്തിയിലാണെവർ. കുറച്ചു ദിവസമായി അവർ നല്ല സന്തോഷത്തിലാണ്. കാരണം എൽ.എസ്.എസ്. പരീക്ഷ, പഠനോത്സവം, വാർഷികാഫ്ലോഷം, സെന്റ്രോഫ്റ്റ്... അങ്ങനെ കിടക്കുന്നു സന്തോഷത്തിന്റെ ദിവസങ്ങൾ. പക്ഷേ, ചെറിയോരു സക്കടവും ഉണ്ട്. ഈ നാല് വർഷം കൂടെ പരിച്ചവരേയും ടീച്ചർമാരേയും സ്കൂളും എല്ലാം നഷ്ടമാകാൻ പോകുന്നു. ദിവസവും സ്കൂൾ വിട്ട് വീടിലെത്തിയാൽ അമ്മയോട് സകടം പറയും. അമ്മ അവളെ ആശസ്ത്രിപ്പിക്കും.

അങ്ങനെ പഠനോത്സവദിവസം വന്നെന്നതി. അവളും കൂടുകാരും മികവാർന്ന രീതിയിൽ പരിപാടി അവതരിപ്പിക്കുകയും ആഫ്ലോഷമാക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടങ്ങോട് വാർഷികാഫ്ലോഷ ത്തിന്റെ പ്രാക്ടീസ് ദിനങ്ങളായിരുന്നു. ഡാൻസ്, നാടകപാട്ട്, ലളിതഗാനം..., അന്ന് മീനുകുട്ടി ഓടി വന്നു ടീച്ചരോട് പറഞ്ഞു. “ടീച്ചറേ, ഡാൻസിനു പുതിയ ഡെസ്ക് അച്ചുൻ വാങ്ങിത്തന്നു.” പിന്നീട് ഓരോ കൂടിയും ഡെസ്കിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. കൂണ് ആകെ ഒച്ചപ്പാടും ബഹിരാവും. പെട്ടുനാണ് മീനുകുട്ടിയുടെ കാതിൽ ആ വാർത്ത മുഴങ്ങിയത്. ടീച്ചർ കൂളാസിലേക്കു വന്നു. “മക്കളേ, സ്കൂൾ ഇന്ന് അടയക്കുകയാണ്. “സ്കൂൾ അടയക്കുകയോ?” മാളു ചോദിച്ചു. “എന്താണ് സ്കൂൾ അടയക്കാൻ കാരണം?” മീനുകുട്ടി ചോദിച്ചു. “അപ്പോൾ വാർഷികാഫ്ലോഷവും പരീക്ഷയും ഒന്നുമുണ്ടാവില്ല” -ടീച്ചർ പറഞ്ഞു, “നിങ്ങൾ പുറത്തെങ്ങും പോവാതെ വീടിൽത്തന്നെ ഇരിക്കണം. കൊറോൺ എന്ന രോഗം പടർന്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സേംപ്പ്‌കൊണ്ട് കൈയ്യും കാല്യും കഴുകണം. ശുചിത്വം പാലിക്കണം. എല്ലാവരിൽനിന്നും അകലം പാലിക്കണം.” മീനുകുട്ടിയും കൂടുകാരും കരയാൻ തുടങ്ങി. ഒരുപാട് സ്വപ്നങ്കണ്ട ദിനങ്ങൾ ബാക്കിവച്ച് എല്ലാവരും വീടിലേക്ക് മടങ്ങി.

അനുപ്പിയ
കൂണ് 2, തിലാനുർ എൽ.പി. സ്കൂൾ
കണ്ണൂർ നോർത്ത് ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

കിച്ചുവിന്റ് അവധികാലം

ഒരവധികാലത്ത് കിച്ചു അമ്മാവൻ്റെ വീടിലേക്ക് യാത്രയായി. അവൻ അമ്മാവൻ്റെ കൂടെ പലപല കാഴ്ചകളും കാണാൻ പുറത്തിരഞ്ഞി. മനോഹരമായ പുഴകളും കായലുകളും മനുഷ്യർ പ്ലാസ്റ്റിക് മാലിന്യങ്ങൾക്കാണ് നിരച്ചിരിക്കുന്നു. അമ്മാവൻ്റെ കൂടെ ഒരിക്കൽ വന്നപ്പോഴുള്ള കാഴ്ച അവൻ്റെ മനസ്സിൽ ഇപ്പോഴും മായാതെ നിൽക്കുന്നു. പച്ചവിരിച്ചുനിൽക്കുന്ന നെൽപ്പാടങ്ങളും കൂളികളും ശബ്ദത്തോടുകൂടിയ പുഴകളും തോടുകളും കിളികളും കലപില ശബ്ദവും നല്ല സർബനിറത്തിൽ മാവഴങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന മാവുകളും ആവത്രപ്പുകൾ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പൊയ്ക്കകളും അവൻ ഇന്നും ഓർക്കുന്നു. അതെയും മനോഹരമായ പരിസ്ഥിതിയെ മനുഷ്യർ ഇന്ന് മലിനമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അത് അവൻ്റെ കൂഞ്ഞുമനസ്സിനെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. ഇത് കണ്ണ് മുത്തയ്ക്കും കിച്ചുവിനോട് പരഞ്ഞു: “മോനേ, മനുഷ്യർ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് മരങ്ങളെല്ലാം മുറിച്ചുമാറ്റുന്നു. തന്നേക്കുന്നതും വെള്ളപ്പോക്കം തടയുന്നതുമായ ഈ മരങ്ങളൊക്കെ മുറിച്ചുമാറ്റിയാൽ മനുഷ്യർക്കുതന്നെ നാശം വിതയ്ക്കുമെന്ന് അവർ ഓർക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ മരങ്ങളൊക്കെ മുറിച്ചുമാറ്റി പ്രകൃതിയെ ഉപദേശിച്ചതുകൊണ്ടാണ് നമുക്ക് കഴിഞ്ഞവർഷം പ്രളയം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നത്.” ഇതെതാക്കെ കണ്ണപ്പോൾ കിച്ചുവിന് സകടം തോന്തി. അവൻ വീടുവള്ളപ്പിൽ ധാരാളം തെക്കൾ നട്ടുവളർത്താൻ തുടങ്ങി.

വൈഗരാജ്

ക്ലാസ് 4

തുവക്കുന്ന് എൽ. പി. സ്കൂൾ

പാനുർ ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

കാട്ടിലെ ചങ്ങാതിമാർ

കിണിണിക്കാടിൽ ഒരുദിവസം ഒരു ആന പുഴവക്കെത്തുനിന്ന് വെള്ളം കുടിക്കുകയായിരുന്നു. വേന്തൽക്കാലം ആയതുകൊണ്ട് പുഴയിൽ വെള്ളം കുറവായിരുന്നു. ചുട്ട സഹിക്കാൻ പറ്റാതെ ആനക്കുടൻ വെള്ളം നന്നായി കുടിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അതുവഴി മിട്ടുമുയൽ വന്നത്. ആനക്കുടനെ കണ്ടതും മിട്ടുമുയൽ അടുത്തേക്ക് ഓടിച്ചേന്നു. “ആനക്കുടാ... ആനക്കുടാ...” മിട്ടുമുയൽ വിളിച്ചു. ആനക്കുടൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. “എന്നാ എൻ്റെ ചങ്ങാതി! എന്തുപറ്റി? നീ നന്നായി കിതയ്ക്കുന്നുണ്ടെല്ലോ.” “അതേയും ആനക്കുടാ, നീയറിഞ്ഞെന്നു, ഇപ്പോൾ നാട്ടിൽ ഒരു വലിയ അസുവം പിടിപെട്ടിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യർക്കിടയിൽ രോഗം പടർന്നുപിടിക്കുകയാണ്. ചിലപ്പോൾ അത് നമ്മുടെ കാട്ടിലേക്കും പടർന്നുവരാൻ സാധ്യത ഉണ്ടന്നാണ് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്.” “അഞ്ഞാ! മിട്ടു, ഇനി നമ്മൾ എന്തു ചെയ്യും? അത് എന്തു അസുവം ആണ് മിട്ടു?” ആശങ്കയോടെ ആനക്കുടൻ ചോദിച്ചു. “പേടിക്കണ്ട ആനക്കുടാ... ‘കൊറോൺ’ എന്നാണ് ആ അസുവത്തിന്റെ പേര്. രോഗം പടർന്നുപിടിക്കാതിരിക്കാൻ ഒരു സൃത്രം ഉണ്ടതെ, തുണി ഉപയോഗിച്ച് മുക്കും വായയും കവർ ചെയ്യുക. അതുപോലെ, വൃത്തിയായി സോപ്പ് ഉപയോഗിച്ച് കൈകഴുകുക.” ഇതേയും കേട്ടപ്പോൾ ആനക്കുടൻ പേടിയോകൈ പോയി. എനിട്ട് പറഞ്ഞു: “വാ മിട്ടു, നമുക്ക് ഇപ്പോൾതന്നെ എല്ലാവരെയും വിവരം അറിയിക്കണം.” “അതുമാത്രം പോരാ, ആനക്കുടാ, നമുക്ക് ഇനി കുറച്ചു ദിവസത്തേക്ക് പുറത്തേക്കു പോവുകയും വേണ്ട. വിട്ടിനുള്ളിൽത്തന്നെ കഴിയാം. മാസ്ക് ധരിക്കാം. കൈകൾ വൃത്തിയായി സോപ്പ് കൊണ്ട് കഴുകി മാത്രമേ ഭക്ഷണം കഴിക്കാനും കണ്ണിലോ മുവത്തോ തൊടാനും മറ്റും പാടുള്ളു.” “ശരി മിട്ടു, മിട്ടു പറഞ്ഞതെതാകൈ എനിക്ക് മനസ്സിലായി.”

രണ്ടുപേരും അവരുടെ ചങ്ങാതിമാരെ അറിയിക്കാൻ കാട്ടിനുള്ളിലേക്കു പോയി.

ശിവദ സതീഷ് കെ.

2 ഏ

തൃപ്തംബരം യു.പി. സ്കൂൾ
തളിപ്പിന്റെ നോർത്ത് ഉപജീലി, കണ്ണൂർ

രേഖ മുഖം കൂടി

വെള്ളിയിൽ നിന്നുയരുന്ന മുറവിളികേട്ട് അവർ തെട്ടിയുണ്ടെന്നു. അവളുടെ മലിനത ശരീരത്തെ മുറുക്കപ്പിടിച്ച് കൂട്ടികൾ രണ്ടുപേരും ഇപ്പോൾ നല്ല ഉറകമാണ്. അഴിന്തുവീണ മുടിയിഴകൾ കെട്ടിവച്ചുകൊണ്ട് അവർ ചടങ്ങുപിടിത്തത് എഴുന്നേറ്റു. അടങ്ങുകിടക്കുന്ന വാതിലിന്റെ സാക്ഷ തുറന്ന് ഉമ്മറന്തെക്കിറങ്ങി. പതിവുപോലെ രവി ഇന്നും കണക്കിലേരെ മദ്യം വയറ്റിലാക്കി ഉമ്മറപ്പിയിൽ കിടന്നുരുളുകയാണ്. സ്ഥിത രവിയെ താങ്ങിയെടുത്ത് അക്കരേതെക്ക് കൊണ്ടുപോയി. “എന്നാ രവിയേട്ടാ... ഈതു കാലാന് വെച്ചാ നിങ്ങളിങ്ങെന... രവിയേട്ടൻ ഇങ്ങെനെ മദ്യപിച്ചിട്ടോ ഒറ്റയ്ക്ക് പോരാടിയിട്ടോ എന്നാ കാര്യം? കുറച്ച് നാളുമുന്ന് മദ്യത്തെ എതിർത്ത ആളുള്ളു, എന്നിട്ടിപ്പോ... എന്തെന്നും കൂട്ടികളുടെയും ജീവിതംകൂടി...” രവിയുടെ മറുപടിക്ക് കാത്തുനിൽക്കാതെ നിരക്കണ്ണുമായി സ്ഥിത അടുക്കളെക്കും നീങ്ങി. സന്നോഷവും സമാധാനവും ആവോളം ഉള്ള ഒരു ഉത്തമകുട്ടംബം, അതായിരുന്നു രവിയുടെ കുടുംബത്തെ പറ്റിയുള്ള നാട്ടുകാരുടെ അഭിപ്രായം. അഭിപ്രായം മാത്രമല്ല, യഥാർമ്മതിലും അവരുടെ ജീവിതം അങ്ങനെന്നയായിരുന്നു. ഒരു ഓഫീസിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു രവി. പട്ടണത്തോടും നഗരവൽക്കരണത്തോടും യാത്രാരു താൽപ്പര്യവുമില്ലാത്ത രവി ശ്രാമത്തിൽ മലയുടെ അടിവാരത്തിലെ ഒരു കൊച്ചുവീടിലാണ് താമസം. പ്രക്കൃതിയുമായി ഇണങ്ങിയ ജീവിതം, കാലങ്ങളായി നിലനിന്നിരുന്ന മലയെ സ്നേഹിച്ചും സംരക്ഷിച്ചും ജീവിച്ചുപോരുകയായിരുന്നു രവിയും കുടുംബവും.

അങ്ങനെന്നയിരിക്കു ഒരുനാൾ കോട്ടും സുട്ടും ഇട ഒരു പറ്റം വ്യവസായികൾ അവരുടെ നാട്ടിലേക്ക് വരുകയുണ്ടായി. മലയിടിച്ച് ഹാക്കറി പണിയുക എന്നത് മാത്രമായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അതിനുവേണ്ടി അവർ നാട്ടുകാരെ പല പാഴ്‌വാഗ് ദാനങ്ങളും പ്രത്യാശകളും നൽകി കബളിപ്പിച്ച് അവരുടെ വശം ചേർത്തു. പാവം ശ്രാമിണജനത് അവരെ വിശ്വസിച്ചുപോയി. രവി മാത്രമാണ് ഇതിനെതിരെ നിന്ന്. കുന്നിടിക്കുന്നേബാഴും മരം വെട്ടുന്നേബാഴും ഉണ്ടാവുന്ന ദുഷ്പ്രഥമങ്ങളുംപുറി പലവട്ടം നാട്ടുകാരെ പറത്തു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൂടിലും തങ്ങളുടെ നാടിന് വരാൻ പോകുന്ന സഹാഗ്യങ്ങളുംപുറി

പുലവിക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന ഹതഭാഗ്യരായ നാടുകാർ രവിയുടെ വാക്കുകൾ കേൾക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. സാമുഹികതലത്തിലും രാഷ്ട്രീയത്തിലും സമ്പത്തിലും ഉയർന്ന നിലയിലുള്ള ഫാക്ടറിക്കാർ കള്ളക്കേസ് ഉണ്ടാക്കി രവിയെ കുടുക്കുകയും തുടർന്ന് ജോലിപോലും നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ഉച്ചവൈയിൽ താഴാൻ തുടങ്ങി. സ്വീകരണമുറിയിലെ ചാരുക്കണ്ണേരയിൽ രവി സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. മക്കളോടൊപ്പം എന്തോ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുകയാണ് സ്ഥിത. രവി എന്തോ ആചോലനയിൽ നിന്നുണ്ടന് പറഞ്ഞു: “എടീ, അവർ ഫാക്ടറിഡെ പണി തുടങ്ങിയാപ്പിനെ വീട്ടും കൂടി നഷ്ടപ്പെട്ടും.” “അയ്യോ, അച്ചും, അപ്പും എൻ്റെ മഹാഗണിയും അവർ നശിപ്പിക്കോ... ജൂൺ 5 പത്രിസ്ഥിതിദിനത്തിൽ എനിക്ക് സ്കൂളിന് കിട്ടിയ വുക്ഷശത്തെത്തയാണെന്ത്.” ഇളയമകൾ അമ്മു ചിണ്ണങ്ങിക്കാണ്ക് പറഞ്ഞു. “അമ്മു വളരെ സ്വന്നേഹത്തോടെയാ അതിനെ നോക്കിയേ...” മുത്തമകൾ അമ്മുവിനോടൊപ്പം ചേർന്നു. രവി മക്കളെ എങ്ങെന്ന ആശസ്ത്രിപ്പിക്കണമെന്നറിയാതെ മൗനപാലിച്ചു നിന്നെതെയുള്ളു. “അമ്മുക്കുട്ടിയുടെ മരം ആരും നശിപ്പിക്കില്ലോ ട്രോ... മക്കളും പോയി കളിച്ചോ...” സ്ഥിത വാസ്തവല്പത്തോടെ മക്കളും പുറത്തേക്ക് പറഞ്ഞതയച്ചു. “ഫാക്ടറിലേക്ക് ആവശ്യമായ വെള്ളം അവർ നമ്മെ തോട്ടിൽനിന്ന് ഉള്ളിയെടുക്കും. അതോടെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കിണറുകൾ വറ്റാൻ തൊടങ്ങും. മാത്രമല്ല, ഫാക്ടറിയിൽനിന്നു വരുന്ന മലിനജലം അവർ മറ്റേതെങ്കിലും ജലാശയത്തിലേക്ക് ഷുക്കിവിട്ടും. അതോടെ ശുദ്ധജലം കുടിക്കാനുള്ള അവസരം പോലും നഷ്ടപ്പെട്ടും. പലതരം രോഗങ്ങളും ഇതുവഴി വന്നേക്കാം” - രവി പറഞ്ഞു. “ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യൂലി രവിയെടു... നാട്ടാരും ഭരണകുടോക്കെ അവരുടെ കുടെയാ... നമുക്ക് എന്ത് ചെയ്യാൻ പറ്റും. തത്കാലം നമുക്ക് എൻ്റെ തരവാട് വീടിലേക്ക് മാറാം. അവിടെ വേറാരും ഇല്ലല്ലോ...” അവർക്കിടയിൽ നീണ്ട മൗനം നിലനിന്നു. നിരാഗയുടെ ആ മൗനം അവർക്കിടയിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന അസ്പദമത തിരിച്ചറിഞ്ഞ സ്ഥിത ആ മൗനത്തിന് വിരാമമിട്ടു: “രവിയെടുന്ന സകടപ്പെടേണ്ട, ഇതൊക്കെ പ്രകൃതി കാണുന്നുണ്ടാവും. ആ ദുഷ്ട ടമാർക്കുള്ള ശിക്ഷ പ്രകൃതിതന്നെ കൊടുത്തേക്കും.”

പിറ്റെവിവസം രാവിലെത്തന്നെ രവിയും കുടുംബവും ആ വീടിനോടും നാടിനോടും വിടപറയാനൊരുങ്ങി. പോകുന്നതിന് മുമ്പ് രവി

കുന്നിനടുത്തതി കുറ്റബോധത്തോടെ കുന്നിനോടായി പറഞ്ഞു: “എന്നോട് കഷമിക്കണം. നിനെ സംരക്ഷിക്കാൻ എന്നെക്കാണ് പറ്റിയില്ല. ഞങ്ങള് പോവു...” കുറച്ച് സമയം അവിടെ മൗനം മാത്രം. അതിനിടയിൽ രവിയും കുന്നും തമ്മിൽ ആർക്കും തിരിച്ചിറയാൻ ആവാത്ത ദീർഘസംഭാഷണങ്ങൾ നടന്നിരുന്നു. ഈ കാഴ്ച കണ്ണവരോക്കെ രവിയുടെ വെറും പ്രാന്ത് ആണ്ടെന്ന് മുദ്രകുത്തി.

രവിയും കുടൂംബവും ആ നാട് വിട്ട യാത്രയായി. നാളുകൾ കഴിഞ്ഞു. കുന്ന് നികത്തി ഫാക്ടറിയുടെ പണിയാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ തക്കുതിയായി നടന്നു. ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. “രവിയേട്ടാ...” സ്ഥിതയുടെ വിളിയാണ്. അവളുടെ മുവത്ത് അത്ഭുതവും സന്തോഷവും നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. രവി കാര്യം അനേകിച്ചു. പറയാൻ വാക്കുകൾ കിട്ടാതെ സ്ഥിത കൈയിലുള്ള പത്രം രവിക്ക് നേരെ നീട്ടി. രവിയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. “താൻ പറഞ്ഞതല്ലേ രവിയേട്ടാ, ആ ദുഷ്ടമാർക്ക് പ്രക്കൃതിതന്നെ ശിക്ഷ വിഡിച്ചോളും എന്ന്.” സ്ഥിത വികിരിയും കിതച്ചും പറഞ്ഞതാതുകി. ഒടുവിൽ പ്രക്കൃതി അവളുടെ ശക്തി പൂർത്തെടുത്തു. അവളുടെ മറ്റാരു ഭാവം കൂടി പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ നമ്മുടെ കുന്ന് കുന്നായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കും. പ്രക്കൃതിക്ക് മേലുള്ള മനുഷ്യരെ കടന്നുകയറ്റത്തിനെതിരെ പ്രക്കൃതി തന്റെ പ്രതിഷ്യയം അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു

സ്നേഹ പി.

10 ഏ

ദുർഗ എച്ച്. എസ്. എസ്. കാണ്ണത്തങ്ങാട്
ഫോസ്റ്റുർഗ് ഉപജില്ല, കാസർഗോഡ്

വാനരചിന്തകൾ

നഗരത്തിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശത്ത് ആളൊഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്ത്
മാലിന്യക്കുംബാരത്തിന്റെ അടുത്ത് വർഷങ്ങളായി തന്ത്രിച്ചിരുന്ന വാനര
സംഘം, അവരുടെ നേതാവായി താനും.

നേതാവ് എന്ന് പറയുമ്പോൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പും ജനാധിപത്യവും ഒന്നുമില്ല.
കൂട്ടത്തിൽ ശക്തനായവൻ കൂടെയുള്ളവരെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. കൂട്ടത്തിലെ
വികൃതിയായ കൃതിക്കുരങ്ങെന അനോഷ്ഠിച്ചിരഞ്ഞിയതാണ് താൻ.

ആർക്കുവേണ്ടിയും നിലയ്ക്കാതെ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നഗരം,
പെട്ടെന്നാരു ദിവസം ശാന്തമായി. എന്തോ പരിഹരിക്കാനാവാത്ത
യന്ത്രത്തകരാർ സംഭവിച്ചതുപോലെ.

ആദ്ദോഷങ്ങൾക്കും ആർഭാടങ്ങളും ധാതോരു കുറവും
ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ക്ഷേമംതെടി മാലിന്യക്കുംബാരത്തിന്റെ അപ്പുറം
പോകേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല,

ഇപ്പോൾ സ്ഥിതി അങ്ങനെയല്ല. പച്ചപ്പ് വിരളമായ സിറിയിൽ ഇനിയും
പിടിച്ചുനിൽക്കാനാവില്ല. തിരിച്ചു കാട്ടിലേക്ക് തന്നെ മടങ്ങേണ്ടിവരും.

തെരുവിലൂടെ നടന്ന പോകുന്ന മനുഷ്യരുടെ അവജന്യയോടെ ഉള്ള നോട്ടവും
മുനിസിപ്പാലിറ്റി ജീവനക്കാരുടെ ഉപദ്രവവും വല്ലപ്പോഴും വന്നു പോകുന്ന
മുഖവകുപ്പ് വണ്ടിയും ഒഴിച്ചാൽ നഗരജീവിതം സാമാന്യം
തരക്കേടില്ലായിരുന്നു.

പ്രകൃതി കീഴടക്കാനും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ ചുഡണം ചെയ്യാനും ഉള്ളതാണ്
എന്ന മനുഷ്യൻ്റെ കൂടിലചിന്തയിൽ, അങ്ങൾക്ക് കാട്ട നഷ്ടപ്പെട്ടു.

ശാസ്ത്രസാങ്കേതികവളർച്ചയിൽ അഭിമാനിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഒരിക്കലും
അവരും അസ്തിത്വം തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. ഇരിക്കുന്ന കൊന്ത് മുറിക്കുന്ന
മരംവട്ടകാരന്റെ പിന്നുറക്കാരായ അവർ.

അവരും ചിന്താശേഷിയിൽ അത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ ആവരണം
പടർന്നിരിക്കുന്നു, പരസ്പരം വെട്ടിപ്പിടിക്കുമ്പോഴും സാമ്രാജ്യം
പണിയുമ്പോഴും ഒരിക്കലും അവൻ തിരിത്തുനോക്കിയതേയില്ല.

ജീവപ്രകൃതിയുടെ സന്തുലനം തന്നെ താറുമാറായിപ്പോയപ്പോഴും, അവൻ
ശാസ്ത്രനേടങ്ങളും വാചാലനായി. പരിശാമത്തിന്റെയും ജനിതക
സാങ്കേതികതയുടെയും ഒക്കെ പൊരുൾ അറിഞ്ഞു സ്വയം പ്രപബ്രൈശക്തിയായി
താൻ മാറുകയാണെന്ന് ഒരു മുഖനേപ്പാലെ അവൻ അഹകരിച്ചു.

എല്ലാ മിഥ്യകളുടെയും മുട്ടപടം കൊഴിഞ്ഞുവീണിരിക്കുന്നു.

വെറുമൊരു വൈറസ്പരിണാമത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ ആവാത്ത ഒരു ഏട്, ചേതനയറ്റുന്നാണെങ്കുകൾ കഴിയാനും ജീവശരീരത്തിൽ എത്തിപ്പുട്ട് പെറ്റുപെരുകാനും കഴിവുള്ള ഒരു വിചിത്രത്താക്കാൻ നിലച്ചില്ലോ എല്ലാ ഓട്ടപ്പൂച്ചിലുകളും!

തിരക്കിനെ കൂടുപിടിച്ച് പായുനോൾ പിനോട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി കരുണയോടെ ഒരു വാക്ക് പറയാൻ കഴിയാത്ത നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യത്തിനായി കരയുകയല്ലോ? നിലയ്ക്കാത്ത തിരക്കിൽ അലഞ്ഞിരുന്ന നഗരത്തിൽ ഇപ്പോൾ ആംബുലൻസുകളും വല്ലപ്പോഴും വരുന്ന പോലീസ് വാഹനങ്ങളും മാത്രം. നിങ്ങളുടെ വിനോദത്തിനായി കൂടിലെച്ച ജീവികളെ പോലെ, ഇപ്പോൾ നിങ്ങളും കോൺക്രീറ്റ് സൗധങ്ങളിൽ തടവുകാരായി. സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടവരുടെ വേദന ഇന്ന് നീങ്ങും അറിഞ്ഞു.

നൃട്ടന്റെ മുന്നാം ചലനനിയമം കാണാതെപറിച്ച് പരീക്ഷ എഴുതാൻ മാത്രമായിരുന്നില്ല. അത് പ്രകൃതിയുടെ നിയമം ആയിരുന്നു. സാംസ്കാരിക പൂർണ്ണതയിലേക്ക് 200 വർഷത്തിനകം കടക്കുമെന്ന് സ്വപ്നം കാണുന്ന നീ ഇനിയെക്കിലും പ്രകൃതിയെ വെല്ലുവിളിക്കാതെ ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങുമെന്ന് ആശിക്കാം. നീ കരുതിയില്ലെങ്കിലും സഹജിവികളായ നിന്നെന്ന തന്ത്രം എന്നും കരുതലോടെ സ്വന്നഹിക്കും. ഈ പ്രപബ്രഹ്മത്തിന് നിയമം സ്വന്നഹരിത്തിന്റെ, കരുതലിന്റെ, കാരുണ്യത്തിന്റെ ആണ്.

കൊറോൺയ് ക്രൈസ്തവരും മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനായി പരിണമിക്കേണ്ട. മാനവികതയുടെ പ്രകാശം ലോകമെങ്ങും പരക്കേണ്ട.

ചിന്തകൾ കാടുകയറുന്നു. തെളിഞ്ഞെത്തു ആകാശവും ശുഭവായുവുംകൊണ്ട് നഗരം വ്യത്തിയായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. മെമ്പാനത്തിൽ ആരോ ഉപേക്ഷിച്ച പത്ത് കളിച്ചു നടക്കുകയാണ് എൻ്റെ കൂട്ടിക്കുരങ്ങൻ. ആരുടെയും അടിയും ശക്കാരവും കേൾക്കാതെ അവൻ കളിക്കേണ്ട. കുറച്ചുനേരം ഈ തന്മാലിൽ താൻ വിശ്രമിക്കേണ്ട. നല്ലാരു നാളെയ്ക്കായി പ്രാർഥിക്കാം.

കൃഷ്ണ ആർ.

10 ഏ

നടുവട്ടം വൊക്കേഷണൽ ഹയർ സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ, പള്ളിപ്പാട്
ഹരിപ്പാട് ഉപജില്ല, ആലപ്പുഴ

വഴിമുട്ടിച്ച കണ്ണുപിടിത്തം

സുരൂൻ ഉദിച്ചുവരുന്നു. അനു വിജയലക്ഷ്മി ഉണ്ടാൻ താമസിച്ചു. ബാത്രുമിൽ പോയി മുഖം കഴുകി പല്ലുതേച്ച് വനപ്പോഴും ഗോപിനാമൻ നല്ല ഉറകമായിരുന്നു. ക്ഷോകിൽ നോക്കിയപ്പോൾ സമയം തെളിഞ്ഞു- ആറുമൺ. ഗോപിനാമനെ വിളിച്ചുണർത്താതെ വിജയലക്ഷ്മി ലെറ്റണച്ച് മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നു വെളിയിൽ ഇരങ്ങിയതും എന്നോ ഒരു ഭീകരമായ ശബ്ദം കാതുകളിൽ മുഴങ്ങി. അവർ ഉഗ്രമായി ഓന്ന് തെട്ടി. ആ ശബ്ദം കൃത്യമായ ഇടവേളകളിൽ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ശ്രദ്ധിച്ചു കേടപ്പോൾ അത് തന്റെ മകനായ രാജേഷ്വിനെ മുറിയിൽനിന്നാണ് എന്ന് മനസ്സിലായി. രാവിലെ തന്നെ തുടങ്ങിയല്ലോ. പാലും പത്രവും അതിരെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. വെളിയിലിരുങ്ങി ശ്രേറിന് മുന്നിൽ ഇരുന്ന പാലെടുത്ത് തിരികെ വരാതയിൽ കിടന്ന പത്രവും എടുത്ത് അക്കത്തു കയറി. പത്രം മേശമേൽ വച്ചിട്ട് പാലുമായി അടുക്കളെയിലെത്തി. ചായ ഇട്ട് അതുമായി രാജേഷ്വിരെ മുറിയിൽ ചെന്ന് കൊട്ടി അക്കത്തേക്ക് കയറി റാസ് അടുത്തുള്ള മേശമേൽ വച്ചിട്ട് ചോദിച്ചു: “നീ എന്നാ പുതുതായി കണ്ണുപിടിക്കുന്നത്?” രാജേഷ് ഓന്നും മിണ്ടിയില്ല. ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ രാജേഷ് അമ്മയെ നോക്കി ഓന്ന് ചിരിച്ചു. ചായ എടുത്തു കൂടിച്ചു. വിജയലക്ഷ്മി അൽപ്പസമയം കൂടി അവിടെ നിന്നതിനുശേഷം പുറത്തേക്ക് പോയി. അതെയും നേരം തിരിഞ്ഞിരുന്ന രാജേഷ് എഴുന്നേറ്റ് ചായകൂടിച്ചു ശേഷം കപ്പ് സ്വന്തം ബാത്രുമിലെ വാഷ്വേസിനിൽ കഴുകി മേശമേൽ വച്ചു.

വിജയലക്ഷ്മി പത്രം നിവർത്തി വാർത്ത നോക്കിക്കൊണ്ട് ചായ കൂടിക്കുകയായിരുന്നു. പത്രം തിരിച്ച് രണ്ടാമതെത താഴെ വായിക്കുന്നതിനിടയിൽ അത് കണ്ണു. രാജേഷ്വിരെ പടം. കമ്പനിയുടെ സി.എ.ഒ. രാധാകൃഷ്ണൻ സർട്ടിഫിക്കറ്റും മെഡലും നൽകുന്ന പടം. ഒരുമാസം മുമ്പ് നിർമ്മിച്ച ഓട്ടോമാറ്റിക് കട്ട് ആൻഡ് വുണ്ട് ഡ്രാസ്റ്റ് ആണ് ഏറ്റവും ഇന്നോവറ്റീവായ ഉൽപ്പന്നമായി തിരഞ്ഞെടുത്തത്. ചെറിയതോതിൽ മുറിവോ ചതവോ ഉണ്ടായാൽ പെട്ടെന്ന് അത് ശാസ്ത്രീയമായി വൃത്തിയാക്കുകയും വച്ചുകെടുക്കയും ചെയ്യുന്ന ഉപകരണം. ആശുപത്രികളും ക്ലിനിക്കുകളും ഈ യന്ത്രം വൻതോതിൽ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച് ഉപയോഗിക്കാനും പദ്ധതിയുണ്ട്. അപ്പോഴേക്കും ഗോപിനാമൻ എഴുന്നേറ്റു വന്നു. വിജയലക്ഷ്മി സന്തോഷപൂർവ്വം ആ വാർത്ത അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചു. ഗോപിനാമൻ

മുഖത്ത് സന്നോഷവും സങ്കടവും മാറിമറിഞ്ഞു. വിജയലക്ഷ്മി കാര്യം തിരക്കിയപ്പോൾ ശോപിനാമൻ പറഞ്ഞു: “അവൻ ഉയർച്ചയും പ്രശസ്തിയും വർധിക്കുന്നതിൽ സന്നോഷവും അവൻ വീടിൽ വന്നാൽ ആരോടും സംസാരിക്കാത്ത സങ്കടവും എനിക്കുണ്ട്.” വിജയലക്ഷ്മി ഒരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ട ശ്രേഷ്ഠം നോക്കി, സമയം ഏഴേക്കാൽ. വേഗം അടുക്കള്ളയിലേക്ക് പോയി. ആ സമയം രാജേഷ് ഇരങ്ങിവന്നു. അച്ചുനെ നോക്കി ഒന്ന് ചിരിച്ചു. അതിനുശ്രേഷ്ഠം പ്രഭാതനടത്തത്തിനായി പുറപ്പെട്ട വെളിയിലിരഞ്ഞി. മെയിൽ ബോക്സിൽ പരതി എഴുത്തൊന്നും ഇല്ല എന്ന് ഉറപ്പാക്കി.

കുറച്ചു നടന്ന് പോസ്റ്റ് ഓഫീസിനു മുൻപിൽ എത്തിയപ്പോൾ രാജേഷിന്റെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട കൂടുകാരൻ മനോജ് ഒപ്പുകൂടി. “എം... നിന്റെ പടം ഞാൻ ഇന്നതെത്ത പത്രത്തിൽ കണ്ടിരുന്നു. അടുത്ത വട്ടം പത്രകാർ കൂടുന്നിടത്ത് നീ എന്നയും കൊണ്ടുപോകണം. ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും എന്റെ പടം പത്രത്തിൽ കാണണം എന്നത് ഒരു ആഗ്രഹമാണ്.” രാജേഷ് പറഞ്ഞു. “എന്റെ പടം പത്രത്തിൽ വന്നു എന്ന് ഞാൻ അറിയുന്നത് തന്നെ ഇപ്പോഴാണ്. പിന്നെ ഞാൻ എങ്ങനെന്നയാണ് നിന്നെ മുൻകൂട്ടി കൊണ്ടുപോകുന്നത്? അതിരിക്കേടു, എന്നതായി നിന്റെ റിസർച്ച്?” “അതൊക്കെ അതിന്റെ വഴിക്ക് നടക്കുന്നു” - മനോജ് പറഞ്ഞു. അവർ അപ്പോഴേക്കും ആ കോളനി ഒരു പ്രാവശ്യം വലംവച്ചിരുന്നു. രാജേഷ് വീടിന്റെ മുൻപിൽ എത്തിയപ്പോൾ മനോജ് ചോദിച്ചു: “എന്നാണ് നിന്റെ അടുത്ത് കണ്ടുപിടിത്തം?” “വൈറിന് ആൻഡ് ബാക്ടീരിയ ഡിറൂക്കുർ” - രാജേഷ് പറഞ്ഞു. “നിന്റെ കണ്ടുപിടിത്തം നുറുശതമാനവും വിജയിക്കേണ്ട എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു.” മനോജ് ഒന്നു ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൂടിലും ഗൗരവമാണ് മുഖത്ത് തെളിഞ്ഞത്.

രാജേഷ് മുറിയിൽ ചെന്ന് ഒരു കൂളി പാസാക്കി വന്നപ്പോഴേക്കും വിജയലക്ഷ്മി ഇല്ലാതെ സാമ്പാറും മേശയിൽ കൊണ്ടുവന്നു വച്ചു. രാജേഷ് മേശയിൽ കഴുകിത്തുടച്ചു വച്ചിരുന്ന ഒരു പ്ലേറ്റ് എടുത്തു രണ്ട് മുന്ന് ഇല്ലാതെ സാമ്പാറും എടുത്തു കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. കുറച്ചു കഴിച്ചതിനുശ്രേഷ്ഠം എഴുന്നേറ്റു പോയി കൈ കഴുകി. ശ്രേഷ്ഠം തന്റെ മുറിയിലേക്ക് പോയി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നതാക്കയോ ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉച്ചതിനിന്ത്ത് ഒന്നര ആയപ്പോൾ ഉണ്ണുകഴിക്കാൻ വിളിക്കാനായി വിജയലക്ഷ്മി മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. രാജേഷ് ബാത്തുമിൽ ആയിരുന്നു. പെട്ടനാശ് വിജയലക്ഷ്മിയുടെ കണ്ണിൽ അത് ഉടക്കിയത് - ഒരു കണ്ണാടി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ അത് വെറും കണ്ണാടി. പക്ഷേ, സുക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കുന്നോൾ അറിയാം, അതിൽ ചെറിയ ലിവറുകളും സിച്ചുകളും സജജീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിജയലക്ഷ്മി കാതുകം മാറ്റാൻ

അത് എടുത്തു ധരിച്ചുശേഷം നോക്കി. വ്യക്തമായി ഒന്നും ഇല്ല. അത് തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി. നോക്കുന്നതിനിടയിൽ അറിയാതെ ഒരു ലിവർ ഓൺ ആയി. ഒന്നുകൂടി വിജയലക്ഷ്മി ആ കണ്ണാടി വച്ചു നോക്കി. എന്നൊക്കെയോ വസ്തുകൾ അതരീക്ഷത്തിൽ ഒഴുകിനടക്കുന്നു. പല ഷൈല്പകളിൽഡിക്കുന്ന, നിരയെ മുള്ളുകളുള്ള എന്നൊക്കെയോ വസ്തുകൾ അവിടെയുമിവിടെയും പറ്റിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. വിജയലക്ഷ്മി വേഗം അത് ഉറരിവച്ചിട്ട് മകനെ ഉണ്ട് കഴിക്കാൻ വിളിച്ചു ശേഷം മുറിയിൽനിന്നു പോയി. രാജേഷ് കൂളികൾഡിന്തു തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ ആരോ തന്റെ ‘വൈറിന് ആൻധ ബാക്കിരിയ ഡിറ്റക്ടർ’ എടുത്തതായി മനസ്സിലാക്കി. രാജേഷ് അത് എടുത്ത നോക്കി. ചുറ്റുമുള്ള പലതരം വൈറിനും ബാക്കിരിയയും അവയുടെ പേരും ജാതകവും അടക്കം എല്ലാം അറിയാൻ സാധിക്കുന്നു അവൻ. അവൻ അവനോട് തന്ന പറഞ്ഞു, “കേവലം ഒരു 22 കാരന് സമ്മാനം അർഹിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണപിടിത്തത്തിലുപരി മെഡിക്കൽരംഗത്തെ തന്ന പിടിച്ചുകൂലുക്കുന്ന ഒരു ‘മാന്ത്രികകണ്ണാടി’ ആവും ഇത്.” അവൻ മനസ്സിൽ സന്തോഷം അലയടിച്ചു. അവൻ ആ കണ്ണാടി വച്ചുകൊണ്ട് തന്ന അടുകളെയിൽ പോയി കൈകളുകി. പുറത്ത് കസേരയിൽ ആച്ചുൻ മാസിക വായിച്ചുകൊണ്ട് ഇരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ഉണ്ണുമേശയിൽ അടുത്തുള്ള കസേരയിൽ ഇരുന്നു. വിജയലക്ഷ്മി ആഹാരം വിളന്നി. ഇടയ്ക്ക് അവൻ അവരുടെ കൈകളിലേക്ക് നോക്കി. പെട്ടുന്ന് അവൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. വിജയലക്ഷ്മി പിന്നാലെ ചെന്നകിലും കൈ വൃത്തിയായി സോപ്പ് ഉപയോഗിച്ച് കഴുകാതെ അടുത്തേക്ക് വരേണ്ട എന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു മുറിക്ക് പുറത്തേക്കിരഞ്ഞിയപ്പോൾ, വിജയലക്ഷ്മി സീക്രണ മുറിയിൽ ഇരുന്ന ടി.വി. കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രാജേഷ് അത് ശ്രദ്ധിക്കാതെ ചെന്ന് അടുകളെയിൽ വെറും പാത്രം കൊണ്ട് മുടിവച്ചിരുന്ന ചോർ എടുത്തു കഴിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും അവൻ അത് കണ്ണു. പോറ്റിലും കരികളിലും എന്ന് വേണ്ട, ഒരു വശത്തിരുന്ന ഉപ്പിൽ പോലും ചെറിയ വൈറിനും ബാക്കിരിയയും. സന്താനം കൈകളിൽ പോലും അവൻ അതു കണ്ണു. വീടിന്റെ മുക്കിലും മുലയിലും കണ്ണു. നന്നായി വിശന രാജേഷ് വീടിൽനിന്ന് കഴിക്കാതെ വെളിയിലിരുന്നി. വെളിയിൽ കണ്ണ എല്ലാവരുടെ കൈകളിലും ശരീരത്തിലും വൈറിനുകൾ. ഓട്ടോയ്ക്ക് കൈകാടി വിളിച്ചു. അതിൽ കയറാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഓട്ടോയുടെ കൈപിടിക്കുന്ന കമ്പിയിലും മറ്റും വൈറിനുകളും ബാക്കിരിയകളും അണ്ണുകളും അടക്കട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഓട്ടോ വേണ്ട എന്ന് പറഞ്ഞ് വേഗം നടന്നു. ഏറ്റവും അടുത്ത് കണ്ണ ഒരു ഹോട്ടലിൽ കയറി പാഴ്സൽ പറഞ്ഞു.

വീടിൽ വന്ന് പൊതി അഴിച്ചപ്പോൾ ആഹാരം നിറയെ അണ്ണുക്കൾ. രാജേഷിന് തന്നോടുതന്ന അമർഷം തോനി. ജീവിതം വഴിമുടിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണുപിടിത്തം എന്ന് പറഞ്ഞ് രാജേഷ് ആ കണ്ണാടി മേശയിൽ വച്ചു. രാജേഷിന്റെ കണ്ണുകളിൽ കഷിം തളംകെട്ടി നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ കട്ടിലിലേക്ക് കിടന്നു. ഉറക്കത്തിൽ അയാൾ സ്വപ്നം കണ്ണു. വിവിധതരത്തിലുള്ള അണ്ണുകളും ബാക്കീരിയകളും വൈറസുകളും കൂട്ടത്തോടെ തന്ന ആക്രമിക്കുന്നു. ചാടിയെഴുന്നേറ്റു സമയം നോക്കിയപ്പോൾ എടുമൺ കഴിത്തിരുന്നു. എഴുന്നേറ്റ് തയ്യാറായി തന്റെ ജീവിതം വഴിമുടിക്കുന്ന കണ്ണുപിടിത്തം എടുത്തുകൊണ്ട് വൈക്കമിൽ യാത്രയായി.

അത് ഒരു വഴിയോരത്ത് ഉപേക്ഷിച്ചു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് അതുവഴി വന്ന രാഹുൽ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ അത് കിട്ടി. അവൻ അത് എടുത്ത് വെച്ചു. അവൻ ആകെ ദയനുപോയെങ്കിലും നല്ല ഭംഗിയുണ്ടായിരുന്നു. ചുറ്റും കുറേ കുഞ്ഞമാർ. നിറയെ മുള്ളുകളുള്ള, ആകൃതിയിലുള്ള കുറേ കുഞ്ഞൻ ജീവികൾ. അവൻ അത് വച്ചുകൊണ്ട് ആഹാരം കഴിക്കാൻ കടയിൽ കയറി. ആഹാരത്തിലും കണ്ണു... അവൻ അത് വകവയ്ക്കാതെ കഴിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അലർക്ക് വന്നു- ‘ബാക്കീരിയ ഡിറ്റക്ടർ’ എന്ന് ആ കണ്ണാടി ശണ്ടിച്ചു. ചുറ്റിനും ഇരുന്നവർ എല്ലാം അവനെ സുക്ഷിച്ചുനോക്കി. “ഹും... ജീവിതം വഴിമുടിക്കുന്ന ഓരോ കണ്ണുപിടിത്തങ്ങൾ... ആരാൺ ഇത് കണ്ണുപിടിച്ചത്?” എന്നും പറഞ്ഞ് അവൻ അത് ജനലിൽക്കൂടി വെളിയിലേക്ക് എറിഞ്ഞു.

അത് ഒരു വൈക്കമിന്റെ സീറ്റിൽ ചെന്നുവീണ്ടു. വൈക്ക് ഉടമ അതെടുത്തു തിരിച്ചും മരിച്ചും നോക്കി. അയാൾ അയാളുടെ ഭാര്യയോട് ചോദിച്ചു: “എന്തുവാടെ ഇത്? ജീവിതം വഴിമുടിക്കുന്ന വല്ല കണ്ണുപിടിത്തവും ആണോ?”

പവിത്ര ആർ.

9 ബി

നാഷണൽ ഹൈസ്കൂൾ, വള്ളംകുളം
പുല്ലാട് ഉപജ-ലില്ല, പത്തനംതിട്ട്

കോവിഡ് 19

തിരക്ക് തിങ്ങും കവലകൾ മാസ്ക് ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. രോധുകൾ നിഴ്സ്സുമായി കിടന്നുറഞ്ഞുന്നു. വാനം ഇരുൾ നിറയുന്നില്ല. എങ്ങും അലറിവിളികളില്ല. നാദമില്ലാത്ത മണിയും അഞ്ചൽ കൂസ് മുറികളും... പൊതക്കാടുകളിൽ ബോളുകൾ കാണാനില്ല. എങ്ങും ഓടിനടനവർ എങ്ഞാ ഓടിപ്പോയിരിക്കുന്നു. പരന്നുയരുന്ന ദ്രോൺ എത്തിനോക്കുന്നത് അവനെയാണ്. അതെ, അവൻ കൂട്ടിലാണ്; ലോകം സത്രന്മാണ്.

സുജിഷ് വി.വി.

ക്ലാസ് 3, പയ്യന്നൂർ സഹത്ത് എൽ.പി. സ്കൂൾ
പയ്യന്നൂർ ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ

സർബ്ബമീനും കാക്കയും

ഒരു കൂളത്തിൽ ഒരു സർബ്ബമീനുണ്ടായിരുന്നു. വലിയ അഹകാരിയായിരുന്നു അവൻ. അയ്യേ, നിങ്ങളെയൊക്കെ കാണാൻ ഒരു ഭംഗിയുമില്ല. എന്നാൽ എന്ന നോക്ക്, എന്ത് ഭംഗിയാണ് എന്ന് പറഞ്ഞ് മീൻ എപ്പോഴും മറ്റ് മീനുകളെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു കാക്കചേട്ടൻ അതുവഴി വന്നു. കൂളത്തിൽ എന്നോ ഒന്ന് സർബ്ബനിറത്തിൽ തിളങ്ങുന്നത് കാക്കചേട്ടൻ്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. ഹായ്...! അതോരു സർബ്ബമീനല്ലോ? കാക്കചേട്ടൻ്റെ വായിൽ കപ്പലോടിക്കാനുള്ള വെള്ളം നിറഞ്ഞു. കാക്കചേട്ടൻ പറന്ന് ചെന്ന സർബ്ബമീനിനെ ഒറ്റക്കൊത്ത്. പക്ഷേ, സർബ്ബമീനിന്റെ ഒരു കുഞ്ഞുചീരകിനു മാത്രമേ കൊത്തുകൊണ്ടുള്ളൂ. ഏതായാലും സർബ്ബമീനിന് നന്നായി വേദനിച്ചു. തനിക്ക് സർബ്ബനിറം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് കാക്കചേട്ടൻ കൊത്താൻ വന്നത് എന്ന് മീനിന് മനസ്സിലായി. അതോടെ സർബ്ബമീനിന്റെ അഹകാരമെല്ലാം പറ്റ കടന്നു. ഒരു നല്ല കുഞ്ഞുമീനായി അവൻ കൂളത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടി.

ഹാദിയ് ടി.കെ.

3 എ, തെക്കു എ.എൽ.പി. സ്കൂൾ
പയ്യന്നൂർ ഉപജില്ല, കണ്ണൂർ